

HARLEQUIN
ROMANCE

HARLEQUIN®

Romance™

140
D 08/95

Caroline Andersonová
Láska na rozcestí

Caroline Andersonová Láska na rozcestí

MD
140

**MEDICAL
ROMANCE**

HARLEQUIN®

Romance™

Zdravotní sestra Jennifer Davidsonová je zprvu překvapená, když ji pediatr Andrew Barrett pozve i s jejím sedmiletým synem na společný víkend na chatu. Zdá se, že jejich přátelství má šanci přerůst v cosi hlubšího. Na kliniku však nastoupí její bývalý manžel, ortopéd Nick, a žádá o druhou šanci...

*Láska je jako maják,
i když svítla nám vada
na cestě životem!*

A

Caroline Andersonová

LÁSKA NA ROZCESTÍ

HARLEQUIN®

TM

Toronto • New York • Londýn
Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha

Název originálu:
Second Thoughts

První vydání:
Harlequin Mills & Boon, 1993

Překlad:
Pavel Kříž

Odpovědný redaktor:
Petr Pražák

© 1993 by Caroline Anderson
© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 1995

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Vytiskl: Elsnerdruck, SRN

CENA 44,90

ISBN 80-7170-362-1

PRVNÍ KAPITOLA

„Bylo by hezké pro změnu nic nedělat a připadat si jako v bavlnce..."

„Jako v bavlnce?" Andrew zavřel s klapnutím složku, zašrouboval plnicí pero, pohodlně se usadil v křesle a s rukama za hlavou důkladně protáhl své dlouhé tělo. „Asi ano." Krátce se zazubil. „Vlastně jsem o tom nepřemýšlel. Máme moc práce."

Jennifer se na něj unaveně usmála. „A to jsme teprve v polovině. Nechtěl bys trochu čaje?"

„Ty jsi moje záchrana, prošvihl jsem totiž oběd. Dáš si se mnou?"

Zasmála se. „Potají. Kdyby mě naši malí pacienti nebo jejich rodiče uviděli, jak někde sedím s hrnkem v ruce, zatímco oni čekají dalších deset minut, zlynčovali by mě!"

„To je ale situace. Vis co? Přines to sem. Vysvětlíme jim, že máme důležitou poradu k jednomu případu, u kterého se objevily nějaké nové skutečnosti, které musíme zvážit. Anebo ještě líp, vezmi sem s čajem dalšího pacienta. Rád bych se dostal domů ještě dnes večer."

„Čteš mi myšlenky," poznamenala pobaveně.

„Vydrž. Za chvíli budeme mít padla a zítra je sobota." Jennifer popadla zdravotní záznamy a vyšla do přeplněné čekárny, kde ji uvítalo nesouhlasné mručení ze všech stran.

„Sestro, budeme čekat ještě dlouho? Čekáme na víkend návštěvu a musíme jim jít naproti k vlaku," durdila se jedna dáma.

„Jasně, jestli tu budeme sedět ještě nějakou chvíli, tak místo pediatra budeme potřebovat spíš geriatra," přidal se nějaký muž.

S povzbudivým úsměvem pohlédla na unuděné děti a nervózní rodiče. „Omlouvám se, že jsme vás nechali tak dlouho čekat, ale doktora Barretta zdržel jeden naléhavý případ. Bude se vám věnovat hned, jak to bude možné." Předala sekretářce zdravotní dokumentaci, vzala od ní další a vešla do kuchyně, kde potkala ženu z pomocného personálu. „Beattie, neudělala bys pro mě něco? Doktor Barrett by si dal čaj a já taky, jenže se nedostanu na krok z ordinace. Nemohla bys to zařídit? Můj šálek nech tady, ne aby tě napadlo mi ho nést přes čekárnu!"

„Jdou po tobě pacouši, víd'?"

Jennifer si se smíchem zasunula neposlušný pramen tizianových vlasů pod čepičku. „Jako vždycky. Je mezi nimi i jeden vtipálek, prý že bude brzy potřebovat geriatra," napodobila ho ironicky. „Potom postav ten můj čaj na stranu. Přijdu si ho sem vypít."

Vrátila se do ordinace a podávala Andrewovi složku s dalšími případy. „Tak tady to máš. Jako první je tu William Griffin."

„Ano, to je ten človíček, co odmítá růst. Tak se podíváme, co říkají laboratorní výsledky."

Otevřeli společně desky a prohlíželi všechny údaje. „Stolice, moč i krev v pořádku, ve stolici žádná krev, krevní obraz a jaterní testy na normálu, stejně tak testy na funkci štítné žlázy. Takže můžeme vyřadit jakékoliv problémy se štítnou žlázou nebo játry a taky cystu. Sérologické zkoušky vypadají všechny dobře, nikde ani stopa po infekci. Dostali jsme jeho rentgen

plic? Někde by tu měl být také výsledek ze střevního vyšetření."

„Ano, tady to máme, zpráva od radiologů." Jennifer ji vylovila a podala doktorovi právě ve chvíli, kdy Beattie přinášela čaj.

„Skvělé, mockrát děkuji." Obdařil ženu širokým úsměvem, který se rozplynul v okamžiku, kdy se vrátil k materiálům před sebou. „Víš co si myslím?" podíval se po delší odmlce na Jennifer. „Vsadil bych se, že to je intussuscepce."

„Vážně? A co vyšetření stolice? Žádné skryté krvácení, bolesti v podbřišku ani zvracení. Vím, že měl průjem, ale co ten jeho kašel? A neustálý úbytek hmotnosti?"

„To může být anorexií. A pak, krvácení, bolesti, zvracení, to jsou příznaky akutní, ne chronické intussuscepce. Asi uděláme další vyšetření, nejspíš pod sedativy. Můžeme sem zavolat na chvíli někoho z chirurgie?"

„Ano, myslím, že dnes slouží Ross Hamilton. Mám ho nechat vyvolat?"

„Ještě ne. Chtěl bych ultrazvukové vyšetření a taky bych si ho nejdřív rád prohlédl, třeba tentokrát objevím něco víc. Mohla bys ho pozvat dovnitř?"

„Samozřejmě." Vykoukla do čekárny. „William Griffin, prosím."

Do ordinace vešla matka s chlapcem v náruči. Bylo mu dva a půl roku, ale vypadal tak o čtyři měsíce mladší.

„Omlouvám se, usnul mi tam," vysvětlovala.

Andrew se chápavě usmál. „Ja se omlouvám, že jsem vás nechal tak dlouho čekat. Měli jsme tu předčasný porod a já musel být na sále. Nechte synka prospat a zatím mi řekněte, jak to pokračuje."

„Doslova se mi ztrácí před očima. Nechce jíst a teď

byl několikrát za sebou nemocný. Mám takový strach..."

Andrew položil svou velkou ruku na její a jemně ji stiskl. „Netrapte se. Podařilo se nám vyloučit několik hodně nepříjemných diagnóz, ale existují ještě další možnosti, které hodlám eliminovat novými testy. Mívá někdy bolesti břicha?"

„Jednou nebo dvakrát si na to stěžoval a potom měl průjem."

Andrew přikývl a udělal si několik poznámek. „Rád bych se mu podíval na bříško, ale nechci ho budit, když to není nutné. Čím je uvolněnější, tím víc ucítím. Myslíte, že byste ho mohla podržet, abychom se o to pokusili?"

Opatrně se zvedla, William jen něco zamumlal ze spaní a dál spokojeně oddychoval.

„Ten se má nejlíp," usmál se laskavě Andrew. „Fajn, zkusíme, co se dá."

Vyhrnul chlapci tričko, spustil mu kalhoty a opatrně mu začal prohmatávat bříško. Po chvíli se vrátil do jeho pravé horní části a vzápětí malého pacienta oblékl a podíval se na jeho matku.

„Dobrá, rád bych mu teď nechal udělat ultrazvukové vyšetření bříška. Zažila jste něco podobného, když jste byla v jiném stavu?"

Mlčky přikývla.

„Takže víte, že to nebolí. Váš synek stejně neví o světě a nejspíš to celé zaspí. Sestra vám ukáže cestu. Uvidíme se, až dostanete výsledek. Ano?" Podal jí kompletně vyplněnou žádanku a povzbudivě se usmál. „Tohle dejte sestře u příjmu pacientů, na oddělení ultrazvuku."

Paní Griffinová si opatrně stoupla s malým Williamem v náruči. Jennifer s ní vyšla ven, ukázala jí cestu na ultrazvuk a vrátila se zpátky.

„Něco jsi našel.“

„Mmm. Měkkou bulku, nic konkrétního. Mohla by to docela dobře být malá část ilea, která vnikla do tračníku. Anebo taky ne.“

„Co jiného by to mohlo být? Nádor?“

„Možná. Musíme doufat že nádor to není. Ale pravdu se nedozvíme, dokud ho neotevřeme. Rád bych tu měl Rosse Hamiltona, hned jak se vrátí William z ultrazvuku.“

Přikývla. „Kdo je další na řadě?“

Nahlédl do složky. „Robinsonovic trojčata.“

„Ty nepoznáš! Jsou z nich boubelky k pohledání!“

Zakřenil se. „Výborně! Tak mi je sem zavolej.“

Pozvala dál manžele Robinsonovi s jejich rozkošnými trojčaty, holčičkami, které se narodily předčasně, už ve třicátém týdnu. Teď jim bylo skoro pět měsíců a přímo kvetly zdravím.

„Počkejte, pomůžu vám,“ usmála se Jennifer a vzala si od matky jedno miminko. „A kterou že to mám?“

Matka se na holčičku upřeně zadívala. „Megan.“

„Prima, tak Megan, pojď se ukázat hodnému panu doktorovi Barrettovi.“ Miminko se zaměřilo na její uniformu a bleskurychle hmatlo po propiskách, které měla v horní kapse. „Ale ne, to ti nedám!“ rozesmála se Jennifer a uvedla malou skupinku do ordinace. Andrew celou rodinu uvítal s neskrývanou radostí. Robinsonovic trojčata měl v péči od jejich narození. Dlouhou dobu je pojilo se životem velmi krehké pouto. Potom začala pozvolna sílet a růst. Jen Megan, nejmenší z nich, měla nějaký čas problémy se svým drobným hrudníčkem. Andrew se tedy rozhodl trojčata pro jistotu sledovat další tři měsíce po jejich propuštění. V jeho nynější radosti se odrážely starosti, které mu holčičky připravily po svém narození.

„I bez vyšetření vidím, že výborně prospívají!“ ře-

kl, ale stejně každou z nich pečlivě prohlédl a ptal se donekonečna na jejich pokroky i možné problémy. Meganin hrudníček se rozšířil a Andrew byl očividně velmi spokojený. „Řekl bych, že v současné době zastávají za průměrem už jen o tři týdny, což je přímo výborné! Tímhle tempem na nich zakrátko nebude žádné opoždění znát. Myslím, že vás mladé dámy, budeme moct bez obav propustit z naší péče," sdělil miminkům. Všechny daly najevo souhlas hlasitým zabroukáním.

„Jsou vážně sladké, všechny," rozesmál se. Potom položil rodičům několik posledních otázek a zdráhavě je vyprovodil ven.

„Kdybych tě neznala, skoro bych řekla, že sis ty malé princezny zamiloval," škádlivě poznamenala Jennifer.

„Já?" zeptal se nevinně a potom změnil téma. „Dobrá, koho tam máme dalšího?"

Další případy byly bez komplikací a krátce před koncem ordinačních hodin se na oddělení vrátil William Griffin se svou matkou.

Poté, co si Andrew přizval na posouzení ultrazvukového snímku Rosse, zavolali dovnitř paní Griffinovou. Na obrázku byla zachycena neurčitá hmota abnormální velikosti. William Ross po pečlivém posouzení snímku souhlasil s Andrewem. I podle něj se nejspíš jednalo o intussuscepci.

Vysvětlili své závěry paní Griffinové a řekli jí, že bude co nejdříve zapotřebí provést chirurgický zákrok. Ross se podíval na hodinky. „Dneska už to nestihneme. Ale mohli bychom si ho tady nechat přes noc a udělat to hned zítra ráno. Radši bych měl u sebe lidi z laborky."

Andrew přikývl. Porozuměl jeho nevysloveným myšlenkám. Laboratorní personál by byl zapotřebí,

pokud by se přece jen prokázalo, že se jedná o nádor, a ne o střevní smyčku, která se sama zatáhla. Potom by potřebovali biopsie a zmrazené řezy a analýzu tkáně, aby mohli rozhodnout o dalším postupu léčby. Navíc, malý odklad by Williamovi neublížil a rodiče by tak získali čas, aby svého syna i sebe připravili na operaci a pobyt v nemocnici.

„Paní Griffinová, vezměte ho teď domů, dejte mu lehkou večeři a přivezte ho zpátky kolem sedmé večer. Zítra ráno se na něj podíváme, vyhovuje vám to takhle?“

Přikývla a Ross se vrátil na své oddělení. „Budu s ním tady smět zůstat?“ zeptala se paní Griffinová ustaraně.

„Ale jistě, je ještě moc malý, aby tu zůstal sám. Budete vás potřebovat vedle sebe.“

„Na jak dlouho si ho tady necháte?“

„Na pár dní, nejdéle na týden. Je v tom nějaký problém?“

Zavrtěla hlavou a po několika dalších otázkách jí Jennifer dala prospekt pojednávající o dětském lůžkovém oddělení a o tom, co si má zabalit s sebou. Potom ji vyprovodila z ordinace.

Když se vrátila dovnitř, Andrew právě zavíral kartu.

„A další týden se stává minulostí,“ poznamenal s unaveným úsměvem.

Usmála se. „Čas jen letí když se dobře bavíš.“

Na dveře zaklepala sekretářka a vešla dovnitř. „Můžu si vzít zbývající zdravotní záznamy, pane doktore?“

„Jistě. Tady je těch pár posledních. William Griffin půjde na příjem, takže jeho kartu budou potřebovat nahoře na dětském.“

„Hodím to tam cestou ven. Přeju hezký víkend.“

„Díky Janet. I vám.“

„Nashle, sestro. Uvidíme se v pondělí.“

„Nepochybně,“ povzddechla si Jennifer, když se za sekretářkou zavřely dveře. Vzápětí se úsměvně omlouvala za malé zívnutí, které už nedokázala potlačit.

„Unavená?“

Přikývla. „Pátek je vždycky nejhorší, nezdá se ti?“

Ordinační hodiny jako by neměly konce.“

„Ale při pátku se zase můžeš těšit na víkend.“

„Mmm.“

„Nezdá se že bys se mnou souhlasila.“

Zvedla formulář ležící na lehátku a přitiskla si ho k hrudi. „To ne, jen bych si přála, vypadnout aspoň jednou z toho nudného stereotypu. Mít tak někoho, kdo by přišel a řekl: Nech všechno plavat a pojď se mnou. Odvezu tě daleko odsud, kde je božský klid... Nebylo by to nádherné?“

„Je to opravdu tak deprimující?“

Povzddechla si a položila formulář na stůl. „Ne. Teď si musíš myslet, že jsem rozmazlená holka, ale nemyslím to tak. Ani si nestěžuju. Jen bych byla hrozně ráda, kdyby to jednou bylo jiné. Uklidit byt, vyprat, poprat se s Tímovými domácími úkoly, pozašívát jeho potrhanou školní uniformu... Je to pořád dokola.“

Andrew svažtil čelo. „Kdy sis naposledy někam vyrazila?“

Přivřela oči. „Já? Bože, ani se nepamatuju. V červnu jel Tím na týden ke svému otci a v srpnu jsem s ním pár dní zůstala doma, ale sama jsem si někam nevyšla už celé roky.“ Zasmála se. „Nevím, jestli bych vůbec dokázala lenořit, kdybych k tomu dostala možnost.“

Andrew se pomalu postavil, sundal z opěradla sako a zamýšleně si ho oblékl.

„Co budeš dělat přes víkend?"

Vzhlédla k jeho impozantní, přes metr devadesát vysoké postavě. V hnědých očích i na ústech se mu usadil laskavý úsměv. Že by ohluchl? napadlo ji.

„Uklízet byt, prát..."

„A jinak? Něco co nesnese odklad?"

Naklonila hlavu ke straně a zamyšleně se zamračila. „Ne, aspoň si na nic nevzpomínám. Proč?"

Zaváhal a potom se s konečnou platností rozhodl. „Co bys říkala tomu, nic nedělat a připadat si jako v bavlnce?"

„Cože?"

„Napadlo mě, jestli bys nechtěla strávit víkend se mnou. Vždyť víš, mám kus za městem takový malý domek."

Bylo to naprosto nečekané a Jennifer nevěděla, co odpovědět. Ano, párkrát spolu zašli po práci na skleničku, ale strávit spolu celý víkend? „Ehm... já... já nevím. Chci říct že Tim -"

Andrew zlehka zrudl. „Nerad bych, aby sis mé pozvání nesprávně vyložila. Jen jsem si myslel, že by tobě a Timovi víkend strávený na venkově udělal dobře. Ale jestli nemáš ten pocit, klidně řekni ne. V žádném případě s tím na tebe nechci tlačit."

Odvrátila pohled. Najednou si připadala hrozně hloupě. Jistě že jí nenabízela víkend plný sexuálních radovánek. Můj bože, už jen ta představa! Andrew a svůdce ženských srdcí? Nikdy. Byl až bolestně upřímný, k sobě i ke svému okolí. Když by mu šlo o sex, jednal by s ní přímo. Kromě toho jí dal jasně najevo, že o nic podobného neusiluje. A navíc by s sebou jako „garde" měla svého syna Tima. Nebyla si úplně jistá, jestli ji opanoval pocit úlevy, nebo rozčarování. Zadívala se na něj.

Uklízel pečlivě ze stolu své věci.

„Andrew?”

Zvedl hlavu.

„Já... moc by se mi to líbilo, ale vážně musím vyprat a -”

„Vezmi to s sebou. Kdy se pro vás mám zastavit?”

Překvapeně zamžikala. „Vzít to s sebou?”

„Jasně, vezmi to s sebou. Tak v kolik? V sedm?”

Omráčeně zavrtěla hlavou. „V sedm?” Podívala se na hodinky. Čtvrt na šest. To by s odřenýma ušima stačila vyzvednout Tima a zabalit. „Ano, to by šlo, díky. Víš jistě že -?”

„Jistě,” pohládl ji svým uklidňujícím úsměvem a ona cítila, jak z ní opadáva napětí.

„Budeme tě čekat.”

Terénní vůz s pohonem na čtyři kola se k němu výborně hodil. Mohutný, solidní a zdatný, bez zbytečných ozdob, a navíc úžasně praktický.

Naložil dozadu jejich pár věcí a tašku špinavého prádla, vyzvedl do kabiny Tima a galantně jí podržel dvířka, aby mohla vylézt na sedadlo vedle řidiče. Stupátko bylo pěkně vysoko a Jennifer byla dodatečně ráda, že si na sebe vzala džíny a ne sukni. Na vlasy jí už nezbyl čas, a tak si je v rychlosti přičísla konečky prstů a nechala je volně rozpuštěné. Ústa ve spěchu přejela rtěnkou a to bylo všechno, co udělala pro svůj zevnějšík. Stejně si byla jistá, že Andrew podobné věci nevnímá.

A dokonale jistá byla ještě jedna věc. Nadcházející víkend bude ve znamení jídla, pokud se dalo soudit podle nabitých igelitových a papírových tašek v zadní části vozu. Od té doby, co se v práci rozloučili, musel zřejmě jen nakupovat a nakupovat. Začaly ji trápit výčitky, že mu s Timem tak zkomplikovali život. Navíc utekla od domácích povinností. Kousla se do rtu. Musel číst v jejich myšlenkách jako v knize, proto-

že se na ni vzápětí povzbudivě usmál. „Jen sed' a odpočívej," poradil jí. „Žádné výčitky, práce ti neuteče."

Neradostně se usmála. „To je tedy pravda."

Andrew se otočil a mrkl přes rameno na Tima. „Všechno v pořádku tam vzadu?"

Tim přikývl.

„Prima. Máš rád kočky?"

„Ale jo, myslím že mám."

„K nám domů žádná kočka ani pes nesmí, takže se zvířaty nemá moc zkušeností," vysvětlila-Jennifer jeho váhavou odpověď.

„Ne? To je ale škoda. Já mám dvě kočky. Míval jsem jen jednu, ale před týdnem přišla ta druhá a adoptovala si nás. Je to vážně trochu problém. Vypadá, že bude mít kořata a nevím, jestli se to Lordovi bude zamlouvat."

„Lordovi?"

„Hmm. To je můj kocour. Je to nádherný kus, čistokrevná kočka, ale má jen tři nohy. Tu čtvrtou ztratil při autonehodě a jeho majitelé ho invalidního nechtěli. Žije se mnou už dva roky, jsme taková dva staří mládenci. A teď je naše soukromí vážně ohroženo." Vesele se zasmál. „Trochu zvláštní."

Přivedlo ji to do rozpaků. Mluvil o té kočce, co bude mít kořata, nebo o nich? Nevěděla.

Na místo dorazili před půl osmou. Poslední paprsky zářiového slunce osvětlovaly dům, třpytily se na tabulkách oken a vysílaly odlesky na trsy květín, které po stranách lemovaly nevtíravé růžové zdi.

„Andrew! To je nádherna!" vydechla okouzleně.

Usmál se. „Nemohl se ti naskytnout lepší pohled. V zimě to tady bez růží a trvalek vypadá poněkud hle a jsou dny, kdy je uvnitř pěkný průvan, to když se zvedne vítr. Ale stejně, mám to tu rád. Hej, Time, vezmi prosím klíč a odemkni dveře."

Otevřel zadní část vozu, vyzvedl odtamtud čtyři plné nákupní tašky a uvedl Jennifer dovnitř. „Pojď, sedni si a udělej si pohodlí... jako doma. Já vyložím zavazadla a potom uvařím čaj.“

„Čaj můžu udělat -“

„Ne. Sedni si.“

„Ale -“

„Žádné ale. Připadat si jako v bavlne, to jsou tvá slova, pamatuješ? A tak to taky bude. Sedni si.“

Pochopila, že nemá cenu vzdorovat. Vešla do malého obývacího pokoje. Stěny obložené dřevem, stará křesla, vybledlé sametové závěsy a sešlapaná předložka před starým krbem měly sice k dokonalosti módních magazínů daleko, ale přesto pokoj působil neuvěřitelně útulným dojmem.

Jedno křeslo, přitažené ke krbu bylo očividně jeho. Vedle, na starém dubovém stole leželo dálkové ovládání. Z pološera zasvítily smaragdově zelené oči velkého šedého kocoura. Potom se čumáčkem znovu zavrtal mezi tlapky a usnul. To byl zřejmě Lord.

Vybrala si druhé křeslo, stojící kousek od Andrewova a skoro se ztratila v jeho přívětivém objetí.

Náhdera. Odkopla boty, přitáhla si unavené nohy pod sebe a okamžitě usnula.

Zálibným pohledem sledoval Jennifer, stočenou v křesle. Hlava jí spočívala na ohnuté ruce a vypadala víc než dobře. Opatrně jí narovnal paži a dal pod hlavu polštář.

Nevzbudil ji tím. Jen na vteřinku zamžikala nepřítomně očima, potichu zavrňela a znovu se stulila do klubíčka.

Andrew vystrnadil Lorda ze svého křesla, sedl si, vzal kocoura na klín a zmáčkl dálkové ovládání. Po-

kojem se začala rozléhat tichá hudba. Pohodlně se usadil a spokojeně sledoval spící Jennifer.

Neměl v úmyslu trvat na svém pozvání. Něco takového se přičilo jeho povaze, ale snad byl čas své návyky trochu pozměnit. Ano, jistě, párkrát ji vzal na skleničku, ale také ji ani jednou nepolíbil na rozloučenou, pokud nepočítal letmý dotek s její sladce voňavou tváří. Bral to jako součást jejich pracovního vztahu, vztahu, který pro něj mnoho znamenal. Byla u něj už šest měsíců, kdy převzal vlastní poradenskou službu.

Dětská ambulantní sestra byla pro doktora nejbližším spolupracovníkem a jeho oporou. A Jennifer byla výborná sestra. Věděla o jejich malých pacientech mnohem víc, než co bylo napsáno v kartě, a ke každému z nich se chovala stejně láskyplně a mile. Byla by z ní výborná matka... vlastně ona byla výborná matka, opravil se, když si vzpomněl na přemýšlivé a roztomilé děcko spící nahoře.

Zatímco Jennifer tvrdě spala, připravil Timovi večeři, nechal ho umýt a uložil do postele v pokojíku s výhledem na ovocný sad. Nechal ho chvíli číst a sešel dolů připravit večeři pro sebe a Jennifer. Když se asi po půl hodině vrátil nahoru, Tim už spal.

Sledoval spící Jennifer a cítil zvláštní uspokojení a zároveň lítost. Věděl, že až příště vkročí do svého domu, bude mu připadat prázdný a osiřelý. Ale prozatím bylo všechno v nejlepším pořádku a on mohl vychutnávat přítomnost a nestarat se o to, co přinese zítřek.

Jennifer se probudila do pološera. Pronikal k ní neodbytný zvuk flétny a stejně neodbytně jí brnělo prave chodidlo.

Narovnala se a rozespale zamrkala. „Neměl si mě nechat spát,“ řekla rozpačitě.

„Bylas unavená."

„Ale Tim -"

„Tim je v posteli. Navečeřel se, umyl se a teď má půlnoc."

Zvrátila hlavu zpátky do křesla. „Děkuju. To všechno jsi neměl dělat."

„Dělám všechno pro to, aby sis připadala jako v bavlne, pamatuješ?" zeptal se škádlivě.

Usmála se na něj a potom sebou trhla, když jí do chodidla začala znovu proudit krev.

„Mravenci?" povytáhl obočí a ona přikývla a rukou si mnula postižené místo. Sesadil kocoura z kolen, sklonil se před ní, vzal její nohu do svých ohromných teplých dlaní a jemně ji začal masírovat.

„Au," zamumlala.

„Hrůza vid'? Jak je teď?" zeptal se mile.

Najednou se necítila ve své kůži, s tím velkým mužem klečícím jí u nohou.

„Mnohem lepší, děkuju," vyhrkla celá nesvá a vytrhla mu chodidlo z rukou. Vzápětí se jí z žaludku ozvalo táhlé zakručení.

„Hladová?" zeptal se s laskavým úsměvem.

„Už to tak vypadá," usmála se zahanbeně.

„Večeře je připravená. U schodů je koupelna, jestli se chceš předtím trochu opláchnout."

Vypadám hrozně, zadívala se kriticky na svůj odraz v zrcadle. Vlasy zcuchané, tváře zarudlé a pomačkané od polštáře.

Opláchla si obličej studenou vodou a vrátila se do velké kuchyně, zařízené ve farmářském stylu. Andrew právě prostíral na masivní dřevěný stůl.

„V pořádku?"

Přikývla a vyhnula se jeho pohledu. „Můžu něco dělat?"

„Jíst," zakřenil se.

Dál ji nemusel přemlouvat, protože večeře, připravená z mořských ryb, žampionů a záplavy zeleniny, chutnala přímo skvěle.

„Kde ses naučil takhle vařit?“ zeptala se po jídle, když dostala za úkol nic nedělat, a přihlížela, jak Andrew sklízí ze stolu.

Zasmál se. „Pouhá sebeobrana. V jídelnách mi nechutná a hospodyně si nemůžu dovolit. Kromě toho mě to baví. Kafe?“

„Mmm. Můžu -?“

„Ne. Běž si sednout. Hned budu u tebe.“

„Myslím, že půjdu zkontrolovat Tima, pokud opravdu nechceš, abych ti pomohla.“

„Po schodech nahoru, potom doleva a přímo za ním. Je v pokojíku na konci.“

„Prima.“ Lehce vyběhla po schodech, lemovaných různorodou směsicí obrázků a fotografií.

Tim měl tvář podloženou dlaní a tvrdě spal v nádherné staré posteli, v které snad před stovkou let ležal nějaký lodní kapitán. Tim se v ní skoro ztrácel, ale Jennifer se zdálo, jako by byla určená právě pro jejího klučinu. Láskyplně ho políbila na tvář a po špičkách vyšla ven.

„V pořádku?“

Vylekaně nadskočila. Chlap jako hora a neslyšela ho přicházet. „Ano, všechno v pořádku. Kdes sehnal tak nádhernou postel?“

„Ta postel patřila mně, když jsem byl malý. Když mi umřeli rodiče, nedokázal jsem se jí zbavit.“ Otevřel vedlejší dveře. „Dal jsem ti věci hned vedle něj,“ řekl Andrew a zavedl ji dovnitř.

Byl to rozkošný pokojík, s dvěma vysokými postelemi a krásným povlečením, lemovaným krajkou. Na jedné posteli ležela její cestovní taška a na stolečku vedle stála vázička s růží.

„Ach Andrew..." Natáhla ruku a dotkla se květu konečky prstů. „Neměl sis kvůli mně dělat takové problémy -"

„Jako v bavlnci, to sis přála. A jak by se mohla žena cítit jako v bavlnci bez růží?" zeptal se nepřírodně zastřeným hlasem.

Pokoj byl najednou velmi těsný, zaplněný zcela jeho znepokojující přítomností. Poprvé v něm neviděla jen svého kolegu, ale také přitažlivého muže. „Děkuju," zamumlala bez dechu. V další chvíli se Andrew otočil na patě a vyšel na chodbu.

„Kafe je hotové. Uvidíme se dole," usmál se na ni. Nebyla si jistá, jestli jeho hlas zněl opravdu tak nějak příškrčeně, nebo jestli se jí to zdálo.

Když sešla dolů, našla tam zase toho úsměvného galantního Andrewa, kterého nikdy nic nevyvedlo z míry. Na klíně se mu zabydlela černobílá březí kočka. Povídali si o dětech, které k nim přišli to odpoledne. Potom se stočila řeč na Tima a její nevydařené manželství.

„Proč ses vlastně rozvedla?" zeptal se Andrew potichu.

Pokrčila rameny. „Kdo ví? Nick se jednoho dne zkrátka rozhodl, že už neunesl tolik zodpovědnosti a odešel. Možná to bylo tím, že byl najednou víc doma. Asi mu došlo, že nejsme to, co by chtěl. Co se týče peněz, byl vždycky velmi šetrný. Co se týče Tima, byl mu vždycky téměř lhostejný. A co se týče toho ostatního, muselo být vždycky po jeho."

Andrew pokrčil rameny. „To mě mrzí. Dáš si skleničku před spaním?"

„Ne. Díky. Jsem už hrozně ospalá."

Stoupla si, přešla k němu a zlehka ho políbila na tvář. „Děkuju že nás tak rozmazluješ. Jsi moc hodný."

Trochu zčervenal a stiskl jí ramena. „Zasloužíš si to.

Jsi báječné děvče a měla bys mít někoho, kdo by tě rozmazloval od rána do večera."

Rozesmála se. „Ne ne. To bych ztloustla a zlenivěla. Vyhovuje mi to tak, jak je. Dobrou noc."

Na okamžik se jí zdálo, že se Andrew chystá k polibku. Potom ale sklouzl rukama z jejích paží a ustoupil od ní. „Uvidíme se ráno."

Vystoupila po schodišti lemovaném obrázky a zkontrolovala Tima. Potom se umyla a vklouzla do postele. Zavrtala se do čistou vonícího povlečení a okamžitě usnula.

DRUHÁ KAPITOLA

Jennifer se probudila do zvuků venkova. Veselé ptačí trylkování, štěkot psů, tokání tetřívka a v dálce hukot traktoru. Usmála se. Svým způsobem tu bylo víc hluku než ve městě!

Lenivě se protáhla a zadívala se na hodinky. Zděšeně se posadila. Za deset minut deset! Co si o ní proboha pomyslí Andrew, když se takhle pozdě vyvaluje v posteli?

Vklouzla do pantoflí a natáhla se po županu. Vtom se ozvalo zaklepání na dveře.

„Jennifer?“

V rychlosti přes sebe přehodila župan a otevřela dveře. Až příliš si přitom byla vědoma svých rozčuchaných vlasů a spánkem zarudlých tváří.

Stál tam Andrew a v ruce držel tác. Byl oblečený do starých manšestráků a kostkované, u krku rozepnuté košile. Vlasy měl ještě zvlhlé ze sprchy a jedna neposlušná kudrna se mu vlnila přes obočí. Šokovaně zatáhla pěsti. Tak silné měla najednou nutkání vrátit ten pramínek tam, kam patří.

„Dobré ráno," zamumlala.

„Dobré ráno. Spalo se ti dobře?“

Přejela si rukou ve vlasech, a ještě víc je pocuchala. „Nádherně, děkuju..."

Zakřenil se. „Přinesl jsem ti snídani. Tim říkal že si vždycky dáváš jen čaj a topinku, ale já si myslel, že by

ses možná výjimečně nechala zlákat vajíčkem na měkko.

Položil tác na stolek vedle postele. Byl na něm šálek čaje, topinka a v kalíšku trůnilo dokonale vykroužené nahnědlé vajíčko.

„Rozhodl ses to rozmazlování vyhnat do extrémů, vid’?“ poznamenala celá nesvá.

„Jistě. Zasluhuješ si to, v práci ti dávám pěkně do těla. A teď šup do postele.“

Nadzvedl příkrývku, takže jí nezbývalo, než skopnout pantofle a vlézt zpátky do postele. Připadala si úplně nemožně.

„Hezky v klidu se najež,“ nařídil jí a přemístil tác na klín. „Až se ti bude chtít vstát, najdeš nás v zahradě. Co kdyby sis ještě chvilku zdřímla?“

„Ne, to bych nemohla,“ bránila se, ale poté, co se naježla, změnila názor. Jen na chvilku, řekla si, odložila tác a zahrabala se zpátky pod deku. Okamžitě usnula.

Když se znovu probudila, vrčel motor traktoru mnohem hlasitěji a pronikavěji než ráno. Odkryla se a přešla k oknu. Vyhlédla ven do zahrady a uviděla Tima, sedícího na červeném traktůrku. Jezdil z jednoho konce zahrady na druhý a Andrew, rázující vedle něj, se občas natáhl a lehce stočil volant správným směrem. Oba vypadali naprosto spokojeně, a tak se bez spěchu osprchovala a oblékla. Potom šla dolů. Chtěla poklidit v kuchyni a pomoci s přípravou oběda.

Jenže všechno bylo jinak. Kuchyň svítila čistotou, z trouby voněla lístková pizza a na stole byl vyrovnaný stoh čistého prádla.

Nevěřicně zaváhala. Její prádlo? A Timovo?

Pomalou dosedla na židli a zalila ji vlna rozpaků. Hrozné pomyslen! Muž, dokonce její šéf, se probíral jejím špinavým prádlem... včetně ne zrovna nejnovějších spodních kalhotek.

Potichu zaúpěla a dala si hlavu do dlaní. Dokáže se mu ještě někdy podívat do očí?

„Jennifer? Je ti dobře?”

„Ano, vlastně ne,” procedila mezi zuby a přinutila se zvednout k němu pohled. „Neměls prát to špinavé prádlo,” řekla vyčítavě.

Zazubil se. „Všechno je součástí našich služeb madam. Omlouvám se jen, že to není vyžehlené. V tom zrovna nevynikám, většinou něco připálím. Kafe?”

S povzdechem to vzdala. „Děkuju, moc ráda. Kde je Tim?”

„Venku v zahradě prohání Lorda.”

„Je v pořádku?”

Nad jejím úzkostlivým tónem povytáhl obočí. „Kterého z nich máš na mysli? Oba to kočkování určitě přežijou.”

Usmála se. „Jen jsem chtěla vědět, jak vychází Lord s dětmi. Některým kočkám se kočkování nemusí zamlouvat.”

Andrew pokrčil rameny. „Je trochu plachý, ale když se s někým zná, chová se k němu přátelsky. Nevím že by kdy někoho poškrábal a to ho děti mé sestry vůbec nešetří.” Podal jí hrnek kávy. „Právě jsme posekali trávník.”

„Já vím, viděla jsem vás z okna. Tim vypadal velice potěšeně.”

„To děti vždycky. Když jsou u mě nějaké na návštěvě, projedím pokaždé litry benzínu.” Uvelebil se za stolem a skrz napnutou látku košile se rýsovala jeho široká ramena. V mohutných mužských dlaních se skoro ztrácel hrnek s kávou. Zamyšleně se na ni podíval. „Musím zajet do nemocnice a podívat se na Williama Griffina. Mimochodem, byla to intussuscepce. Ross říkal že všechno proběhlo bez komplikací, ale stejně bych ho rád viděl. Myslel jsem, že bychom se

mohli jít po obědě na chvilku projít, kdybys měla náladu."

Zasmála se. „Andrew, já nejsem nemocná, jen trochu unavená. Kam chceš jít?"

„Do lesa. Je tam posed a několik liščích nor a starý jezevec a nesčetně zajíců. Myslel jsem že by se to Timovi mohlo líbit. Ale kdyby se ti nechtělo, mohla bys zůstat tady."

„Ne, půjdu ráda. A Timovi se to bude určitě moc líbit. Ale opravdu na to máš čas?"

Zatvářil se překvapeně. „Ale jistě, tohle je váš víkend Jennifer. Přestaň se cítit provinile a užívej si volna."

No a tak poslechla. Oběd byl vynikající, procházka díky Andrewově znalosti přírody poučná a příjemná zároveň.

Jennifer se toulala za Andrewem a Timem, kteří si živě povídali, jako dva stejně staří kamarádi, a u srdce jí bylo trochu smutno. Proč jen si Nick, její bývalý manžel, nerozuměl s Timem stejně jako Andrew? A co hůř, čím byl Tim starší, tím větší se stávala propast mezi otcem a synem. Po víkendu stráveném s otcem byl Tim pokaždé zamlklý a uzavřený. A Nick si vždycky očividně oddechl, když svého syna předal na zpátek matce.

Ten večer společně povečeřeli a potom šla Jennifer uložit Tima do postele. Andrew mezitím poklidil v kuchyni a zažehl oheň v krbu.

K večeři otevřel láhev australského cabernetu, a tak ji teď dopíjeli. Seděli v pohodlných křeslech a mlčky se dívali do roztančených plamenů. Pokojem se linul čistý, jasný hlas choralisty.

Jennifer si opřela hlavu do křesla, zavřela oči a vychutnávala pocit naprosté pohody.

„To je nádhera," zašeptala.

„Nejsi ale na správném místě, z mého místa je to všechno ještě působivější."

Bezstarostně se usmála. „Ale tam jsi ty."

„Mohla by sis ke mně přisednout."

A protože jí bylo neskutečně dobře, snad i díky vy-pitému alkoholu, zdálo se jí naprosto přirozené usadit se mu na klín a opřít si hlavu o jeho pevné rameno.

„Je to lepší?" zeptal se potichu a ona na znamení souhlasu potichu zavrněla.

„Je to krásné, co to je?"

„Rekviem od Faurého."

„Je to tak uklidňující a povznášející."

„Rekviem znamená věčné odpočinutí," pozname-nal a ona potichu povzdechla.

Dozněly poslední tóny Rekviem a ona zůstala stu-lená v bezpečí jeho náruče. Do ticha se ozývalo jen praskání polen a občasné zahoukání sovy.

Slyšela pravidelný rytmus jeho srdce a pomalý, sot-va slyšitelný dech. Jeho velká ruka jí spočívala po-klidně na koleně a druhá ji objímala kolem ramen a tiskla k široké hrudi. Otevřela oči a zjistila, že And-rew si ji prohlíží s rozvážným výrazem v obličeji.

„Copak?" zeptala se potichu.

Na chvilku zaváhal a potom zamumlal: „Jen jsem přemýšlel, jestli by se všechno pokazilo, kdybych tě teď políbil."

Dech se jí zadřel v hrdle. Neschopná odpovědi na-táhla ruku a zlehka se dotkla jeho tváře. Skouzla mu prsty do vlasů a jemně si ho k sobě přitáhla.

Okamžik předtím, než se spojily jejich rty, jí prolét-la hlavou jedna nezodpovězená otázka. Proč jim to tr-valo tak dlouho?

Potom se jí myšlenky rozběhly do nenávratna. Jeho rty byly pevné, ale jemné, zpočátku trochu nezkušeně

váhavé, jako by naposledy líbal už před hodně dlouhou dobou. Potom si ji pevně přitáhl k sobě, jako kdyby si vzpomněl, jak se to správně dělá. Než se stačila nadechnout, zaútočil na její ústa znovu.

Natočil si ji k sobě a roztřesenýma rukama rozeplul knoflíčky její halenky. Potom rozevřel oba okraje a zadíval se na měkké zvlnění ňader nad krajkovou podprsenkou a růžové hroty bradavek, toužící po jeho pozornosti.

Prsty se mu třáslly, když jemně přejížděl po její jemné pokožce. Potom se soustředil na uzávěr podprsenky.

Nervózně bojoval s nedobytnou přezkou, až mu sama pomohla, neschopná už déle čekat. Do dlaní mu vklouzla její ňadra.

„Tak nádherné," zašeptal, sklonil se a nedočkavě vsál do úst tvrdý hrot její bradavky. Vzepjala se k němu s hlasitým stenem, který nedokázala potlačit.

Okamžitě zvedl hlavu a v očích se mu zračily obavy. „Bolelo tě to? Omlouvám se -"

„Ne... ne, to bylo... já... taky se tě chci dotýkat."

Její prsty neobratně zápolily s knoflíčky jeho košile. Chtěl jí pomoci, ale ruce se mu třáslly skoro stejně jako jí. Nakonec se jí to podařilo. Vytáhla košili zpod pásku a s chraplavým povzdechem obnažila jeho zarostlou hrud'

Bez dechu se k němu přitiskla.

„Hlad' mě," zašeptal nejistě. Rukama dychtivě přejela po jeho ramenou a dolů, po širokých zádech, na břicho je spojila a pomalu se vracela nahoru hebkým porostem na jeho prsou.

Pod dlaněmi cítila jeho rozechvělé tělo, bušící srdce a krev tepající v jeho žilách. Pomalu se rukama vrátila na jeho ramena, přimkla se k němu a nabídla mu své roztoužené rty.

Jejich ústa splynula ve vášnivém polibku. Teď už ji zpola zaléhal, viditelnou známku svého vzrušení tiskl tvrdě k jejímu boku.

Rukou jezdil po vnitřní straně jejích pootevřených stehén, stále silněji k sobě tiskl její poddajné tělo a jeho trhané steny se mísily s jejími v divokém polibku.

Ruka mu znovu vyjela po vnitřní straně stehna až nahoru a tentokrát tam zůstala. Jennifer cítila, jak se jí ta velká dlaň propaluje skrz látku džinsů a probouzí v ní nesnesitelnou pulsující touhu.

Vzepjala se k němu a žádostivě vydechla jeho jméno. Odpovědí jí bylo hluboké drsné zachraptění.

Potom se jeho ruce pomalu přesunuly nahoru, k jejím ramenům. Zvedl hlavu a zadíval se jí zhluboka do očí.

„Nesmíme," zašeptal zmučeným hlasem, ale ona nesouhlasně zabručela a znovu se k němu přitiskla.

„Ne lásko, přestaň," zachroptěl prosebně.

Roztřesenou rukou ho pohládila po tváři. Jeho bolestné „Ne" konečně proniklo skrz opar vzrušení až k ní. „Co je?"

Zvrátil hlavu a zaúpěl. Tváře měl zarudlé a trhaně dýchal. „Já jsem neměl v úmyslu... ani ve snu mě nenapadlo, že by to mohlo dojít tak daleko. Odpuť mi."

„Neodpustím, jestli teď přestaneš," zamumlala chraptivě.

Znovu zaúpěl, jako by ho něco nesnesitelně bolelo.

„Jennifer, já musím přestat."

„Ne -"

„Ano! Tohle jsem neměl v úmyslu -"

„Ani já ne, ale stalo se to -"

„Ne, ještě se nic nestalo a ani se nestane, pokud nechceš skončit v jiném stavu."

Šokovaně zmlkla. „Och bože... Na to jsem ani nepomyslela..."

Posmutněle se usmál. „Ani já, aspoň ne ve chvíli,

kdy se s tím ještě dalo něco dělat. Věř mi, když jsem tě sem zval, tohle jsem vážně neplánoval."

Jeho ruce váhavě zapnuly podprsenku, roztřesené prsty omluvně vrátily okraje halenky na své místo.

„Snad je to tak dobře," řekl potichu. „Nerad bych, aby ses ráno probudila a nenáviděla mě."

„Nikdy bych tě nemohla nenávidět," zašeptala a položila dlaň na jeho srdce. Stále hlasitě bušilo, i když o něco pomaleji, a stále byl viditelně vzrušený. Nejlepší by bylo slézt mu z klína a jít do postele. A nechat ho, aby o samotě vychladl.

Jenže ona od něj nechtěla odejít, protože její tělo stále toužilo po jeho něžnostech. Nechala ruku ležet na jeho hrudi.

„Dej tam znovu to rekviem," řekla potichu.

Natáhl se po dálkovém ovládání a chladné, čisté tóny je zalily jako balzám. Stulila se mu do náruči a s rukou v blízkosti jeho srdce nechala ze svého těla vyprchat napětí.

Bože, ale vždyť ona byla nádherná. Její tělo na něm měkce spočívalo, uvolněné v hlubokém spánku. Díval se na ni a vybavily se mu její sladké polibky.

Nikdy mu nebude jasné, jak se od ní dokázal odtrhnout. Ale teď za to byl víc než rád. Nikdy by si neodpustil, kdyby ho k smrti nenáviděla. Ale došlo k tomu tak nějak přirozeně a bylo to tak krásné, jako kdyby jejich těla patřila k sobě.

Rekviem skončilo, poslední tóny dozněly do ticha a on ji opatrně zvedl a v náruči odnesl po schodech nahoru do jejího pokoje.

Chvilku přemýšlel, jestli ji má nechat oblečenou. Potom se ale rozhodl, že větší sebekontrola mu neškodí. Opatrně ji vysvlékl do spodního prádla a přikryl dekou.

Zamířil přímo do koupelny a pustil na sebe studenou sprchu. Stejně si ale nebyl jistý, jestli může proud vody zchladit jeho rozpálené tělo do té míry, aby zapomnělo na půvabnou Jennifer, ležící skoro nahou jen pár metrů od něj.

Neděle byla dalším překrásným dnem. Pro Jennifer začal stejně, jako ten předešlý, snídání do postele. Tentokrát navíc doprovázený lehounkým otřením jeho rtů o její, kterým ji probudil.

„V noci tu propukla populační exploze,“ konstatoval potichu. „Jsme s Timem v kuchyni, přijď se tam za námi podívat.“

Zamyšleně se pustila do snídaneč. Nešlo jí do hlavy, proč na sobě měla jen spodní kalhotky a podprsenku. Přece se nemohla tak moc opít, nebo ano? Zapomněla snad na to, co bylo? Tváře jí zčervenaly a zdrceně zaúpěla. Usnula a on ji odnesl do postele? Jistě, mohlo to být horší, alespoň na sobě měla decentní spodní prádlo... a jeho to stejně nemohlo překvapit, když si dal tu práci s tím špinavým prádlem.

Znovu zasténala, natáhla na sebe župan a sešla dolů.

Tim seděl na podlaze a valil oči na černobílou kočku a její čtyři malá kotáťka.

„Ty jsou ale roztomilá,“ vydechla. Každé z nich mělo jinou barvu. Jedno bylo zrzavé, druhé černé, třetí mourovaté a to čtvrté bylo černobílé, jako jejich pyšná maminka.

„Nesmíme se jich dotknout, nebo by je mohla sníst,“ varoval ji Tim vážně. „Zvlášť když nás dobře nezná.“

„Snad by bylo nejlepší ji nechat chvíli v klidu odpočinout,“ navrhl Andrew Timovi. Potom se obrátil k Jennifer. „A ty by ses mohla jít v klidu osprchovat,

než s Timem vyrobíme bedýnku pro kočičí rodinku a podíváme se po něčem k snědku pro naši novopečenou matku."

V podstatě se ten den všechno točilo kolem „mámy kočky". Šli ven, aby si mohla odpočinout, potom jí přinesli nějaké jídlo a pak šli znovu na procházku. Nakonec je v pět hodin odpoledne zavezl domů, s vypraným prádlem, hotovými domácími úkoly a pocitem, že ještě nikdy v životě se necítila víc rozmazlená a zhýčkaná. Odmítl nabízený šálek kávy s tím, že se chce znovu zajet podívat na Williama Griffina. A tak se rozloučili mezi dveřmi.

„Byl to nádherný víkend," řekla. „Děkuji ti." A stoupla si na špičky a vtiskla mu na tvář polibek.

„Děkuju, bylo to s tebou fajn," usmál se Tim. „Moc se mi u tebe líbilo... postarej se o koťata."

„Postarám," ujistil ho Andrew vážným hlasem. „Musíme si to někdy zopakovat."

„Příští víkend?" vyrazil ze sebe Tim s nadějí v hlase.

„Ne, to bohužel nejde. Příští týden budu pryč."

„A ty budeš u svého otce Time," připomněla mu Jennifer.

Andrew řekl: „Ale bude to někdy brzy... a třeba bych tě tam mohl vzít někdy po škole, co ty na to?"

Tim nadšeně přikývl a Andrew mu zajel rukou do vlasů a krátce si ho přitáhl k sobě. Potom se podíval na Jennifer. „Měj se hezky. Uvidíme se zítra."

Přikývla a dívala se za ním.

V pondělí před službou zaskočila na dětské chirurgické oddělení, aby se podívala na Williama. Vedl si dobře. Byl zatím jen na tekutinách, ale infuzi už mu odpojili. Tvářil se každopádně veseleji než v pátek.

Vyměnila si pár slov s paní Griffinovou, která na-

dšeně chválila jak Andrewa, tak chirurga Rosse Hamiltona.

„Tak se mi ulevilo, ani nevíte jaký strach jsem měla!" svěřovala se Jennifer.

„Ale vím," usmála se na ni Jennifer. „Mám sedmi-letého syna, takže si dovedu představit, co v takové chvíli matka prožívá."

S úsměvem se rozloučily a ona zamířila ke dveřím, právě když se v nich objevil Andrew. Všude kolem bylo plno pacientů a sester, a tak se jen poněkud formálně pozdravili a prohodili pár slov.

Zamával jí na pozdrav a rozešli se za svými povinnostmi. Jennifer šla dolů do poradny a cítila, že od Andrewa načerpala dobrou náladu na celý den, přestože se s ním viděla jen krátce.

Uvědomila si, že stejným povzbuzujícím a uklidňujícím dojmem působil i na ostatní. Vždycky měl pro každého úsměv a vlídné slovo.

Neztrácel náladu, ani když byl unavený. Naproti tomu Nick býval v podobných případech vždycky protivný a popudlivý. Ten rok, co s nimi bydlel doma, se snažila držet Tima co nejdál od otce, aby Nick mohl odpočívat. Teď si nebyla jistá, jestli to tak bylo správně, protože ji nakonec Nick obvinil, že se mu vyhýbá a vede k tomu i jejich syna. A přestože se tomu nařčení bránila, později si uvědomila, že na tom mohlo být něco pravdy. Jenže kdyby se Nick dovedl vypořádat s únavou tak jako Andrew, nemusela by se obávat jeho návratu z práce a třeba by mu byla i lepší manželkou. Kdo ví? pomyslela si. Možná by jim manželství vydrželo. A znovu se vrátil ten starý pocit viny, který převážil nad jejím štěstím.

Následovalo další rušné odpoledne v poradně. Nejprve šli na řadu ti nejmenší, vyžadující zvláštní péči.

V ordinaci se střídavě ozýval pláč a tiché pokyny Jennifer. Pobíhala sem a tam, všechna nemluvnata po svléknutí převážila a změřila. Mezi těmito úkony se snažila koordinovat všechno tak, aby zajistila Andrewovi plynulý přísun kojenců.

„Někdo by si mohl myslet, že máš tyhle řvoucí mokré balíčky rád," poškádlila ho s úsměvem.

„Alespoň nejsou neposlušní! Už je to hodně dlouho, co jsem tě poprosil o šálek čaje."

„Promiňte pane doktore," rozesmála se a šla Beatii zopakovat Andrewův požadavek.

Když se vrátila nazpátek s hrnkem, měl plné ruce práce s dalším miminkem. Obrátila oči v sloup a připojila se k němu.

„Musel jsem to trochu popohnat," vysvětlil jí později, když zavřeli dveře za posledním pacientem. „Chci ještě skočit na dětskou chirurgii a potom musím rychle domů. Nakrmit mámu kočku a přesvědčit se, jestli jsou koťata v pořádku."

Jennifer se usmála a zavrtěla hlavou. „Já nevím, pořád mezi miminy a koťaty?"

Jen pokrčil rameny. „Je to můj život," odpověděl s úsměvem. „Někteří z nás jsou předurčení k tomu, aby se starali o ty, kteří to potřebují."

„A ty to děláš tak nádherně. Věčná škoda že nejsi ženatý a nemůžeš si hýčkat svou ženušku. Takhle se z nedostatku seberealizace vybíjíš na koťatech."

„Hlásíš se jako dobrovolník?"

Vyrazilo jí to dech. Znehybněla a zvedla k němu hlavu. „Myslíš to vážně?"

Vypadal trochu překvapeně. „Ano, věřím že ano."

Nekonečně dlouho četla v jeho drsné a přitom tak přitažlivé tváři a potom jí rty zvlnil úsměv. Mohla by dopadnout mnohem hůř, než se vdát za tohoto pohledného džentlmena. Nezmínil se sice ani jednou

o lásce, ale v jejich věku jsou důležitější věci, jako třeba Tim. A on bude báječný otec i manžel a milenec, tím si byla jistá.

Zadívala se mu do očí. „Myslíš to opravdu vážně?“

Pomalů přikývl. „Ano... ano, myslím to vážně.“

„V tom případě se hlásím jako dobrovolník.“

„Možná by sis to měla líp promyslet.“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Tady není o čem přemýšlet.“

Rozevřel paže a pevně ji objal.

„Nebudeš litovat, to ti slibuju,“ řekl jí rozechvělým hlasem. „Udělám všechno co je v mých silách, abyste byli oba šťastní.“

„Už děláš,“ usmála se na něj, zaklonila hlavu a stvrdila tu úmluvu polibkem.

TŘETÍ KAPITOLA

Úterý bylo jedním z těch chaotických dnů, kdy byla ambulance plná nemocných dětí a řvoucích miminek. Sarah Brightová, kterou mívala Jennifer k ruce, ulehla s nějakou nemocí a Peter Travers se potýkal s nepřítomností své mladší kolegyně, která kvůli ranním nevolnostem odešla o tři měsíce dřív na mateřskou dovolenou a neměli za ni ještě náhradu.

Od včerejšího rozhovoru v ordinaci se s Andrewem nepotkala. Až v době oběda ji zastihl v kuchynce, kam si odskočila pro šálek kávy.

„Tohle místo je učiněný blázinec. Myslíš, že by se ti podařilo odsud na chvilku vyklouznout?“

Unaveně se usmála. „Žertuješ? Tohle je moje první kafe za celé dopoledne.“

Rozhlédl se kolem a usmál se. „Jistě, jen jsem žertoval. Co kdybychom dneska společně povečeřeli? A jestli nemáš hlídání, mohl bych přinést hotovou večeři z restaurace.“

Jennifer zavrtěla omluvně hlavou. „Je mi to líto, ale nejde to. Tím má dneska „skauty“ a to je vždycky nad lidské síly zahnat ho do postele v nějakou slušnou hodinu. Co zítra?“

Zavrtěl hlavou. „Mám přednášku... zatraceně. A čtvrtek? Ne, mám pro změnu pohotovost na telefonu.“

„A co víkend?" navrhla s nadějí v hlase. „Tim bude pryč se svým otcem..."

Andrew zavřel oči a ztěžka si povzdechl. „Musím jít na jednu konferenci. Příští pondělí?"

„To jsi zase na telefonu."

„Sakra. „To je neskutečné."

Potichu se zasmála. „Takhle brzy zapomeneš, jak vlastně vypadám."

„To se nemůže stát," řekl něžně. „Provej se za mě co nejdřív Jennifer. Snad se nám potom poštěstí si v klidu říct alespoň ahoj."

Zakřenila se. „Myslíš že na to bude čas?"

„My si ten čas uděláme," pronesl rozhodně. „Musím jít, abych tě nezdržoval od práce." Sklonil se a zlehka ji políbil na rty. Pak se otočil a pospíchal ven z oddělení.

Potom ho viděla až následující den v dětské diabetické poradně.

Dostali nového pacienta. Byl jím pětiletý chlapec, kterého přijali do nemocnice před čtyřmi týdny v diabetickém komatu. Před tím měl nějakou dobu pořád žízeň, ubýval na váze a byl apatický. Jeho matka to všechno přičítala rozrušení spojeným s návratem do školy, až do té doby, než jedno ráno nebyl k probuzení. Jeho zdravotní stav byl postupně stabilizován, začal dostávat inzulin a do poradny dnes přišel na svou první kontrolu.

„Jak pokračujete s Paulovými injekcemi, paní Downingová?" zeptal se Andrew jeho matky.

„No, myslím, že to zas není tak hrozné. Nemá to sice zrovna v lásce ale už jsme to vyřešili. Když je hodný, dám mu za odměnu nějakou sladkost, vid' broučku?"

Paul přikývl.

„Ehm... jakou sladkost, paní Downingová?" zeptal se jí Andrew.

„To záleží na tom, co zrovna máme," řekla nevinně.

„Dneska ráno to třeba bylo pár čtverečků čokolády."

„Normální čokolády?"

„Ano. Víte, zkoušeli jsme i tu diabetickou, ale měl po ní hrozný průjem."

Andrew si povzdechl. „Paní Downingová, váš syn opravdu nesmí žádné sladkosti, moc mu to škodí. Aby neměl zdravotní problémy, musí dostávat vyváženou stravu s vysokým podílem vlákniny, a to pravidelně v poměrně krátkých časových intervalech."

„Ale já mu dávám i to ostatní," ujišťovala ho.

„A jaké výsledky vykazují testy na měření hladiny cukru v krvi?"

Poprvé poněkud znejistěla. „Mm... no, víte, myslím, že to je v pořádku."

„Děláte zkoušku před každou injekcí?"

Rozpačitě pokrčila rameny. „Ne, před každou injekcí ne. Víte, on se hrozně nerad nechává píchnout do prstíku, ale můžu to přece odhadnout, když se na něj podívám ne? Myslím, když vypadá normálně a tak..." Odmlčela se a zrudla. „Zkuste to udělat sám, když křičí jako když ho na nože berou a chvilku nezůstane v klidu."

Andrew se otočil k Jennifer. „Sestro, udělejte mu prosím odběr."

Bez problémů mu odebrala potřebné množství krve a zatímco čekala na výsledky z krevního analyzátoru, zavíčkovala a opatřila nálepkou krev pro laboratoř a zkontrolovala vzorek moči.

„Takže? Jak to vypadá?"

Otočila se k Andrewovi a zavrtěla hlavou. „Špatně. A moč taky."

Sdělila mu výsledek a Andrew se zamračil. „Paní Downingová, jestli ho nedokážete před každou injekcí píchnout do prstíku, budete muset testovat jeho

moč. Jistě, není to tak přesné, ale je to lepší než nic. A pokud zjistíte že to není v pořádku, budete muset zkontrolovat i jeho krev. Rozumíte? A jestli to nezvládnete, obávám se, že ho budeme muset hospitalizovat a dělat to místo vás. Ne že bychom si to přáli, ale vy musíte pochopit, že vysoká hladina cukru v krvi by mohla později vést k nejrůznějším zdravotním komplikacím, jako srdeční onemocnění, problémy s ledvinami, očima... Někdy musíme umět přitvrdit, když je to pro dobro věci. A už vůbec ho nesmíte krmit sladkostmi."

„Takže co byste navrhoval?" zeptala se krotce.

„Možná byste mu mohla navrhnout něco jako dohodu. Když bude bez reptání dodržovat dietu a léčbu, vezmete ho o víkendu třeba do zoo, nebo mu koupíte něco, co si moc přeje... Ale nesmíte mu povolit. Je to jednou provždy součástí jeho života a když vydržíte, velmi rychle si na to zvykne. Když ale vycítí, že si vás může omotat kolem prstu, udělá to. Jsou to velcí psychologové, tihle prcci."

Napsal něco do zdravotních záznamů a podal je Jennifer. „Zavedla byste paní Downingovou a Paula k dietní sestře prosím? Přijdete k nám zase za dva týdny paní Downingová, abych viděl, jaké jste udělali pokroky."

„Děkujeme pane doktore," odpověděla škrobeně paní Downingová. Zjevně tím vším nebyla nijak nadšená.

Jennifer si nevšímalá jejího výrazu a natáhla ruku k Paulovi. „Tak pojď," usmála se na něj. Položil letadlo, se kterým si hrál, a chytil se jí za ruku. „Teď si necháš od jedné hodné sestřičky poradit, co můžeš jíst, abys byl kluk jako buk, ano?"

Zavedla je k dietní sestře a vrátila se do ordinace.

„Kafe?"

Povzdechl si. „Ne, ještě ne. Bože, co to je za hloupou ženskou! Cpát diabetika čokoládou!"

„Chápu její stanovisko -"

„To já taky, ale přece by měla mít nějaký pocit zodpovědnosti -"

Jennifer se usmála. „Už zase předpokládáš, že u průměrného rodiče převáží inteligence nad mateřským instinktem? To není pokaždé tak jednoduché, jak by se ti možná zdálo."

Znovu si povzdechl. „Já vím. Ale tys to třeba dokázala. Dovedu si představit, jak jednoduché by bylo Tima po rozvodu rozmazlovat, ale tys nepovolila. Je to moc fajn kluk a právem na něj můžeš být pyšná."

Zlehka se začervenala. Jeho slova ji velmi potěšila. „Děkuju."

„Není zač. A pojď ke mně, už celé dny jsem ti nedal pořádnou pusu."

Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř nakoukla Janet. „Právě přivezli do nemocnice Suzanne Hooperovou, jednu z našich pacientek. Rovnou ze školy, na pokraji komatu. Skoro o sobě nevěděla. Postavili ji na nohy Lucozadem a sušenkami. Můžeme ji vzít dovnitř? Doktor Lawrence si myslí že v jejím případě jde o úmyslné nedodržování diety, anorexii nebo bulimii."

Zasténal. „Ale ne. Máš u sebe její kartu?"

„Tady je," podávala mu ji Janet. „Mám jim říct, že se na ni podíváš tady v poradně?"

„Ano, proč ne? Ušetříme tím spoustu času. Pokus se sehnat i její matku, pokud to už neudělali."

„Jistě."

Dveře se zavřely.

„Takže, kdeže jsme to byli?" zamumlal.

Smutně se usmála. „Uprostřed nabité poradny."

Zavřel oči a zhluboka si povzdechl. „To je ale ži-

vot." Podíval se na ni a zakřenil se. „Možná později?"

„Možná."

Usmála se a vyšla na chodbu. „Stephen Clarke prosím."

Andrew po prohlídce souhlasil s diagnózou Jacka Lawrence. Suzanne Hooperová byla zjevně hubenější, mnohem hubenější, než by bylo záhodno, a podle její matky přitom jedla normálně.

„Někdy si říkám že jí až moc, ale na váze to není vůbec znát, pořád hubne. Já tomu prostě nerozumím."

Andrew se zadíval do záznamů. „Kdy jste sem měli přijít?"

„Za dva týdny. Chystala jsem se vám o tom jejím hubnutí říct až na té kontrole, protože se mi to nezdálo tak akutní a nechtěla jsem ji tím znervózňovat, ale jsem ráda, že jsme tady už dneska."

Přikývl. „Dobře. Teď sestra jako obvykle vyšetří Suzanne krev a moč, potom ji přeměří a převáží. Mezitím byste mi mohla odpovědět na několik otázek. A potom bych si rád chvílku promluvil s vaší dcerou o samotě. Snad se nám podaří přijít tomu všemu na kloub."

O několik minut později vzala Jennifer paní Hooperovou ven a zavedla k Andrewovi Suzanne s výsledky testů.

„Hladina cukru v krvi není nijak vysoká, ale od poslední návštěvy má o čtyři kila míň a vyrostla skoro o centimetr."

Přikývl, natáhl si nohy a zadíval se na Suzanne. „Proč to děláš?"

Udiveně zamrkala. „Dělám co? Jím přesně to co mám -"

„A potom si sama vyvoláš zvracení. Proč? Nemáš přes váhu, ve skutečnosti bys na svou výšku a věk měla vážit víc o několik kilogramů.“

Uhnula pohledem. „Stejně pořád nevím, proč si myslíte že to dělám.“

Pokrčil rameny. „Úbytek váhy, a to maminka říká, že jíš normálně, tvoje soustavná slabost, omdlávání, zápach zvratků na tvých šatech...“

Polkla a zadívala se do země.

„Suzanne, my ti chceme pomoci, ale nepodaří se nám to, když s námi nebudeš mluvit.“

„Tomu byste nerozuměli,“ řekla rozhodně. „Nikdo mi nerozumí.“

„Zkus to se mnou.“

Lhostejně pokrčila rameny. „Ve škole žádná z mých spolužaček nic nejí a všechny jsou hubené. Jen já musím jíst všechno to jídlo a jsem nemožná.“

„Nemožná?“

„Odporně tlustá,“ zašeptala zničeně. „Měl byste vidět moje kamarádky. Skoro nic nesnědí a já musím sedět a cpát se tím vším a jsem pořád tlustší a tlustší -“

Zarazila se a ztěžka polkla, pouhá myšlenka na jídlo v ní vyvolala zjevný odpor.

Andrew zavrtěl pomalu hlavou. „Suzanne, poslouchej mě. Tvé tělo potřebuje pravidelný přísun potravy. Tvé kamarádky jsou velmi nerozumné a zanedlouho z toho onemocní. Ty ale nevidíš jednu věc, kterou by ti tvé kamarádky ani za nic nepřiznaly. Pravděpodobně všechny jedí potají. Tyčinku Mars v autobuse, sendvič doma o půlnoci, kdy si myslí, že je nikdo nemůže vidět. Ale ty při své cukrovce nemůžeš klást tak přemrštěné nároky na své tělo -“

„Ne!“ vykřikla. „Nechci být jiná než ostatní jen kvůli cukrovce. Buď budu stejná jako ostatní nebo se zabiju!“

Pokrčil rameny. „Právě to teď děláš. Pokračuj v tom a zanedlouho tě to opravdu bude stát život. Všechny tvé kamarádky vyrostou, vdají se a budou mít děti a ty pro ně zůstaneš jen vzpomínka.“

Pokrčila nejistě rameny. „Co byste mi tedy radil?“

„No, v první řadě budeš muset vzít rozum do hrsti. Pokud chceš zůstat štíhlá, můžeme dietu upravit podle tvých představ. Takže teď bychom mohli vymyslet, jak to provést, abys tu s námi zůstala co nejdéle. Protože mám dojem, že ve skutečnosti nechceš zemřít, vid’?“

Ramena se jí roztrásla a potom najednou hlasitě vzlykla.

„Chci maminku,“ vyhrkla. Andrew ji poplácal po rameni a stoupl si.

„Přivedu ji.“

Paní Hooperová byla ve chvílce u své dcery. Beze slov ji objala a pak už jen naslouchala Andrewovi, který jí vysvětlil, jak se věci mají.

Poté, co si dohodli další návštěvu poradny za čtrnáct dnů, odešla Suzanne s matkou k dietní sestře.

Andrew se zadíval unaveně na hodinky a povzdechl si. „Zase bez oběda. A přijdu pozdě na přednášku o zdravé výživě.“

Jennifer zavrtěla hlavou. „Vezmi si aspoň v jídelně sendvič a cestou ho sněz. Takový kus chlapa nemůže být dost dobře živ jen z lásky a vzduchu.“

Rozesmál se. „Nebylo by to špatné, zůstat tady a žít se tvými polibky.“

Přitáhl si ji k sobě a zlehka políbil. Potom se váhavě odtáhl. „Nesváděj mě. Teď na to není čas,“ řekl smutně.

„Na to není čas nikdy,“ povzdechla si.

„Ne, ale my si ho najdeme. Co děláš desátého října?“

Zasmála se. „To tedy opravdu nevím. Nechtěl bys mi k tomu datu říct něco bližšího?”

Zazubil se. „Barringtonovi pořádají rozlučku ve velkém stylu před svou plavbou po Atlantiku. Byla by to příležitost se s tebou vidět.”

„Ale stěží o samotě...”

Objal ji. „Neztrácej naději, třeba se nám to povede někdy jindy.” Znovu ji zlehka políbil a potom se svraštěným čelem spustil ruce a vykročil ke dveřím. Se smutným úsměvem sledovala jeho odchod. Budou na sebe mít někdy čas? Nemají čas ani na koupení snubních prstýnků, i když by se bez nich dokázali obejít. Přesto by trochu romantiky v jejich vztahu uvítala.

S těžkým povzdechem se pustila do úklidu ordinace.

Čtvrteční poradna pro pacienty s cystickou fibrózou byla stejně rušná jako ty předešlé, ale pátek byl o něco klidnější, a tak mohl Andrew odjet na konferenci v Londýně už ve čtyři odpoledne.

I Jennifer přivítala, že skončili včas. Tim měl být tento víkend se svým otcem a musela mu ještě zabalit pár věcí.

V šest odpoledne si Tima odvezl Nick a potom už věnovala víkend domácím „restům”. Snažila se přitom nemyslet na Timovu zamlklou tvář a jeho chladné přivítání s otcem.

Potěšilo ji, když v neděli večer zazvonil zvonek u dveří o něco dříve než jindy. Otevřela dveře a objala Tima a potom vzhledla do pomněnkově modrých očí svého bývalého manžela. „Ahoj. Jaké to bylo?”

„Zajímavé,” usmál se nepřesvědčivě. „Nepozveš mě na chvilku dál? Chtěl bych si s tebou o něčem promluvit.”

Ustoupila dovnitř a otevřela dveře dokořán. „Taky pro tebe něco mám. Dáš si drink?“

„Dal bych si kafe. Jsem tu autem.“

„S tím sis nikdy nelámal hlavu.“

Zasmál se. „Lidé se mění, Jen.“

Osobně o tom pochybovala, ale nic neřekla. Uvedla ho do malého obýváku a šla postavit na kafe. Když se vrátila, stál u okna a díval se na tmavnoucí oblohu. Zvláštní, vždycky si myslela, že je vysoký. Ale ve srovnání s Andrewem jí připadal hrozně malý, a to měřil přes sto osmdesát centimetrů. Tvář měl pravidelně řezanou a přitažlivou, rty smyslně plné, teď ale stažené do tenké čárky. Otočil se k ní.

„Takže, kdo to je Andrew?“ zeptal se ošidně klidným hlasem.

Bože, co mu Tim napovídal? „Ehm, jeden z pediatriků.“

„Tim o něm mlel celý víkend. Má na něj zjevně velký vliv.“

Přemýšlela, kde začít, ale Nick pokračoval dál.

„Když už mluvíme o vlivu, hodně jsem o Timovi přemýšlel. Vím že jsem o něj celé ty roky neprojevil přílišný zájem a že spolu nevycházíme nejlíp, ale rozhodl jsem se, že je čas to všechno změnit.“

„A jak si to představuješ?“ zeptala se nenuceně.

„Jednoduše. Chci ho vídat častěji... a tebe taky.“ Přistoupil k ní a pohladil po tváři. Potom ji přejel majetnickým pohledem. „Jsi nádherná Jen, krásná jako vždycky. Scházíš mi. Myslím, že jsem před těmi čtyřmi roky jednal poněkud ukvapeně. Každopádně, osud mi dává šanci to napravit. Jeden z vašich ortopedů si bere na dva měsíce studijní volno a já to za něj na tu dobu vzal. Začínám tady začátkem října.“

Vyrazilo jí to dech. Ani ne za týden tedy vstoupí

znovu do jejího života a zjevně se bude snažit obnovit jejich vztah... „Nicku, co tím přesně chceš říct?”

Sevřel jí ramena a v očích se mu zračila upřímnost. „Udělal jsem hloupost, když jsem od tebe odešel. Měl jsem zůstat, ale byl jsem příliš unavený a přepracovaný a nedospělý. Změnil jsem se Jen. Chci ještě jednu šanci.”

Přitáhl si ji k sobě, když ale ucítila jeho rty na svých, ucukla a odvrátila se.

„Ne. Nicku, poslouvej. Musím ti něco říct. Týká se to Andrewa.”

„Toho úžasného pediatra? Co je s ním?”

„Já... strávili jsme s ním minulý víkend.”

„To jsem pochopil,” procedil chladně. „Spala jsi s ním?”

Strnula. „Ne... ne že by ti do toho něco bylo ale... nespala jsem s ním.” Zpytavě si ho prohlížela a najednou ji něco nepříjemného napadlo. „Není to celé trochu jinak? Snad nežárlíš?”

Úsečně se zasmál. „Jistě že ne. Na to je trochu pozdě, nemyslíš? O té práci jsem stejně věděl mnohem dřív než o Andrewovi. Ptal jsem se jen proto, abych se ujistil, že mezi vámi nejde o nic vážného. Abych nebyl za hňupa. Ale vidím že všechno je v naprostém pořádku.”

„Ne tak úplně.” Na chvilku zaváhala a potom pokračovala. „Požádal mě o ruku. A já řekla ano.”

Nick ustoupil zpátky a otočil se k ní zády. Ruce zarazil do kapes a zvažoval své šance. Takhle to dělal odjakživa, když hrál na čas. Po chvilce se otočil zpátky k ní, na tváři nepřírozený úsměv. „Tak to vypadá že jsem přišel v pravý čas, nezdá se ti?”

Následoval příšerný týden. Až na několik letmých pohledů a milých telefonátů se s Andrewem neviděla

až do další poradny pro pacienty s cystickou fibriózou ve čtvrtek odpoledne. Naproti tomu Nick volal skoro každý den a žádal stále o totéž: aby mu dala ještě jednu šanci.

Andrew se zpozdil u nějakého naléhavého příjmu. Položila na stůl stoh zdravotních záznamů a začala sama s vážením, měřením a testy na měření objemu plic. Jeden chlapec, Anthony Craven, musel znovu na kontrolní rentgen. Jennifer doufala, že infiltráty, viditelné na rentgenovém snímku z minula, ustoupily následné léčbě antibiotiky.

Poslala ho s rodiči na rentgen a hned potom se objevil Andrew. Zavolal si ji do ordinace a zavřel za ní dveře.

„Stýskalo se mi po tobě," řekl něžně.

Chtěla se schovat do jeho náruče, položit mu hlavu na rameno a říct něco milého, ale to by nebylo fér. Místo toho udělala krok zpátky a sevřela ruce.

„Můžeš se dneska večer zastavit? Víím že jsi na dráť, ale -"

„Nejsem, náhodou mám volno. Zřejmě se budu muset podívat na jedno děcko na jednotce intenzivní péče, ale jinak nic nemám. Proč?"

Bezmocně pokrčila rameny. „Musím s tebou naléhavě něco probrat."

Tázavě se na ni zadíval. „Změnilas názor?"

„Ano, vlastně ne. Podívej, teď na to není čas. Můžeš se dneska večer stavit? Po osmé? Nejdřív potřebuju uložit Tima."

Přikývl. „Dobře." Zhluboka se nadechl. „Myslím že bychom měli začít s poradnou. „Kdo je na řadě první?"

V průběhu poradny své rozbourané pocity skryli hluboko uvnitř. Jennifer byla milá jako obvykle, Andrew klidný a vstřícný jako pokaždé, zaujatě prohlížel

rentgenové snímky a všechno pečlivě vysvětloval rodičům, aby je tak zapojil do léčby svých dětí.

Sedmiletý Anthony Craven se vrátil z rentgenu se souborem snímků, ze kterých bylo zřetelné, že dosavadní léčba antibiotiky nezabrala tak, jak by měla.

Andrew rodičům ukázal přetrvávající infiltráty v pravém plicním laloku a předepsal nové léky. Pozval je na kontrolu za čtyři týdny a potom se s nimi rozloučil.

Když se za nimi zavřely dveře, vzhlédl k Jennifer. „Kdo je na řadě jako další?”

„Už nikdo. Longovi se neukázali.”

Zamračil se. „Jakže? Zrovna jejich holčinu jsem potřeboval vidět. Sakra, proč jsou rodiče tak nespolehliví?”

„Možná jí bylo líp,” pokrčila rameny.

Povzdechl si. „Možná. Stejně bych ji rád viděl. Poprosím Janet, aby zjistila, co se děje, a sjednala jim náhradní termín.” Podíval se na hodinky, potom vstal a oblékl si sako. „Prima. Skočím se podívat na své pacienty, jen abych se ujistil, že je všechno jak má být. Uvidíme se v osm.”

Nešťastně přikývla „Ano. Díky.”

Něžně se jí zadíval do očí. „Něco už spolu vymyslíme, ať už se stalo cokoliv,” slíbil pevným hlasem. Potom ji krátce políbil a odešel.

Zavřela oči. „Ach Andrew, kéž by to bylo tak jednoduché...”

Zvonek zadrnčel přesně v osm. Jennifer pozvala Andrewa s tlukoucím srdcem dál.

„Můžu ti nabídnout něco k pití? Čaj... kafe?”

„Kafe prosím. S tím dítětem na jednotce intenzivní péče to jde s kopce, mám pocit, že to bude dlouhá noc.”

„Hned to bude." Vešla do kuchyně a zapnula rychlovarnou konvici. Zírala z okna a nebylo jí nejlíp. Vtom stál za ní a konejšivě ji objímal. Bezděčně jí tak dodal odvalu promluvit.

„Mám problém," začala nejistě.

Smutně se usmál. „To mi došlo. Nechceš mi o tom povědět víc?"

Zhluboka se nadechla. „Jde o Nicka, mého bývalého manžela. Jak víš, Claře a Michael Barringtonovi poplují přes Atlantik. A Nick nastupuje na ty dva měsíce za Michaela. Říká že nás chce s Timem víc vidat a že udělal chybu." Polkla a zavřela oči. „Chce ještě jednu šanci."

Připadal si jako právě převálcovaný tankem. Nehybně zíral na svůj odraz v okně a v tváři se mu nehnul ani sval.

„Jaký z toho máš pocit?" zeptal se a musel se hodně snažit, aby to vyznělo klidně.

Ramena pod jeho dlaněmi se nepatrně nadzvedla. „Já nevím. Zdá se mi, že bychom to měli zkusit."

„Miluješ ho?" Měl dojem, že se mu během čekání na odpověď zastaví srdce.

„Nejsem si jistá. Ano, milovala jsem ho, ale potom mi hrozně ublížil tím, že nás opustil. Nevím co k němu cítím teď."

„A on tě miluje?"

„Říká že ano."

Andrew si uvědomoval, že Nick je především otec jejího dítěte a že by nebylo fér bránit případnému obnovení jejich manželství. Z té myšlenky se mu udělalo zle. Ruce mu bezvládně klesly podél těla. „Co s tím budeme dělat?" zeptal se ochable.

Pokřčila rameny a se zvlhlýma očima se odvrátila pro dva hrnky.

„Co na to Tim?"

„Nic. Ještě o tom neví. Mám trochu strach, jak to přijme. Vůbec si netroufám říct, co ke svému otci cítí. Chová se k němu hrozně rezervovaně. Je to jedna z věcí, které by chtěl Nick zlepšit. Tím ví jen to, že tady bude Nick pracovat.”

Vypnula rychlovarnou konvici a potom se k němu otočila.

V obličejí měla jasně vetkané vrásky napětí. Natáhl ruku a přejel po nich konečky prstů.

„Nick o nás ví?”

Přikývla. „Tak nějak. Řekla jsem mu, žes mě požádal o ruku.”

„A?”

„Prý že se vrátil v pravý čas.”

Povzdechla si. „Které kafe je moje?”

„Které si vezmeš.”

Zvedl jeden hrnek, přešel do obývacího a usadil se na gauč. Šla za ním a sedla si vedle něj. Dost blízko na to, aby cítil teplo, sálající z jejího roztřeseného těla.

„Co bude teď?” zeptal se s pohledem upřeným do svého hrnku. „Co s námi bude?”

Sklonila hlavu a vlasy jí zastínily obličej. „Já nevím,” pípala. „Zdá se mi to vůči tobě hrozně neférové, ale je to Timův otec a kdysi jsem ho milovala. A jestli je pravda to, co říká a on se opravdu změnil, je možné, že bych to dokázala znovu... Možná by nám to tentokrát mohlo vyjít. Ale já, já slíbila že si tě vezmu a všechno je to tak komplikované a já nevím co mám dělat, abych nikomu neublížila...”

Zničeně se odmlčela. Položil kafe a konejšivě ji objal. „Jennifer, poslouchej. Musíš udělat to, co považuješ za správné.”

„Ale já nevím co je správné -”

„Tak počkej, až na to přijdeš. Nemáš jasno ve svých cítech a, jak sama říkáš, je to komplikované. Takže mě

z toho prozatím vynech a dej Nickovi šanci. Jinak tě to bude pronásledovat celý život."

„Ale co ty? Je to k tobě tak nefér, právě když..."

Zlehka ji přitiskl k sobě. „Se mnou si nedělej starosti. Ať se rozhodneš jakkoli, zůstanu tvým přítelem. A budu ti nablízku, když to budeš potřebovat."

„Andrew, je to k tobě tak kruté."

Potají souhlasil, ale nic neřekl. Chtělo se mu zakřičet: A co já? Jenže to by bylo krajně nevhodné. A tak raději mlčel.

„Tim pořád mluví o tom, jak rád by se jel zase podívat na koťátka a já mu pořád říkám, že musí počkat, ale nevím jak mu to vysvětlit -"

Dál už to v sobě nevydržela dusit a rozplakala se. Objal ji a něžně kolébal, zatímco si uvědomoval mrazivou bezvýchodnost situace.

Jak by mohl soupeřit s mužem, který s ní čtyři roky žil a znal ji do nejmenšího detailu? Určitě přesně věděl, jak ji potěšit, jak zařídit, aby jí nic nescházelo. Bylo jasné, pomyslel si unaveně, že Nick držel v ruce všechny trumfy. Tim byl středem jejího života a Nick byl jeho otec. A jestliže se Jennifer s Nickem rozhodli obnovit své manželství, nikdo neměl právo jim v tom bránit.

Odhrnul vlasy z uplakané tváře ve své náruči a vtiskl jí polibek. Potom uvolnil svůj stisk a postavil se. Ona už byla klidná. On naopak cítil, že už dlouho nevydrží dusit své pocity pod pokličkou.

„Musím jít."

Zvedla zvlhlou tvář a pátravě se mu zadívala do očí. „Jsi v pořádku?"

Přinutil se k úsměvu, ale slova by ho zradila. Tak jen přikývl.

Jennifer si stoupla, přešla ke dveřím a dala ruku na kliku.

„Děkuju žes mě vyslechl. Je mi to tak líto..."

Otupěle ji objal a přemáhal v sobě nutkavou touhu jí ještě naposledy políbit, dřív, než bude znovu patřit svému bývalému manželovi. Věděl, že by měl urychleně odejít, ale nedokázal uvolnit křečovitý stisk svých paží. Ještě jednou musel ochutnat její sladké rty...

„Ještě poslední věc," zachraptěl drsně, podržel si její hlavu v dlaních a sklonil se k pootevřeným rtům.

Políbil ji rychle a tvrdě. A přestože věděl, že jí neublížil, vycítil její strach.

Postrášeně zasténala. Okamžitě ji uvolnil, rozevřel dveře a vyběhl ven ke svému autu.

U otevřeného okénka potom nasával dlouhými doušky chladivý vzduch a čekal, až se mu vyjasní pohled do budoucnosti. Nedokázal ani pomyslet na Jennifer v Nickově náruči. Přivádělo ho to k šílenství.

Rukama sevřel volant a nechal na něj poklesnout svou těžkou hlavu. Bojoval se vzrůstající beznadějí, která jako by ho pohlcovala. Tentokrát byl tak blízko štěstí! Trvalo mu to roky, několikrát pochybil, ale tentokrát opravdu cítil, že našel tu pravou. A teď ji ztrácel. Věděl, že neexistuje žena, která by dokázala Jennifer nahradit. Nikdy se neožení, nikdy nebude mít syna, který by spal v jeho staré posteli, ani dceru, kterou by mohl bezpečně vést životem.

Bude odsouzený k životu samotáře, který se snaží zaplnit prázdnotu ve svém srdci prací a zase prací. A večer se vrací do prázdného domu, kde ho čekají jen kočky.

Jestli Nick vyhraje.

Zvedl hlavu. Snad má pořád ještě šanci, ale bude muset jen přihlížet a vyčkávat. Jednou věcí si byl jistý. Tenhle způsob boje bude nad jiné náročný a vyčerpávající.

Do ticha se ozvalo zapípání. Zíral na krabičku operátoru, jako by ji viděl poprvé. Postupně se mu projasnily myšlenky. Nastartoval a pomalu se rozjel.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Následující den Jennifer pozorovala Andrewa s ne-skrývanými obavami. Měl zarudlé oči, kruhy pod očima a vypadal tak strhaně, jako by celou noc nezamhouřil oči.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se starostlivě.

Jeho úsměv byl trochu nepřírozený. „To zas byla noc. Co tu máme dneska odpoledne?“

„Jako obvykle různorodou směsici. První je holčička, Gemma Edwardsová. Je jí čtyři a půl, opakující se záněty močových cest. Její lékař má podezření na funkční poruchu svěrače.“

„Tak se na ni podíváme, vyšetříme moč a snad uděláme i mikční cystogram a renální ultrazvuk. Bere v téhle chvíli nějaká antibiotika?“

Prolétla záznamy a zavrtěla hlavou. „Vypadá to že ne.“

„Dobře, sem s ní. A Jennifer?“

S rukou na klíce se k němu otočila.

„To, co jsem včera řekl, jsem myslel vážně. Když budeš potřebovat někoho, s kým si promluvit, jsem tady.“

„Díky,“ usmála se rozechvěle a vyšla do čekárny. Zavolala dovnitř Gemmu s její maminkou a sledovala, jak si to holčička s nebojácným úsměvem rázuje k ordinaci.

„Ahoj Gemmo,“ pozdravila ji a usmála se na matku. „Pojďte dál. A to je pan doktor Barrett.“

Postavil se a potřásl jí rukou, potom je usadil do křesel před svým stolem.

„Paní Edwardsová, ze zdravotních záznamů už vím, že Gemma má časté problémy se záněty močových cest. Kdy to začalo?“

Zatímco matka popisovala přetrvávající zdravotní problémy své dcerky, Andrew začal vyšetřovat Gemmu.

Když se jí podíval do očí, uší a krku, usmál se. „Teď se hezky svlékneš, abych se ti mohl podívat na bříško, ano?“

Způsobně se vysvlékla z teplákové soupravy a Jennifer jí pomohla vylézt na lehátko. Andrew ji pečlivě vyšetřil a potom se narovnal. „Hodná holčička. Vypadá to dobře. Máme vzorek moči?“ obrátil se k Jennifer, a ta přikývla.

„V pořádku. Ještě odebereme krev a uděláme výtěr z močové trubice. Sestro, objednejte je prosím na mikční cystogram, nejlépe někdy začátkem příštího týdne. A rovnou uděláme taky ultrazvuk.“

Jennifer odebrala vzorek a krev a potom pomohla Gemmě s oblékáním. Andrew si umyl ruce a sedl si k matce.

„Paní Edwardsová, uděláme Gemmě několik testů, abychom zjistili, co způsobuje její přetrvávající problémy.“

Do té doby dohlédněte, aby hodně pila a aby pravidelně vyprazdňovala močový měchýř. Vzbudte ji v noci, když půjdete spát a ráno hned po probuzení ji znovu zaveďte na záchod. Dávejte pozor, aby se po každém utírala zepředu dozadu. Bylo by dobré, kdyby se po každém čůrání umyla a raději ve sprše, koupání omezte na minimum.“ Usmál se. „Vím, že to všechno zní trochu jako šarlatánství, ale často právě tohle vyřeší všechny problémy.“

Paní Edwardsová se usmála. „Připadne mi to velmi rozumné.“

„Je ovšem možné, že problémy vaší dcerky způsobuje defektní svěrač močového měchýře nebo něco menšího. Vyšetření každopádně odhalí pravou příčinu. S výsledky přijdete k nám a podle nich rozhodneme co dál.“

Stoupl si a doprovodil je ven. Jennifer s nimi ještě dohodla termín jejich další návštěvy a vrátila se do ordinace.

„Koho tam máme dalšího?“ zeptal se hned Andrew.

A tak to pokračovalo celý den. Jennifer pozorovala Andrewa při práci a potichu obdivovala jeho trpělivost, laskavost i takt. K dětem i rodičům se choval jako rovný k rovnému.

Když skončila poradna, vypadal unaveněji než jindy. Přinesla mu šálek čaje a starostlivě sledovala, jak pije.

„Vypadáš hrozně,“ poznamenala potichu. Postavil šálek a trpce se usmál.

„A divíš se, po takovém dni?“ Natáhl na sebe sako.

„Jak je na tom to dítě na jednotce intenzivní péče?“ zeptala se, aby ho ještě na chvíli pozdržela. Tak moc si přála s ním ještě chvíli být! Kéž by ale raději mlčela.

Andrew okamžitě zvažněl. „Už není žádná naděje. Na přístrojích je jen proto, že nám ho rodiče nedovolili odpojit. Nemůžou se s tím vyrovnat...“

„To chápu. Kdyby šlo o Tima...“

„Taky to chápu. Proto jsem s nimi taky proseděl celou noc a šel si s nimi znovu promluvit v polední přestávce.“

„Nějaká změna?“

Zavrtěl hlavou a povzdechl si. „Ne. Žádná. Raději půjdu nakrmit kočky a posekat trávník, dokud je klid.“

Čeká mě pohotovost na telefonu a určitě tu strávím celý víkend."

Zamyšleně se na ni podíval. „Máš na zítřek nějaký program?"

„Jako obvykle," nevesele se usmála při pomýšlení na nekonečný koloběh domácích prací.

„Co kdybyste se ke mně s Timem zajeli podívat na koťata? Ráno sem stejně musím, takže bych se pro vás mohl zastavit cestou zpátky a domů bych vás zavezl jak byste chtěli."

Zaváhala. Nadzvihl jí bradu a donutil k přímému pohledu. Oči měl laskavé jako vždycky a stejně tak upřímné. „Žádné postranní úmysly nemám Jennifer. Jen jsem si myslel, že by to Tima potěšilo a ty že by sis odpočinula."

Skoro se rozesmála. Jak by mohla v jeho zneklidňující přítomnosti poklidně odpočívat? Když je jasné, že pokud se vrátí k Nickovi, navždycky ho ztratí? Ale hlavně kvůli Timovi se nakonec rozhodla pozvání odmítnout.

„Prosím, nevysvětľuj si to špatně, ale nechci mu ublížit. Jestli to s Nickem máme zkusit ještě jednou... nechci, aby si na tebe Tim příliš zvykl."

Tvář mu zkameněla. Odstoupil od ní. „Opravdu si myslíš, že bych byl schopný využít Tima jako prostředníka, přes kterého bych se k tobě dostal?"

„Andrew, tak jsem to nemyslela... to mě nenapadlo ani na okamžik, ale pořád o tobě mluví a jestli se vrátím k Nickovi, budeme se muset přestěhovat do Londýna a on už tě nikdy neuvidí."

Bodlo ho u srdce. Odvrátil se. „Nedělej si starosti Jennifer. Dám pozor, aby si na mě přespříliš nezvykl." Nebo naopak, mohl by dodat, ale držel jazyk za zuby.

„Jé, mamí, ty vyrostly! Jé a podívej, mají otevřené oči! Mamí, mamí, můžeme si jedno nechat, když už jsou větší? Prosím, prosím..."

„Ale Time." Položila ruku kolem jeho útlých ramínek a pevně ho objala. Kdyby Nicka nezačalo najednou trápit svědomí, mohl mít Tim všechna koťátka...

„Broučku, vždyť víš, že v bytě to nejde."

„Tak se přestěhujeme!"

„Time, to není tak jednoduché... Nemůžeš se zničehonic sbalit a přestěhovat. Kam bys chodil do školy? Z bytu to máme kousek do školy a nemocnice a všude kolem máš kamarády -"

„Mohli bychom bydlet na venkově. Tobě se to přece líbí, sama si to říkala. Dokonce ses mě ptala jestli bych nebyl proti bydlení na venkově. No tak mamí, prosím..."

Andrew si přidřepł k nim. „Time, věříš své mamince?"

Zadíval se překvapeně. „Jistě, že věřím."

„Prima, tak proč nevěříš, že pro tebe chce jen to nejlepší? Třeba se i přestěhujete, ale všechno chce svůj čas."

„Na venkov?"

Andrew se jí zadíval do očí a svraštil obočí. „To třeba ani ne. Možná by vám někde úplně jinde bylo líp. Hlavní ale je, že maminka pro tebe chce jen to nejlepší a ty jí musíš důvěřovat."

Posmutněle se zadíval na koťata. „Za jak dlouho vyrostou?"

Andrew se usmál a načechral mu vlasy. „Tím se netrap synku, to bude trvat ještě dlouho. Stejně nemůžou pryč od své maminky, na to jsou příliš malé."

Vtom se ke koťatům přitočil z rohu kuchyně Lord a přejel jim drsným jazýčkem po zádech. Potom se uvelebil vedle nich a začal si olizovat packy.

„On je má rád," vydechl překvapeně Tim.

„Ano, má," usmál se Andrew. „Zdá se, že si je adoptoval. Máme kočky nosí ptáčky a různé dárky."

Tim nakrčil nos. „Fuj."

Jennifer se uculila. „Tak to v přírodě chodí, broučku."

„Budu radši vegetarián jako Andrew. Jíst krvavé bifteky jako táta... brrr, je to nechutné."

Andrew se rozesmál a Jennifer se na něj překvapeně zadívala. „Ty jsi vegetarián?"

„Ne tak docela. Jím ryby a někdy kuřata."

„Víš, že jsem si toho vůbec nevšimla? My červené maso taky skoro nejíme, ani nevím, jestli mi chutná."

„Mně teda určitě ne!" prohlásil rozhodně Tim a znechuceně odfrkl.

Andrew se usmál. „Nepůjdeme ven? Je tam krásný slunečný den."

„Můžu nasypat slepicím?"

Andrew se zadíval na Jennifer, jestli proti tomu nic nemá, a potom přikývl. „Můžeš, ale nepůjdeš za vrátka ani do lesa, ano?"

Tim nadšeně všechno odkýval a vyrazil ke dveřím. Jennifer ho sledovala s posmutnělou tváří.

„Copak?"

Povzdechla si a zavrtěla hlavou. „Tady je z něj úplně jiné dítě. Veselé, rozzářené, plné energie... tak se mu to tady líbí. Nevím, jak se vyrovná s případným návratem do Londýna."

„Moje babička říkala: .Nevyhledej starosti, najdou si tě samy' Myslím, že na takové myšlenky máš dost času."

Znovu si povzdechla. Andrew si stoupl a pomohl jí na nohy. Ale ruku stáhl příliš, příliš rychle, pomyslela si smutně.

„Šálek čaje?"

„To nemůžu odmítnout," usmála se.

Postavil konev na plotnu. Voda se už skoro vařila, když zazvonil telefon. „Zatraceně," zamumlal a šel do předsíně. Za chvíli se vrátil. „Musím do nemocnice. Rodiče toho chlapečka na jednotce intenzivní péče změnili názor, ale nejdřív si se mnou chtějí promluvit o možnosti posmrtného darování orgánů."

„Možná jim to dá pocit, že jeho život nebyl zmar-něný, když bude žít dál v jiných."

„Možná. Ale osobně pochybuju, že by to viděli tak rozumně. Vypadá to na dlouho, takže vás raději rovnou zavezu domů, jinak byste tu mohli čekat pěkně dlouho."

„Ale to je hrozná škoda," smutně se na něj zadívala.

Pátravě se jí zadíval do obličeje. „Chceš zůstat?"

Zavrtěla hlavou a ztěžka si povzddechla. „Ne. Bude lepší, když pojedeme s tebou."

Odvezl je domů a odpoledne volal Nick. Pozval se na oběd a navrhl, že by si potom společně mohli někam vyrazit. S obědem souhlasila a co se týče společně stráveného odpoledne, slíbila, že to probere s Timem. V srdci jí zavládl zmatek.

Jaké by byly její pocity, kdyby se opravdu vrátil do jejího života? Ano, kdysi ho milovala nade všechno na světě, ale velmi jí i Timovi svým odchodem ublížil a nevěděla, jestli mu dokáže odpustit. Cítila k němu ještě něco?

Přála si, aby spolu on a Tim vycházeli lépe. Možná se potřebovali jen lépe poznat...

„Time, zítra přijde tatínek. Zůstane s námi na oběd a potom spolu někam půjdeme. To bude prima ne?"

„Hmm," protáhl obličej a zavřel se s knížkou do pokojíčku.

Oběd navzdory jejím obavám proběhl poměrně hladce. Nick tentokrát dorazil na minutu přesně a nadšeně chválil její kuřecí páj. Potom společně umyli nádobí, což bylo snad úplně poprvé, a potom Jennifer rozmluvila Nickovi jím plánovanou návštěvu plochodrážního stadionu. Bylo jí předem jasné, že Tima mnohem víc zaujme procházka parkem, spojená s obhlídkou vodního ptactva na malém ostrůvku a veveřek hnízdících ve větvích stromů.

„Divné dítě," poznamenal zamyšleně, když procházelí lesíkem.

„On není divný Nicku, jen není jako ty," opravila ho Jennifer jemně.

„To je to samé. Je trochu jako kukačka, nezdá se ti?"

S obtížemi se ovládla. „Je stejný jako já, když jsem byla malá."

„Ano, ale tys byla holka... promiň, promiň!" Vyhodil ruce do vzduchu a zakřenil se. Znovu z něj byl ten neodolatelný rošťák, do kterého se zamilovala. Srdce jí poskočilo a rychle se podívala jinam. Bože, opravdu je to tak snadné? pomyslela si. Jestli její city k němu přetrvaly, dokázala by se za něj znovu provdat? A pokud ano, naučili by se Tim s Nickem porozumět jeden druhému? Vždyť si nejsou lhostejní, to věděla určitě.

Že by to bylo tak jednoduché?

„Jennifer...?"

Zastavila se a otočila k němu. Vážně se jí díval do očí.

„Řekni že ještě máme šanci."

Otevřela ústa, ale vtom přiběhl Tim s očima navrch hlavy. „Mami, mami, pojd' se podívat, je tam jedna z těch hub, co rostou na stromech, jak jsme viděli s Andrewem a je úplně svítivě oranžová... podívej, to je úžasné!"

Andrew! Realita na ni dolehla jako ledová sprcha. Ne, přece jen to nemůže být tak jednoduché. Bylo to komplikovanější, než by si přála, a horšilo se to každým dnem.

„Jen?“

„Dej mi čas Nicku,“ hlesla.

„Nejsem trpělivý.“

Smutně se na něj podívala. „Tos nebyl nikdy.“

Jak rozdílní byli ti dva, co se ucházeli o její přízeň. Andrew jí nabídl tolik času, kolik bude potřebovat. Nick chtěl všechno hned a vyvolával spory ještě před svým dočasným pobytem tady. Opravdu by jim to mohlo klapat? Před pěti minutami tomu věřila. Teď už si tím nebyla zdaleka tak jistá.

Na obzoru se začal rýsovat začátek října a její obavy narůstaly. Andrew se choval zdrženlivě, ale ne nepřátelsky. Nicméně si ji držel od těla. A dalo se to čekat, po tom co mu provedla, pomyslela si smutně.

V úterý se Gemma Edwardsová podrobila testům, které umožnily rozpoznat příčinu jejích opakujících se zánětů močových cest. Na vině byla jednoznačně defektní funkce svěrače močového měchýře.

Jennifer měla čím dál větší problémy s Timem a z práce odcházela s pevným přesvědčením, že musí důrazněji zakročit proti jeho podrážděné zamlklosti.

Jenže neuspěla.

Tim šel do „skauta“ a potom se mu jako obvykle nechtělo do postele. Začínala mu rýma a byl o to protivnější. Nakonec ho zahнала rozzlobeně do postele.

O něco později ho uslyšela plakat. Hned ji opustil všechnen hněv a šla za ním. Konečně se jí přiznal, že má strach z otcova blížícího se návratu. Nakonec si spolu

povídali až do noci. Následující ráno byl Tim netečný, měl plný nos a nechťelo se mu do školy.

Výsledkem bylo, že do nemocnice dorazila pozdě. Poradnu pro diabetiky odložil Andrew až do příchodu Jennifer, protože její sestra zástupkyně byla nemocná.

Andrew měl pochopení, čímž se to celé ještě zhoršovalo. V přestávce na kávu se jí chtělo zalézt někam do temného koutku a vyplakat si oči.

Našel ji v kuchyňce. Stála tam jako bez ducha a zírala si na špičky bot. Vrazil jí do rukou šálek kávy. „Tohle vypij a svěř se hodnému strýčkovi.“

S povzdechem ho následovala do ordinace a ztěžka dosedla do křesla.

„Tak copak se děje?“

„Tím má hrůzu z Nickova návratu.“

„A ty?“

Úsečně se zasmála. „Co já? Bude to hrozné.“

„Hrozné?“

Pokrčila rameny. „Nevím co si představuje. Možná si myslí že může začít tam, kde skončil, ale já nejsem z těch kdo to dokážou. Pro jeho dobro doufám, že si to uvědomí, nebo to skončí dřív než začne. Sakra, já ani nevím, jestli o to stojím!“ Postavila kafe, stoupla si a zarazila ruce do kapes.

Andrew jí položil kolem ramen své ohromné ruce. Skoro okamžitě z ní vyprchalo nesnesitelné napětí a do očí se jí vehnaly slzy.

„Co mám dělat?“ hlesla.

„Ted' si dopiješ kafe a potom zavoláš dovnitř Paula Downinga. Uvidíme, jestli ho matka přestala krmit čokoládou. Potom dojdeš pro Suzanne Hooperovou, a tak dále.“ Stiskl jí ramena a potom od ní ustoupil. „Jedna minuta, jedna hodina, za chvíli z toho bude celý den. Bud trpělivá. Všechno to nějak dopadne, chce to jen čas.“

Zadávala se na něj. „Jak dokážeš být tak vyrovnaný?"

Posmutněle se usmál. „Praxe," poznamenal potichu a odvrátil se. „Podíváme se na Paula, ano?"

Paní Downingová konečně přestala „ládovat" Paula čokoládou. „Docela nakrátko mě za to nenáviděl, ale postupně si na to zvykl. Jsem překvapená, myslela jsem, že s ním nebude k vydržení, ale je moc hodný, vid' drahoušku?"

„Příští neděli pojedeme do zoo," svěřoval se jim nadšeně Paul. „A na Vánoce možná pojedeme k babičce do Walesu a příští léto mi tatínek slíbil, že možná pojedeme do Euro Disneylandu."

„Tohle dítě," řekl Andrew Jennifer, když se za nimi zavřely dveře, „bude rozmazlené tak, že z toho rodičům půjde hlava kolem. Ale to už je jejich problém. Je tady Suzanne Hooperová?"

„Ano a vypadá příšerně. Vychrtlá a nemocná, v podstatě na pokraji hypoglykémie. Krevní zkouška a vyšetření moči jsou v normálu a na váze ztratila dalších tři sta gramů."

Svraštil nos. „Nic moc."

„To ne. A tentokrát je zápach z jejího oblečení ještě silnější. Myslím že s tím nepřestala."

Povzdechl si. „V tom případě ji hospitalizujeme. A asi je načase zavolat klinického psychologa, pokud máš pravdu."

Poté, co Suzanne viděl, dal Jennifer za pravdu a okamžitě ji doporučil k hospitalizaci.

Poradna skončila příliš pozdě, než aby se stačili naobědvat. Andrew odešel rovnou na oddělení a Jennifer spěšně uklízela ordinaci, než v ní začne poradna Petera Traverse a celý ten kolotoč se roztočí znovu.

Následující den byla podrážděná a nervózní. Když

se zavřely dveře za posledním pacientem z poradny pro kardiaky, vzal ji Andrew za ramena.

„Tak povídej.“

„Dneska večer přijde Nick,“ vyhrkla. „Nevím, jak to zvládnou. On na mě bude zase tlačit a přitom je to celé tak zamotané.“

„Už sis byla něco sníst? Možná by se ti s plným žaludkem líp uvažovalo, co s tím.“

Unaveně se usmála. „Ne. Díky, ale musím vyzvednout Tima. Je nasydlý a není s ním rozumná řeč. A doma je nepořádek a bude ještě větší, až Nick vybalí, s čím přišel...“ Usečně se zasmála a zamířila ke dveřím.

„Jennifer?“ ozval se jí za zády jeho tichý hlas. „Kdykoliv mi můžeš zavolat.“

Otočila se k němu s vděčným pohledem. „Díky. Uvidíme se zítra.“

Cestou domů vyzvedla ze školy Tima a jela s ním domů. Před domem už podupával Nick, oblečený do džin a tenké bundy s nápisem. Vypadal neskutečně mladě a přitažlivě a zřejmě si toho byl dobře vědom.

Tim byl unavený a hladový a ona by si Nickovu návštěvu docela ráda odpustila, ale vzal přece ten záskok za Michaela kvůli nim. Přinejmenším mu mohla nabídnout trochu pohostinnosti.

Přinutila se k úsměvu. „Promiň, trochu jsem se zdržela v práci. Už jsi jedl?“

Znovu se zazubil. „Ty jsi moje záchrana. Nebyl by biftek?“

„Fuj,“ zamumlal Tim a sevřel varovně pěst.

„Ne, ale jsou tam krutí karbanátky.“

„Ale to ne, sakra, co si takhle zajít někam na večeři?“

„Ne, Timovi není dobře. Ale já mám hlad jako vlk a nechce se mi nic kuchtit. Co kdybys nám skočil pro hotové jídlo?“

„Dojednáno... činu, indii nebo pizzu?"

Podíval se s nadějí na Tima, ale ten sklopil oči k zemi.

„Co třeba salát? Chci jen něco studeného," zachrptěl.

„Vezmi, na co máš chuť," poradila Nickovi. „A Timovi udělám něco k jídlu sama, než se vrátíš." Zatvářil se trochu nejistě. „Ale já nevím kam jít -" „Tak se někoho zeptáš," odsekla, ale potom zjihla. „Projdeš kolem nemocnice a potom se dáš první ulicí vlevo. Je tam čínská restaurace a docela dobře tam vaří."

„Prima. Takže zatím ahoj, jsem tu za chvíli."

Vešla s Timem do bytu a usedla s ním na gauč v obývacíku. Připadala si hrozně slabá a bezbranná.

„Bude tu často?" zeptal se najednou Tim.

„Tatínek?" Odmlčela se a jen potichu urovnávala prádlo na žehlení. „Nevím, jestli k nám bude chodit často, ale na nějakou dobu se sem stěhuje, a tak nás asi bude chtít vídat častěji -"

„O co tu jde? Nemá mě rád."

Položila prádlo a přesedla si k Timovi. „Time, broučku, on tě má rád, dokonce moc rád. Jen tě dost dobře nezná a právě to chce změnit."

„Ale já na tom nechci nic měnit. Byl jsem šťastný tak, jak to bylo."

„Opravdu? Pokaždé, když si s ním trávil víkend, vracel ses domů celý nešťastný."

Upřel na ni zničený pohled. „To jo, ale to zas nebylo tak často. Teď tu bude pořád a já se nebudu moct jet podívat na koťata a až zase odjede, budou už dávno odrostlá. A kromě toho mám mnohem raději Andrewa."

Jennifer zavřela oči. „Zlatíčko, Andrew s tím nemá nic společného," řekla mu ne zcela popravdě. „Jsem si

jistá, že až poznáš tatínka líp, budeš ho mít taky rád. Je moc prima."

„Tak proč jste spolu nezůstali?" zeptal se Tim s neúprosnou logikou.

Odvrátila pohled. „Lidi dělají chyby. Snad byl náš rozvod jednou z nich."

Tim se narovnal. „Chcete se s tátou vzít?"

„Já nevím. Co si o tom myslíš?"

Vstal a přešel ke dveřím do svého pokoje. „Myslím, že by to byla ta největší pitomost na světě, protože tě pořád jen vytáčí a ke všemu bydlí v Londýně. Nelíbilo by se ti tam."

Práskl dveřmi a odmítal vyjít ven.

Než se Nick vrátil s „Čínou", stačila trochu poklidit a připravila Timovi salát, kterého se ani nedotkl.

„Kde je Tim?" zeptal se Nick.

„Trucuje. Budeš s ním muset jednat velmi opatrně."

„A hergot." Položil tašku s jídlem na stůl a opřel se bokem o linku. „A ty?"

„Co já?"

„Musím jednat velmi opatrně i s tebou?"

Zhluboka se nadechla. Možná bude lepší si to celé předem ujasnit.

„Abych pravdu řekla, ano. Nemysli si Nicku, že začneme tam, kde jsme před čtyřmi roky skončili. Nemám v úmyslu se ti vrhnout do náruče, natožpak do postele. Takže jestli sis to představoval nějak takhle, můžeš na to rychle zapomenout."

„Já?" zeptal se překvapeně. „Ale moje drahá, ty mi křivdíš."

Podívala se do jeho rozzářených očí a rozesmála se.

„Ani bych neřekla. Ale myslím to úplně vážně. Žádné techtle mechtle, nezapomeň."

Povzdechl si. „Měl jsem to všechno tak promyšlené."

„O tom nepochybuju," usadila ho suše. „Nenajíme se konečně? Neměla jsem čas na oběd."

„Jasně." Natáhl se pro tašku. „Vzal jsem ti hovězí Chow mein. Spokojená?"

No, červené maso ji pro jednou nezabije. Stejně měla takový hlad, že by snědla koně.

„Fajn, díky."

Konverzace místy vážla. Po jídle se Nick zvedl a řekl, že se pojede zabydlet do nemocnice. Tentokrát o špinavé nádobí nezavádil ani pohledem. Jeho nová předsevzetí nemají dlouhou platnost! pomyslela si.

„Zítřka bude fofr," poznamenal a ona přikývla.

„Díky za jídlo. Opravdu se mi hrozně nechtělo vařit."

„Bylo mi potěšením. Dostanu pusy na dobrou noc?"

„Nicku -"

„Dobře dobře, to byl jen takový nápad," zasmál se a vyhodil ruce do vzduchu. „Uvidíme se zítra."

O tom jediném nepochybovala.

PÁTÁ KAPITOLA

Následujícího dne byly poradny obzvlášť hektické a Jennifer si nestačila ani skočit na oběd do jídelny. Bylo to taky jediné místo v nemocnici, kde by mohla natrefit na Nicka. Že se tak nestalo, jí vadilo na celé věci ze všeho nejmíň, ale o půl druhé už umírala hladu a žízni a byla zralá na přestávku.

Před začátkem odpolední poradny se v ordinaci naštěstí stavil Andrew. Bud' jí musel číst myšlenky, nebo si uvědomil, že zřejmě mají „fofr“, když svého kolegu Petera neviděl celé dopoledne. Přinesl jí sendvič a zeptal se, jak se má.

„Jde to,“ pokrčila rameny a zakousla se hladově do sendviče.

Potlačil smích. „Šálek čaje?“

„Posluž si sám, konvice je ještě horká,“ odbyla ho příkře.

Odkášlal si a zazubil se. „Abych pravdu řekl, nabízel jsem ten čaj tobě.“

Podívala se mu do očí a zčervenala. Najednou si uvědomila svou bezdůvodnou podrážděnost. „Já... promiň, je to zas jeden z těch příšerných dnů,“ řekla unaveně.

„To mi došlo.“ Scvkl spínač na konvici a natáhl se pro hrnek a sáček čaje. „Přijel Nick v pořádku?“

Zakabonila se. Zdálo se jí to, nebo opravdu zaslechl v jeho hlase nervózní napětí? Musela zvýšit hlas,

aby její slova nezanikla v hukotu, který vydávala konvice.

„Ano, díky. Byl tam, už když jsme přijeli domů.“

„Tak brzo?“

„Ano, tak brzo. Tim byl protivný, Nick hladový a mně se nechťelo mluvit ani s jedním z nich.“

Trochu se pousmál a podal jí hrnek čaje, naplněný až po okraj. „Vypij to a přestaň si s tím dělat starosti. Zvyknou si na sebe.“

„To doufám. Právě teď nemám čas si s tím lámat hlavu. Na můj vkus je kolem mě příliš mnoho mužů, než abych z toho měla dobrý pocit.“

„V tom případě budeme muset zredukovat jejich počet, ne?“

Vyděšeně se podívala přes okraj hrnku a uviděla Nicka, s šibalsky rozzářenýma očima. Stál ve dveřích přímo za Andrewem a vypadal, jako by si jen odskočil z natáčení nějaké komedie. Na sobě měl sálový zelený úbor připomínající spíš legrační pyžamo. Rouška mu plandala kolem krku a čepička seděla nakřivo na zčuchaných vlasech. V šoku si lokla čaje. Nick zamířil přímo k ní.

Dalo se čekat, co bude následovat. Zakuckala se a vylila na sebe čaj. Vzápětí klesla v záchvatu kašle ke skřínce na nádobí.

„To je ale působivé přivítání. Mělo by mi to polichotit?“ naklonil se k ní důvěrně.

Zavřela oči a znovu se rozkašlala, potom se přinutila zvednout hlavu.

Oba muži na ní viseli pohledem, Nick s očekáváním, Andrew s mírným znepokojením.

Zhluboka se nadýchla a mávla nejasně rukou mezi ně. „Nicku, tohle je Andrew Barrett,“ zaskřehotala přidruženě. „Andrew, můj bývalý manžel, Nick Davidson.“

Potom se postavila a čekala.

Andrew, džentlmen jako vždycky, napřáhl ruku a Nick ji krátce stiskl. Zjevně odhadoval svého soka.

„Tak vy jste ta konkurence.“

Jennifer se na Nicka zamračila, ale Andrew zachytil jeho vyzývavý pohled a nehodlal se nechat vyprovokovat. Usmál se.

„Zatím se zjevně obejdeme bez společenských frází, omluvíte mě? Musím začít s poradnou.“

„Jistě... mám šanci na hrnek čaje Jen? Vyschlo mi v krku.“

V mrazivém tichu mu podala hrnek čaje, který pro ni udělal Andrew. „Senza. Zachránilas mi život.“ Pohodil hlavou směrem ke dveřím, ze kterých před chvilkou vyšel Andrew. „Trochu suchar, ne?“

Zabodla do něj mrazivý pohled. „Každý nemůže být tak skvělý jako ty.“

„No dobře, nemusíš si to hned tak brát!“

„Tohle je ztráta času,“ zamumlala a vykročila za Andrewem.

Najednou ucítila na rameni Nickovu ruku. „Co děláš dneska večer?“

Ostře se podívala na jeho ruku. „Dneska máme dlouhý den.“

„A po práci?“

„Nevím. Zřejmě nic. Timovi nebylo dneska ráno moc dobře, takže se nejdřív ze všeho přesvědčím, jak mu je.“

„Můžu se zastavit?“

„Záleží na tom, co řeknu?“

Nick si podrážděně povzdechl. „Jistě, že na tom záleží. Jennifer, ale máme si toho tolik co říct.“

Podívala se mu pevně do očí. „Ano, to máš pravdu. Myslím že si především musíme stanovit nějaká základní pravidla. Pjijď večer v půl deváté a nezapomeň

se předtím najíst! A teď s tvým dovolením musím do práce."

„Stojíš o zbytek toho sendviče?"

Znovu si ho přeměřila pohledem a krátce povzdychla. „Tu máš."

„Jsi pro mě příliš dobrá."

„Taky mám někdy takový pocit!" procedila mezi zuby, když od něj odcházela.

Tak to byl její bývalý manžel a Timův otec, muž, který ji chtěl zpátky.

Andrew stál u otevřeného okna v poradně, zhluboka dýchal čerstvý vzduch a násilně rozevřel své ruce zaťaté v pěst.

K čertu s tím chlapem, jak se mohl opovážit sebrat jí hrnek čaje? Neviděl snad, jak je unavená? Jistě že by si toho musel všimnout, kdyby měl špetku vnímavosti. A Andrew měl dojem, že ten chlápek si nevidí dál, než na špičku svého dokonale řezaného orlího nosu.

S hlasitým povzdechem se otočil od okna. Jakou měl vlastně šanci? Vedle Nicka musel působit dojmem neobratného tlustého medvěda. Ten chlápek na sobě neměl ani gram tuku a navíc měl na své straně mládí. Musel být aspoň o pět roků mladší než Andrew a bylo to znát. Nick měl postavu filmové hvězdy, široká vypracovaná ramena, útlé boky, smyslný pohled v jiskřivých očích, kterými přejížděl majetnický Jennifer, jako by mu patřila... čert ho vem! Byl tak sebevědomý, tak jistý svou neodolatelnou mužností. A i kdyby nebyl, měl v záloze ještě jednu pádnou zbraň.

Byl otcem Tima.

Bylo těžké tomu uvěřit. Kdyby Andrew neznal Jennifer tak dobře, zřejmě by došel k názoru, že Tim je dítětem jiného muže. Tak rozdílní ti dva byli už na

první pohled, ale Jennifer by o něčem takovém v žádném případě nelhala. Pokud se nemýlil, byl Nick navíc jediným mužem, se kterým kdy spala. A to dávalo tomu zatracenému frajerovi nebetyčnou výhodu.

Znovu si povzdechl a klesl do masivního křesla před svým stolem. Odmítavě zavrзло a on ho přejel zlověstným pohledem. „I ty Brute?“ zamumlal a potom dovnitř vešla Jennifer.

Zavřela za sebou dveře a opřela se o ně. Podívala se mu obezřetně do očí, jako by očekávala problémy. Viděl na ní, že se necítí ve své kůži, ale šla odvážně přímo k věci.

„Tamto je mi moc líto.“

Andrew pokrčil rameny. „To nic. Museli jsme se potkat tak nebo tak. Aspoň je to za námi.“

Ostražitě se usmála. „Řekla jsem mu, aby už dolů nechodil.“

„Jennifer, na tom vážně nesejde. Můžeme začít?“

„Ano, jistě. Tady jsou zdravotní záznamy.“

Nedokázala se soustředit na práci, snad to bylo zákonité, a Andrew se na ni vůbec poprvé utrhl.

Omluvila se, oči jako podlité rány, a on si najednou připadal jako lump. Náladu mu to nijak nezlepšilo a to ještě zdaleka neskončili.

Právě dostali nového pacienta, desetiletého chlapce, kterého do poradny doporučil jeho rodinný lékař. „Diagnóza“ byla poněkud zvláštní: jeho rodiče si s ním už nevěděli rady.

„Když jsme se sem přede dvěma roky přestěhovali z Londýna, bylo všechno v nejlepším pořádku. Ale poslední rok je apatický, zamlklý a nerudný. Nepřipravuje se do školy, o nic nemá zájem, nemluví ani s námi. Prostě jsme s ním v koncích,“ řekla jeho matka doslova.

Andrew chlapce důkladně prohlédl a potom se znovu posadil k jeho matce. „Paní Deanová, nechala byste nás se Simonem na chvílku o samotě?“

Vypadala překvapeně, ale souhlasila bez zaváhání.

„Sestro, pokud by vám to nevadilo...“ podíval se významně na Jennifer.

Upřela na něj zpola nechápavý pohled. „Chcete, abych odešla?“

„O samotě, řekl jsem,“ poznamenal ostře a ona zavrávorala, jako by jí dal políček.

Andrew zavřel oči. Proč s ní takhle mluví, a právě dneska? Jako by neměla dost problémů i bez jeho neodůvodněné kousavosti. Obrátil svou pozornost k chlapci.

Seděl zhrouceně v křesle a znuděně zíral před sebe. Tvářil se vzdorovitě a tak nějak rozčarovane.

Andrew se pohodlně usadil. „Takže Simone, co má tohle všechno znamenat?“ zeptal se odměřeně.

„Jsem zkrátka unavený.“

„Unavený? Anebo znuděný?“

Povzdechl si a podíval se Andrewovi do očí. „Jsem znuděný. Škola je tu na draka. V Londýně se mi líbilo, škola tam byla super, ale tahle je fakticky primitivní a zdejší děti jsou tak hloupé, flinkají to... a výuka je hrozně nudná.“

„A přesto školu nezvládáš.“

„Ale kdybych chtěl...“

„A ty nechceš? Proč?“

„Je mi to jedno. Zvládl bych to levou zadní, ale co z toho? A tak se neučím.“

Andrew našpulil rty a chvílku si chlapce prohlížel. Byla to pouhá domněnka, ale velmi podnětná. „Už ti někdo dělal test na IQ?“ zeptal se.

Zavrtěl hlavou. „Ne, myslím že ne.“

Andrew před ním rozevřel lékařský časopis, na

stránce, pojednávající o chybných diagnózách cystické fibriózy. „Mohl bys mi to přečíst nahlas?“

Trochu zadržával u dlouhých slov, ale jinak četl svižně a plyně a zjevně se snažil porozumět obsahu. Po chvilce vzhlédl k Andrewovi. „To je zajímavé. Léčíte tady děti s cystickou fibriózou?“

Andrew přikývl. „Ano. Víš o tom něco?“

Pokrčil rameny. „V Londýně jsem měl jednoho kamaráda s touhle nemocí. Někdy jsem za ním chodil na návštěvy do nemocnice. Bylo to hrozné, ale přitom takovým zvláštním způsobem i fascinující.“

„Zajímá tě lékařské povolání?“

„To ano, hrozně se mi líbí!“ oči se mu radostně rozsvítily, jako by to bylo poprvé, co se někdo zajímal o jeho osobnost. Naděje v jeho očích ale pohasla stejně rychle, jako se objevila. „Rád bych se zabýval lékařským výzkumem, ale s rodiči o tom nemůžu mluvit. To je pořád jen, že budu rád, jestli nevyletím a dodělám školu.“

Andrew se rozesmál. „Myslím, že mají pravdu, ale není to proto, že by ti to málo myslelo, víd?“

„Přál bych si jen, aby se ve škole dělalo něco zajímavého.“

„Pokusil jsi o to požádat učitele?“

Pokrčil rameny. „Nedají na mě. Říkají, že nechtějí, abych byl před ostatními.“

„Stejně jsi před ostatními a v tom je ta potíž,“ poznamenal Andrew zamyšleně. „A jestli je tohle příčina tvého marodění, mohli bychom s tím něco udělat. Nech mě chvilku promluvit s maminkou.“

„Osamotě?“

Zazubil se. „Ano. Na chvilku se obejdeme bez tvých postřehů mladý muži. Běž si na chvilku sednout do čekárny a pokus se s tím vyrovnat.“

Zatvářil se uraženě, a přitom mu v očích tančily ši-

balské jiskřičky. Andrew se rozesmál. „A ven. Pošli mi sem maminku prosím.“

Paní Deanová se nestačila divit Andrewově diagnóze.

„Tak proto? Je příliš chytrý?“

„Podle mého ano. Po fyzické stránce je v pořádku, což konstatoval i jeho lékař. Zato tohle mi přečetl nahlas prakticky bez zaváhání.“

Podal časopis paní Deanové a té se rozšířily oči překvapením. „Tohle že přelouskal?“

Andrew přikývl. „Ano... a mluvili jsme o jeho zájmu o lékařský výzkum. Simon je podle všeho velmi nadaný. Myslím paní Deanová, že byste s manželem měli vážně uvažovat o změně jeho dosavadní školy za nějakou lépe vybavenou, která by dovedla lépe zacházet s jeho potřebami.“

Krátce se zasmála. „Vyznělo to tak, jako by inteligence byla nějaký handicap.“

„Být příliš chytrý je v podstatě stejný handicap jako být zaostalý. Jenže zatím co těm pomalejším se věnuje speciální péče, s těmi nadprůměrnými se nedělá nic a automaticky se předpokládá, že se přizpůsobí... i když je to, jako Simona, ve škole nudí.“

Ted' bych poslal Simona na IQ test a potom vás zřejmě čeká zásadní rozhodnutí.“

„A to?“

Andrew pokrčil rameny. „Nevím, jaká je vaše finanční situace, ale pro Simona by se zřejmě nejvíc hodila soukromá střední škola speciálně orientovaná pro nadprůměrně inteligentní děti. Zřejmě by to znamenalo vysoké školné a ubytování na internátě, ale právě změna prostředí by mu podle mého prospěla ze všeho nejvíc. Stejně si myslím, že by bez problémů získal stipendium.“

„Dobrý bože,“ vydechla pomalu paní Deanová.

„A já myslela že má alergii na jídlo nebo nádor na mozku.“

Andrew se na ni povzbudivě usmál. „Nic takového. Jen mu to příliš dobře myslí. Teď si dohodnete u sekretářky schůzku s pedagogickým psychologem a do té doby ho vezmete dolů do knihovny, aby si vybral četbu podle svého gusta.“

Potom vyvedl užaslou paní Deanovou ven a zavolał dovnitř Jennifer. Vypadala tak zranitelně a křehce, a ani se na něj nepodívala. Nejraději by ji uchopil do náruče a pevně objal, jenže to samozřejmě nemohl. Zarazil ruce do kapes a odkašlal si.

„Omlouvám se," řekl drsně. „Dneska toho na mě bylo nějak moc. Neměl jsem právo na tebe tak vyjet.“

Podívala se na něj a v očích se jí zračila bolest. „To nevádí," pípła potichu, a on věděl, že to je trochu jinak. Nemělo cenu začít vysvětlovat, že ho tak popudilo setkání s Nickem. I bez jeho srdceryvných výlevů měla dost svých problémů.

Místo toho jí řekl o Simonu Deanovi. Když potom vešel dovnitř další pacient, chovali se k sobě zase normálně.

A jestli si nechávali jeden od druhého větší odstup, nebylo na tom nic špatného. Oběma to usnadní situaci, jestliže se vrátí zpátky k Nickovi.

Andrew si s těžkým srdcem uvědomil, že se už prakticky smířil s porážkou.

Zatímco Andrewovi nebylo „do skoku", Nick ten večer překypoval veselou náladou.

„Hádám, že se ti u nás líbí," poznamenala rezervovaně a on se usmál.

„To jsem tak průhledný? Na zdejší ortopedii je vynikající tým. Myslím že se tu hodně naučím.“

Škádlivě si ho přeměřila. „Ve venkovské nemocnici? To určitě ne!”

„Ohromující vid’?” mrkl na ni. „Ale nepřišel jsem klábosit o práci. Jak se má moje první dáma?”

Jeho první dáma byla v depresi, ale nechtěla o tom mluvit. „Dobře. Timovo nachlazení je díkybohu na ústupu.”

„Spí?”

„Asi ano... proč?”

Oči mu zajiskřily. „Protože to znamená, že tě mám jen pro sebe.”

Stáli v kuchyni, jen pár centimetrů od sebe, a než se zmohla na protest, pevně ji uchopil a políbil.

I po tak dlouhé době to byl nenucený a příjemný kontakt. Několik dlouhých vteřin se nechala objímat. Bylo by tak snadné nechat událostem volný průběh...

Tiskl si ji pevně k sobě. Najednou ucítila, jak jeho tělo reaguje na objetí, a odtáhla se. Ustoupila od něj o několik roztřesených krůčků, dotkla se rukou úst a ostražitě si ho prohlížela.

„Ne?” zeptal se potichu.

Trhaně se nadechla, v šoku nad tím, jak snadné by bylo vrátit se k dřívějším intimnostem.

Zavrtěla hlavou. „Nicku, já... snad jsem ti už řekla -”

„Řeklas mi, že se mnou ještě nechceš spát. Já ale neslíbil, že se nepokusím přimět tě změnit názor.”

Její odmítnutí mu ale v nejmenším nezkazilo náladu. Pomohl jí s kafem a potom odnesl podnos do obývacího pokoje.

„Dneska odpoledne jsem ti šel na nervy, vid’?” řekl po chvíli neočekávaně.

„Tys to poznal?” zeptala se ironicky.

Smířlivě se usmál. „Promiň. Nechtěl jsem být hrubý, ale není on tak trochu nudný?”

„Není," odsekla, ale potom se nechala obměkčit jeho úsměvem.

„Je to pro něj hrozně těžké," dodala zamyšleně.

„Jak to bere?"

Nevěděla, co odpovědět. Vlastně ani nevěděla, jak to Andrew bere. Až na tu dnešní podrážděnost byl velmi rozumný a milý. Nezdálo se, že by měl v úmyslu s Nickem jakkoliv soupeřit. Snad se mu prostě ulevilo, že se tím automaticky ruší jeho ukvapený návrh k sňatku.

Ale co potom ten polibek? V ten večer, kdy mu řekla, že se vrací k Nickovi. Ano, bylo to jen letmé spojení rtů, postrádající živočišnou svůdnost Nickova objetí, ale přetékalo opravdovostí jeho citů.

„Nevím, jak to bere," řekla Nickovi po krátkém zaváhání.

„Srazilo ho to na kolena, řekl bych. Stěží se vzchopí k odvetě," usmál se Nick sebejistě a přehodil si nohu přes opěradlo křesla.

Rychle se podívala stranou, aby nepodlehla jeho osvědčeným trikům a svůdnému úsměvu.

„Soudíš podle toho, že nepřistoupil na tvou hru a nevmetl ti do tváře taky nějakou urážku?"

Nick se rozesmál. „Tak to jsem dělal? Metal urážky?"

Přeměřila si ho pohledem a zavrtěla hlavou. „A ne snad?"

Uculil se. „Třeba jsem se s ním chtěl blíž seznámit."

Zvážněla. „Nemusíš ho za každou cenu shazovat. Já si ho hrozně vážím, jako lékaře i jako přítele. Ať k němu cítíš cokoliv, nezaslouží si tvůj výsměch."

Nick zpozorněl. „A kdože se mu vysmíval? Já?"

„Řeč tvého těla je velmi výmluvná Nicku. Musel by být slepý, aby v tom nevycítil hozenou rukavici."

„Nechal ji ležet bez povšimnutí."

„Třeba mu připadalo pod jeho úroveň štekát se přede mnou, jako bych byla kost.“

„Jak jsem řekl, je to suchar... promiň! Promiň jen jsem žertoval!“ poposedl si a nasadil svůdný úsměv. „Cos to říkala o řeči mého těla?“

„Ne! Sleduj mé rty... N-E.“

Pozvolna se usmál. „Nesmysl.“

„A ven. Zítra musím s Timem po nákupu. Povedlo se mu roztrhnout na koleně kalhoty do školy.“

„No sláva! Konečně náznak normálního chování.“

S povzdechem si sedla. „Nicku, asi se sebou budeš muset provést něco hodně radikálního. Tim se mile rád obejde bez tvých pubertáckých fórků, stejně jako já, o Andrewovi nemluvě.“

Omluvně se na ni zadíval. „Jen, promiň. Jsem myslím jen trochu nervózní. V sázce je příliš mnoho.“

„Pro nás všechny, na to nezapomínej. Včetně Andrewa.“

„Stane se Andrew stálou součástí našich rozhovorů? zeptal se Nick kousavě. „Říkalas, že mezi vámi dohromady nic nebylo.“

Vážně se mu podívala do očí. „Tos řekl ty, ne já.“

Nick si pohrdavě odfrkl. „Tys mě neopravila. Jestli pro tebe znamenal tak moc, mělas mi říct, abych se vám klidil z cesty. A co on? Nezdá se, že by nějak pospíchal mě vyhodit ze sedla, aby tě získal nazpátek. Víš vůbec, proč tě požádal o ruku? Miluje tě?“

„Já...“

„Řekl ti to?“

Jennifer zaváhala, ale nedokázala lhát. „Ne. To neřekl.“

„Možná se mu jen zdá, že mu ujíždí vlak. S tebou a Timem by získal okamžitě kompletní rodinu. Konec konců, Andrew těžko bude nějaký donchuán. Při-

znejme si otevřeně, svobodný chlap v jeho věku je buď teplouš nebo vážně narušená osobnost."

Cítila, jak s ní začíná znovu lomcovat zlost, ale Nick se dal okamžitě na ústup. V sebeobraně zdvihl ruce. „Omlouvám se, nechtěl jsem kritizovat. Dovolil jsem si jen vyslovit svůj názor. Zapomeň na to." Dal jí pusku na tvář a odešel.

Ale ona zapomenout nedokázala. Odnese z obývacího pokoje šálky a potom stála v kuchyni a s pohledem upřeným na rozsvícené město přemýšlela o Nickových slovech.

Nabídl jí Andrew sňatek opravdu jen proto, že mu ujíždí poslední vlak? Každopádně by to nebyl sňatek z lásky, jako když si před lety brala Nicka.

S Nickem to byla láska na první pohled. Byla. A vytratila se krátce po svatbě, když otěhotněla. Nejdřív si myslela, že je unavený. Potom usoudila, že pro něj její tělo ztratilo s těhotenstvím na přitažlivosti. Nakonec si musela přiznat, že to pro ni byla velká úleva, ať už pro to měl Nick jakýkoliv důvod.

Snad s těhotenstvím ztratila navždycky zájem o sex, ale co potom ten víkend s Andrewem?

Hormony. Dobrovolný celibát, v kterém žila, neochromil přirozené funkce jejího těla.

Tak proč tedy její tělo nereagovalo stejně, když šlo o Nicka? Zvyk? Familiárnost?

Pohrdání? našeptával jí vnitřní hlas.

S těžkým povzdechem zhasla v kuchyni a šla si lehnout.

ŠESTÁ KAPITOLA

Nick strávil většinu víkendu v nemocnici a dával si velký pozor, aby někde nepotkal Jennifer.

Minulý večer šel na věc příliš zhurta. Od toho objektu v kuchyni, až po zasetí semínek nedůvěry, pokud šlo o Andrewa.

Bylo to od něj trochu lstivé, protože Andrew Jennifer zjevně zbožňoval.

Nick si taky uvědomoval, že Andrew se nemíní stavět mezi něj a Jen. Měl by z toho mít dobrý pocit, ale místo toho se cítil hůř, protože to nebyl férový boj.

Ale to ho až tak nesužovalo. Skutečný problém tkvěl někde jinde. Byl jím Tim, jeho nepolapitelný syn, tak rozdílný od svého otce. Nick stále přemýšlel, jestli by se vztah mezi ním a Jennifer zlepšil, kdyby tehdy neselhal a nenechal je na holičkách. Ale tehdy byl ještě nedospělý na to, aby zůstal a řešil jejich problémy.

Známosti končící po společně strávené noci, nuda a hrozba AIDS, společně s blízcími se třicátými narozeninami ho v následujících dvou letech přivedly k rozumu. Všichni jeho kamarádi se oženili a vyznávali přesně ty hodnoty, kterých se Nick zbavil jako přítěže.

Další dva roky se naplno věnoval medicíně a snažil se ujasnit své pocity. Nakonec si uvědomil, jak velkou chybu udělal, když nerozvázně odešel od své rodiny.

A teď ho čekal pěkný kus práce. Jennifer na tom

chlapíkovi záleželo očividně víc, než si mohl připustit. A aby toho nebylo málo, Tim k Andrewovi vzhlížel jako k bohu.

Ale jestli byl Andrew takový blázen, že se rozhodl mu je přenechat bez boje, byl by Nick ještě větší blázen, kdyby nabízenou šanci nevyužil.

Bude si jen muset zvyknout na výčitky svědomí. Koneckonců, těžko může za to, že se Andrew zamíloval právě do Jen.

Ale bude muset přestat s bezdůvodným osočováním Andrewa, stejně jako s přesvědčováním Jennifer o jeho nečistých úmyslech. Lenivě přemýšlel, proč Andrew neřekl Jennifer, že ji miluje. Zvláštní, pomyslel si, a o důvod navíc, aby byl tomu ztracenému bláznovi vděčný.

Jennifer následující dny a týdny připadaly jako chuze po tenkém ledě. Tim zjistil, že jeho otec by mu snesl modré z nebe, a začal toho patřičně využívat.

Nick měl pořád plné ruce práce na oddělení, kde se s největším úsilím snažili zkrátit seznam čekatelů. Byl unavený, často nerozumný a v bytě trávil každou volnou chvíli.

V polovině prvního týdne se Jennifer rozhodla, že ho musí zapojit do domácích prací. Potom svůj názor změnila a rozhodla se mu jen říct, aby k nim chodil naveno.

„Ale já chci vidět Tima," namítl logicky, „a když tu jím, zabiju dvě mouchy jednou ranou."

„Dobře," usmála se Jennifer. „Přijď na večeři, když si ji sám uvaříš... ale žádné bifteky a hranolky!"

Smutně se usmál a souhlasil s kompromisem. Bude s nimi večeřet a o jídlo se postará.

„S výjimkou soboty," dodal. „Budeš potřebovat hlídání, protože tě vyvedu někam mezi lidi."

Sobota byla dnem, kdy Michael a Claře Barringtonovi pořádali večírek na rozloučenou před svou plavbou do Ameriky a zpátky do Anglie. Jennifer už slíbila Andrewovi, že tam s ním půjde. A přestože se na scéně objevil Nick, ráda by svůj slib dodržela. Nick ji bude muset vyvést mezi lidi někdy jindy.

„Je mi líto," řekla mu teď, „ale už jsem zadaná."

Nick ztuhl. „Zadaná? A smím se ptát, kdo je tím šťastlivcem?"

„Andrew."

Pěkně ho to dopálilo. „Jen, myslel jsem že se chceme pokusit udělat něco pro náš vztah?"

„To ano, ale tohle se domlouvalo už před hrozně dlouhou dobou a já ho nemůžu zklamat. Neboj, budu se chovat mravně."

Něco našťvaně zamumlal a ona se usmála.

„Můžeš mi věřit."

„Promiň, vím že můžu. A jemu můžu věřit taky, je to gentleman každým coulem," prohlásil s úšklebkem na Andrewovu adresu.

Jennifer už otvírala pusku, aby k tomu řekla své, ale Nick zvedl ruce a zavrtěl hlavou. „Omlouvám se. Zapomeň na to. Vyjdi si s ním a já se pokusím se s tím nějak vyrovnat."

„To se pokus," poradila mu odměřeně. „Trochu víc sebeovládání ti jen prospěje."

Následující den do poradny pro pacienty s cystickou fibrózou dorazila sanitkou Jackie Longová, která se před několika dny nedostavila na kontrolu. Jejich farma byla odříznutá od světa a se svým poraněným kolenem nebyla Jackie schopná ujít víc než kilometr na zastávku autobusu.

Hrudník měla tentokrát čistý, protože rodinný lékař jí dodal antibiotika, která mu Andrew telefonicky

doporučil. Víc starostí mu ale dělalo její oteklé koleno, které si „pořídila“ při aerobiku.

„Myslím, že by se na to měl podívat ortoped,“ poznamenal Andrew. „Mohla byste to zařídit sestro?“ obrátil se k Jennifer, která zdálky zaslechla Nickův smích.

„Hned jsem nazpátek,“ usmála se na Andrewa a vyběhla ven.

Nick stál u recepce a vyprávěl skupince sestřiček nějakou veselou historku.

Jennifer počkala, až Nick skončí a utichnou salvy smíchu, a potom se rezervovaně usmála.

„Pokud už jste volný, pane doktore Davidstone, doktor Barrett by s vámi rád zkonzultoval jeden případ.“

Jiskřičky smíchu v jeho očích odumřely. Odlepil se od přepážky a kráčel k ní s mírně pozdviženým obličím.

„Opravdu sestro Davidsonová? Tak to ho nesmíme nechat čekat. O co se jedná?“

„Máme podezření na Osgood-Schlatterelův syndrom. Pacientka se jmenuje Jackie Longová.“

Vešli do ordinace, Nick pozdravil Andrewa a paní Longovou a potom se otočil k Jackii.

„Ahoj mladá dámo. Slyšel jsem, že máš nějaké problémy. Tak kde to máme?“¹

Jakie, na svůj věk malá, jak většinou bývaly děti s cystickou fibrózou, zčervenala a sklopila oči. „Tohle koleno,“ zamžikala koketně dlouhými rasami a vyhrnula si sukni.

Nick pozorně vyšetřil bolavé koleno, potom doporučil rentgen a další postup při léčbě a s úsměvem odešel. Jackie ho celou dobu sledovala obdivným pohledem.

Když paní Longová s dcerou odešly na rentgen,

opřel se Andrew do křesla a zamyšleně se podíval na Jennifer. „Řeklas mu to?“

Usmála se. „Myslím, že by to stejně uhodl sám, ale ano, řekla.“

Andrew se zasmál. „To by pravděpodobně uhodl. Byl to ukázkový případ Osgood-Schlattera. Ale že na tu malou udělal dojem. Všimla sis, jak na něm visela očima?“

„Zdá se, že tak působí na všechny ženy,“ poznamenala suše Jennifer a otočila se k lehátku, aby urovnala shrnutý povlak. Nemohla tedy vidět, jak Andrewovi tuhne čelist. Na všechny mimo mě, mohla ještě dodat. A kdyby to vyslovila nahlas, možná by zmírnila bodavou bolest, která Andrewovi vnikla do srdce.

Sobotní večer se kvapem blížil a Jennifer neměla v šatníku nic, co by se hodilo pro tak výjimečnou událost. Na poslední chvíli se rozhodla, že si musí koupit něco nového. Nick s Timem šli v sobotu dopoledne ven, a tak odložila domácí gruntování na neurčito a vydala se do města.

Do oka jí padl obchod, který se specializoval na indické hedvábí. Bez váhání zamířila dovnitř a nakonec si odtamtud odnášela model v ceně tři sta liber, skládající se z dlouhé rozevláté sukně v temně modré barvě, která jí rafinovaně odhalovala kotníky, doplněné vypasovaným živůtkem s úzkými ramínky ze stejného hedvábí a širokým zlatým páskem. Vzpomněla si, že doma má sandály spletené z tenkých řemínků, které se k jejím novým šatům budou fantasticky hodit.

Zatímco Nick s Timem večeřeli, vykoupala se a umyla si vlasy. Lehce se nalíčila, upravila si účes a vklouzla do svého nového modelu. Teprve teď si

s hrůzou uvědomila, že si pod živůtek nemůže vzít normální podprsenku a bez ramínek žádnou neměla. Za normálních okolností by bez podprsenky nikam nevyšla, ale co se dalo dělat. Přes ramena si přehodila tenký vlněný šál, který dostala loni k Vánocům od své sestry, a hned si připadala o něco bezpečněji. Když nebude příliš poskakovat, nikdo si jejího o něco plnějšího poprsí nevšimne, rozhodla nakonec při posledním kritickém pohledu do zrcadla.

Široký pásek zdůrazňoval její útlý pas a jeho zlatá záře jako by se jí odrážela v očích. S údivem si uvědomila, že se na nadcházející večer velmi těší, i když to bude „jen“ v doprovodu Andrewa. Každopádně už nikde dlouho nebyla a neviděla důvod, proč si nedopřát trochu zábavy.

V půl osmé přišla paní, která měla dohlédnout na Tima, a krátce na to dorazil Andrew. Měl na sobě smoking s motýlkem a vypadal úchvatně. Na okamžik se lekla, že není dostatečně vhodně oblečená.

„Půjde to?“ zeptala se nesměle a otočila se před ním kolem dokola.

Přešel ji obdivným pohledem a zamračeně se zastavil očima u lehkého vlněného šálu, který měla přehozený přes ramena. „Vypadáš dobře, ale nebude ti zima?“ zeptal se chraplavě. „Není tam nijak zvlášť chladno, ale stejně bych nerad, abys nastydla.“

„Nenastydnu,“ usmála se a snažila se potlačit pocit rozčarování. Čekala snad, že se Andrew bude rozplývat nad jejím zevnějškem? Jistě, že ne! „Kdyby mi byla zima, vždycky si od tebe můžu půjčit sako.“

„Jen aby ses v něm neztratila,“ poznamenal, když ji doprovázel k autu.

„Omlouvám se, terénní vůz není pro Popelku to pravé, ale je čerstvě umytý,“ omluvil se zkroušeně a potom jí pomohl nasednout.

Obdařila ho vřelým úsměvem. „Odpouštím ti, za volantem porsche bys stejně vypadal směšně.“

Rozesmál se. „Myslím že za volant porsche bych se vůbec nedostal. Na to jsem příliš narostl.“ Zabouchl dvířka na její straně, obešel vůz a lehce vklouzl za volant. „Takže vzhůru za zábavou.“

Znělo to tak otráveně, že se Jennifer rozesmála.

Legračně protáhl obličej. „Nenávidím tyhle oficiální akce.“

„Tak proč tam jedeš?“

Pokrčil rameny. „Protože obdivuju Michaela, protože jak oba víme, jsem měkkota a protože je to šance mít tě na chvíli jen pro sebe,“ usmál se upřímně.

Jennifer se na něj taky usmála. Bylo příjemné vidět ho zase jednou jinde než v práci, zapomenout na problémy a protancovat noc, aniž by cítila v zádech Nickův pohled.

Mýlila se. Nicka zahlédla hned po příjezdu do vyhlášeného místního klubu.

„Co ten tu dělá?“ vydechla překvapeně.

Andrew se podíval k baru, kde se Nick bavil s nějakou hezkou dívkou.

„Zaskakuje přece za Michaela. Myslím že se to dalo čekat.“

„Jistě, mohlo mě to napadnout.“

Andrew zavřel oči. „Vadí ti to? Můžeme odejít jestli chceš,“ řekl zamyšleně, a ona zavrtěla hlavou.

„Ne, to určitě ne. Z toho tak lehce nevyklouzneš.“

Pousmál se. „Je to na mně tak vidět?“

Číšník, chodící mezi hosty, se zastavil u nich, s tácem plným sklenek. Andrew vzal dvě a jednu podal Jennifer.

„Co to je?“ zeptala se.

Potáhl nose. „Šumí to, bude to něco od šampaňského!“

Bublinky ji zašimraly do nosu. Rozhodla se, že zapomene na Nicka a bude si užívat. Zavěsila se do Andrewa, upila trochu vína a potom vzhledla do jeho vážné tváře.

„Pojď, najdeme Michaela a Claře a popřejeme jim šťastnou plavbu... a snaž se nebrat to tak tragicky!"

Ušklíbl se. „Vynasnažím se," zamumlal.

Opatrně si razili cestu davem a po chvílce zahlédli Michaelovu blondatou hlavu, zvrácenou nazad v záchvatu smíchu.

„Pořád je tak šťastný a spokojený," poznamenal Andrew s údivem. „Jeden by myslel, že když takhle přišel o nohu a potom to mimoděložní těhotenství Claře, stane se z něj morous, ale on takový vůbec není."

„Nevěděla jsem to o Claře. To je hrozné."

„Doufám, že nejsou pověřiví. Já bych se osobně bál, co přijde do třetice."

„Mmm. Myslíš na ten jejich bláznivý výlet po Atlantiku?" Zasmála se. „Tak o tom si od začátku myslím své, ale zajímá někoho můj názor? Oba jsou tím posedlí a on je na moři jako doma. Navíc doufají že se jim tak podaří získat co nejvíc peněz na konta PHAB a RADAR."

Andrew přikývl. „Nepochybuju, že tohle dokážou taky. Pro tělesně postižené děti už Michael i bez toho udělal hrozně moc. Je pro ně navíc fantastickým vzorem. Mám dojem, že neexistuje nic, s čím by se nedokázal vypořádat."

„S výjimkou žehlení. Claře říká, že by udělal cokoliv, aby se tomu vyhnul."

Andrew se zazubil. „Tak to jsme na tom stejně."

Jennifer se rozesmála. „Claře říká, že tohle byl jediný důvod, proč se s ní chtěl oženit..."

Úsměv se jí vytratil ze rtů a zadívala se Andrewovi

do očí. Začaly ji strašit pochybnosti, které jí do duše zasel Nick. Tak proto si ji chtěl Andrew vzít? Ne jen kvůli žehlení, ale aby mu vedla domácnost?

A proč souhlasila, že se za něj provdá? Pro pocit bezpečí, pro klid duše, nebo aby s ním žila společný život?

Znechucená sama sebou od něj odvrátila pohled. Jak to, že se opovažuje hodnotit pohnutky jiných? Je snad jiná, lepší? Ne, kdepak. Každý využívá toho druhého. Nikdo není lepší.

Najednou se cítila velmi, velmi unavená.

„Chceš s nimi ještě mluvit, nebo si radši najdeme klidný koutek a posadíme se?“ zabasoval jí do ucha jeho příjemný hlas a teplý dech jí odvál pramínek vlasy na tvář.

„Posadíme se,“ opakovala po něm a nemohla popadnout dech. V místnosti bylo horko a vydýchaný vzduch, alespoň tak jí to najednou připadalo, a pocítila nutkavou potřebu odložit svůj teplý šál. Ale byl tu ten problém s živůtkem.

Rozhlédla se kolem. Kolem byly ženy, které toho na sobě měly ještě míň, nízko střižené korzety, minisukně odhalující skoro celou délku stehna... stejně to byl jen Andrew a všechno, co skrývala pod živůtkem, už viděl.

Když ji usadil do křesla u tanečního parketu, odhodlaně ze sebe stáhla šál a přehodila ho přes opěradlo.

Otočila se zpátky k Andrewovi a jejich pohledy se na nekonečný okamžik vpily do sebe. Potom uhnul pohledem.

„To je barev,“ poznamenal křečovitě směrem k davu.

Polkla. „Ano, plno barev... Jak se mají kočky?“ nahodila téma, aby překlenula napjaté ticho.

S lehkým povzdechem se pohodlně opřel. „Fajn. Koťatům budou zítra čtyři týdny.“

Čtyři týdny, co mu ležela v náruči a žadonila, aby se s ní miloval... a jak velká by to byla chyba!

Upila ze své sklenky a potom ji trochu roztřeseně postavila zpátky.

„Tim by se na ně moc rád podíval.“

„Musíš ho tam vzít.“

„Ano.“

Pátavě se na ni zadíval a potom znovu odvrátil pohled. „Mohli bychom si zatancovat.“

„Chceš?“

Krátce se zasmál. „Není to zrovna moje parketa.“

„Ani moje. Nick tanec miluje, vyznává styl Johnyho Travolty po zánětu kloubů.“

Andrew se usmál. „Tak to musím vidět.“

„To tedy uvidíš. Nenechá si ujít příležitost se blýsknout,“ poznamenala a překvapilo ji, kolik do té věty vložila hořkosti. Co to s ní bylo? Opravdu pro ni bylo tak snadné zůstat mu věrná?

„Řekni, na co myslíš?“

Zavrtěla hlavou. „Já jen...“

„Cítíš se provinile?“

Poděšeně se mu zadívala do očí. „Je to na mně tak vidět?“

Něžně se usmál. „Ne. Jen znám tvůj způsob uvažování.“

Hned potom hlavní pořadatel přerušil hudbu, aby všechny přivítal, a potom podal mikrofon Michaelovi Barringtonovi.

Ten všem pozvaným poděkoval za velkorysou podporu, řekl jim, kolik se vybralo a kolik do tohoto okamžiku přibýlo na konta tělesně postižených dětí. Nakonec za mohutného potlesku všem popřál dobrou zábavu.

Potom se začalo tancovat.

Jennifer s Andrewem se vrátili zpátky do svých křesel a sledovali kroužení párů po parketu. Do konverzace se už naštěstí nemuseli nutit, protože by se přes hlasitou hudbu stejně neslyšeli.

Nick byl zjevně ve formě. Střídal partnerku za partnerkou a následující hodinu snad ani na chvilku neodešel z parketu.

„Ten má ale výdrž," poznamenal na jeho adresu Andrew.

„Jako kůň," dodala Jennifer a upila ze sklenky. Jistě, kdyby byli svoji, automaticky by předpokládal, že se tam bude zmítat s ním.

Hudba přešla do pomalejšího rytmu a vedle ní se najednou zjevil Nick. Zlehka kývl hlavou k Andrewovi a s úšklebkem si ji odvedl na parket.

„Vypadáš senzačně," zašeptal, když si ji pevně přitáhl k tělu.

Zarděla se, ale potom si uvědomila, že Nick má vždycky po ruce příhodný kompliment. „Co chceš?" zeptala se chladně a on se jí chraplavě zasmál do ucha.

„Divokou noc plnou vášně, co jiného?"

„Blázne."

Povzdechl si a rukama sklouzl přes její pozadí a zpátky k pasu. „Jsi sladká Jen. Vážně. Pojd' dneska večer ke mně. Chci se s tebou milovat až do rána."

Zasmála se a jemu zkřivil rty zklamaný úsměv.

„Ne?"

„Jdi do háje zlato," řekla potichu.

„Jsi ke mně krutá."

„Hloupost. Jsi opilý."

„Jen velmi lehce. Ne tak opilý abych tě nedokázal uspokojit. Bože, jsi dneska večer tak sexy. Ten živůtek je vážně něco."

Znovu zčervenala a trochu se od něj odtáhla.

Nick se spokojeně zasmál a znovu si ji přivinul k sobě.

Andrew z nich nespustil pohled a krev v něm vřela, když Nick majetnickým gestem přejížděl rukama Jennifer po těle. Ten zatracený bastard, jak se opovažuje takhle se chovat na veřejnosti?

V jednu chvíli se zasmála a jím projel pocit žárlivosti jako ostře nabroušený nůž. Potom Nickovi něco důrazně řekla a jeho ruce už zůstaly v klidu.

Na konci skladby se Nick otočil k Andrewovi a obdařil ho škodolibým úsměvem. Potom se otočil a pokračoval v tanci s vyzývavě se tvářící blondýnkou v odvážných minišatech. Tiskl se k ní tělo na tělo a rukama jí přejížděl po zadečku.

Andrewovi ztuhl úsměv na rtech, ale Jennifer mu položila ruku na rameno a zavrtěla hlavou.

„Dělá to jen proto, abych začala žárlit, protože jsem se s ním odmítla dneska v noci vyspat.“

Ten ostrý nůž mu znovu projel vnitřnostmi. Dneska v noci stejně jako noci předtím, nebo by to bylo poprvé? Zhnuseně pozoroval Nicka, který s houpavým pohybem zajel stehnem mezi nohy své partnerky.

Bastard. Při pohledu na jeho nemožné chování začal Andrew mimoděk pěstí a pocítil nutkavou potřebu ho udeřit. Tak on to dělá proto, aby žárlila?

„Tuhle hru můžou hrát dva,“ zamumlal a stoupl si. „Jdeme si zatancovat.“

Jennifer se na něj zmateně zadívala. Vypadal docela klidně, ale přesto věděla, že jím lomcuje zlost. Stiskl jí nekompromisně paži, přinutil vstát a vkročil s ní na parket.

Přitiskl si ji jemně k sobě a bezpečně ji vedl mezi ostatními páry. Najednou měla hlavu položenou na jeho statné hrudi a pod uchem slyšela pravidelný tep jeho srdce. Byla si znepokojivě vědoma jeho mužného

těla, jeho dechu a něžnosti, se kterou ji držel ve své náruči. Jako by byla tou nejkřehčí věcí, které se kdy dotýkal.

Na rameno jí neomaleně zaklepal Nick. Andrew váhavě uvolnil svůj stisk a vzápětí zmizela v Nickově náruči.

Při otočce zahlédla Andrewa, který zůstal stát jako solný sloup vprostřed parketu, a díval se za nimi prázdným pohledem. „Chováš se nemožně,“ řekla našťvaně Nickovi. „Předvádíš se jako malý kluk. Ale se mnou v té hře nepočítej!“ Vykroutila se mu a začala v davu hledat Andrewa.

Zahlédla ho, právě když usedal k jejich stolu.

„Vadilo by ti moc, kdybych teď chtěla zavézt domů?“

„Jistě že ne.“ Okamžitě byl na nohou a podal jí šál a kabelku. Jednu paži jí ovinul kolem ramenou, jako by ji chtěl ochránit před Nickem, a s rozezleným výrazem ji odváděl ke dveřím.

Když zastavil před domem, zvala ho dovnitř na kafe, ale nechtěl.

„Prosím,“ žadonila. „Opravdu nechci být sama. Ještě není pozdě... nezdržím tě dlouho.“

Dlouho si ji zkoumavě prohlížel a potom přikývl. „Tak dobře, ale jen na chvíli. Chci se cestou domů stavít v nemocnici.“

Jennifer vyprovodila ven paní, která jí pohlídala Ti-ma a potom s povzdechem zavřela dveře.

„Nedovol, aby ti ubližoval,“ řekl Andrew. „Potřebuje ještě trochu dospět.“

„To potřeboval vždycky,“ poznamenala hořce. „Proč jsem jen uvěřila, že to tentokrát bere vážně?“

„Pojď sem.“

Rozevřel konejšivě paže a ona se do nich s úlevou skryla a položila mu hlavu na hrud’.

„Je mi moc líto že jsem ti zkazila večer," mumlala do jeho zářivě bílé náprsenky.,

„Ale nezkazila," zašeptal. „Řekl jsem ti jak ti to dneska večer sluší? Vypadáš překrásně."

Srdce jí potěšeně zaplesalo. Zvláštní, jak rozdílně se cítila, když to bylo myšleno upřímně. „Děkuju ti."

„Nemáš zač."

Tvář jí ovanul jeho horký dech a přes čelo se jí otřela jeho brada.

„Musím jít."

„Ale co to slíbené kafe?"

Zaklonila se a vzhledla k němu. Překvapil ji roz-toužený pohled jeho očí.

„Andrew?" zašeptala. Zlehka ji políbil na rty a uvolnil ze svého objetí.

„Dobrou noc má lásko," řekl laskavě ale pevně. Vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

Naslouchala jeho vzdalujícím se krokům a potom přešla k oknu a dívala se za ním. Přešel parkoviště a vklouzl za volant. Po chvilce rozsvítil světla a pomalu se rozjel. Zírala za jeho autem a v tváři měla smutek.

Byl jí tedy opravdu jen přítelem? Sice velmi dobrým přítelem, to ano, ale ničím víc?

Tak proč ji tedy při pohledu na vytrácející se zadní světla jeho vozu pronásledoval ten znepokojující a tíživý pocit ztráty?

SEDMÁ KAPITOLA

Andrew se plahočil nemocnicí a myšlenkami byl stále u toho děcka na jednotce intenzivní péče. Najde službu majícího sekundáře, informuje ho o současném stavu věci a potom odjede domů.

Ne že by počítal s tím, že se mu podaří usnout. V představách ho bude pronásledovat Jennifer a nebude to poprvé. Se spánkem měl pravidelně problémy od večera, kdy s ní tancoval. Jen zůstal chvilku v klidu, už ho přicházela strašit s těma svýma jasně šedýma očima, které připomínaly oblohu po dešti a se svým měkkým poddajným tělem, jehož přelud ho po dlouhé noční hodiny udržoval v bdělém stavu.

V uplynulém týdnu se snažil udržovat od ní odstup, ale ačkoliv mohl navenek vypadat lhostejně, uvnitř trpěl pokaždé, kdy jen zaslechl její hlas.

Davidson byl, jak jinak, stále na scéně. Pořád překypoval sebevědomím a ona, jak se zdálo, při setkání s ním vždycky pookřála. Andrew přesto občas zapochyboval, jestli její radost není jen předstíraná. Rád by znal pravdu, ale sám se jí ptát nechtěl. Kdyby o tom chtěla mluvit sama, mohla by za ním kdykoliv přijít. Řekl jí to přece naprosto jasně... a od té doby toho taky nepřestal litovat.

Nemohl než doufat, že ten chlap, co mu zničil život, udělal Jennifer šťastnou.

S unaveným povzdechem zahrnul do chodby se slu-

žebními pokoji a zamířil k místnosti svého mladšího sekundáře. Ještě před půl hodinou s ním mluvil na oddělení. Při troše štěstí bude ještě vzhůru.

Už už se chystal zaklepat na dveře, když uviděl z jednoho pokoje o kousek dál vycházet Nicka v doprovodu nějaké blondýnky. Jestli se nemýlil, byla to ta samá dívka, která se k němu vinula při tanci jako liána.

Ted' mu ovinula paže kolem krku a hladově ho políbila, potom ho váhavě pustila.

„Zatím čau," zavrňela sladce a potom se vrátila do pokoje. Nick odcházel pomalu pryč.

Andrewovi klesla ruka k tělu a plný hněvu vyrazil za ním.

„Davidson?"

Nick zvedl hlavu. „Ahoj. Hledal jste mě?"

„Musíme si promluvit," řekl Andrew příkře.

Nick pokrčil rameny. „V mém pokoji?"

„Myslím že vzhledem k tomu, co vám chci říct, by to bylo vhodnější."

Nick povytáhl obočí, ale otočil se a beze slova zamířil ke svému pokoji. Otevřel dveře a s přehnanou zdvořilostí ho uvedl dovnitř. Zavřel dveře a s opatrným úsměvem se otočil k Andrewovi.

„Můžu pro vás něco udělat?"

„Můžete přestat podvádět Jennifer."

„Cože?"

„Nehrajte to na mě," zaburácel Andrew.

Nick na chvilku vydržel jeho přímý pohled a potom sklopil oči. „Viděl jste..." poznamenal zničeně.

„Viděl."

„Něco k pití?"

Andrew ho sjel pohledem. „Ne. Na co si to sakra hrajete?"

Nick se stísněně usmál. „Podívejte, to nic nebylo... jen přátelská návštěva. Nikam to nepovede -"

„V tom máte zatraceně pravdu. Nemocnice jsou malé komunity. Slovo, obzvlášť oplzlá špinavost, se v nich šíří jako blesk. Jak podle vás bude Jennifer, až uslyší, že se za jejími zády slézáte s tou courou?"

„Ale nepřehánějte, dali jsme si spolu drink v baru a každý z toho usoudí, že jsem s ní spal?"

„A nespal?"

Nick se mu chladně zadíval do očí. „Nespal, ale i kdyby, nechápu co je vám do toho."

Andrew se už stěží ovládal. Přikročil k Nickovi a hrozivě se nad ním vztyčil. „Vy nechápete?" řekl nebezpečně klidným hlasem. „No tak to vám to musím vysvětlit. Když mi Jennifer řekla o tom, že se k ní chcete vrátit a chcete zkusit spolu znovu žít, byl jsem připravený nevměšovat se mezi vás, protože opravdu silně věřím v posvátnost manželství. A taky věřím, že váš syn potřebuje otce a že vaše žena potřebuje partnera. Někoho o koho by se mohla opřít, s kým by mohla sdílet životní radosti i strasti. Pro jejich dobro jsem byl připravený zůstat stranou a dát vám šanci ale věci se mají trochu jinak -" šťouchl do Nicka s opovržením ukazovákem „- nic vám nedlužím. Slyšíte mě? Nic. Vy ji podvádíte a budete se za to zodpovídat. Mně. Nedovolím, aby jí kdokoli ubližoval. Je to jasné?"

„Úplně." Nickovy modré oči plály hněvem. „Ted' si vy poslechněte tohle. Nepotřebuju, aby se o mě kdokoli staral Barrette. Všímejte si svého."

„Všímám si jí. A měl byste si to ve svém zájmu dobře zapamatovat."

„Co chcete dělat?" sarkasticky se ušklíbl Nick. „Zlomit mi nohy?"

„Už jsem slyšel o horších věcech."

Nick se sebevědomě usmál. „Jste nepřesvědčivý Barrette. A navíc, Jennifer nepotřebuje šampióna."

Andrew se mu podíval chladně do očí. „Ne. Potře-

buje někoho, komu může důvěřovat. Ne syčáka, který ji podvádí."

Nick otevřel ústa, potom je zavřel a odvrátil se.

„Jennifer mi rozumí."

„Ano. Taky doufá, že jste se s roky změnil k lepšímu. Proboha Nicku, vezměte rozum do hrsti. Zaslouží si víc než tohle a pokud nemáte na víc, tak vypadněte."

„Abych ji přenechal vám? Nikdy."

Andrew ho popadl za rameno a prudce s ním mrštil o zeď. Jeho sebeovládání bylo pryč. „Vy se opovažujete pohrávat s jejím životem? Zatraceně chlape, co-pak ji nemilujete?"

Nick se nehnutě díval do očí svého protivníka a postupně z něj prchal hněv. Nakonec zůstal jen pocit beznaděje. Odvrátil pohled.

„Ano, miluju ji," řekl potichu. „Miluju ji, ale nevím jak na ni."

„A podle vás pomůže, když ji budete podvádět s tou děvkou?"

„Pam není děvka -"

Andrew pohrdavě odfrkl. „Má tu pověst široko daleko, zeptejte se kohokoliv z chirurgie. Strídá chlapy rychleji než vy ponožky."

Nick se váhavě pousmál. „Tomu bych snad i věřil," poznamenal suše a potom si povzdechl. „Podívejte, jen jsem s ní zašel na drink a tím to skončilo. Ten polibek byl... nic. Slibuju, že se to už nestane." Ztěžka dosedl na kraj postele. „Bylo to jen takové malé povyražení. Nechci ublížit Jen, ale někdy mi připadá, jako by ona a Tim mluvili jinou řečí... víte co tím myslím?"

Andrew se zadíval na Nicka a přesně věděl, o čem mluví. Způsob uvažování toho chlapa byl pro něj záhadou. „Ano, vím jak to myslíte, ale zaplést se s tou sálovou instrumentáčkou není nejlepší způsob, jak jim porozumět."

„Tak co navrhuje?“

Andrew nechápavě zavrtěl hlavou. „Myslíte to vážně? Vy po mně chcete, abych vám řekl jak na ni? Zatraceně, chlape, vždyť to byla vaše žena!“

Nick si povzdechl. „Jo. Ale to už je dlouho. Změnila se.“

„Možná dospěla. Snad byste to měl zkusit taky.“

V tichu, které následovalo, vyšel ven, a vydal se k východu. Až v polovině cesty domů si uvědomil, že zapomněl zajít za svým sekundářem.

Nick se změnil. Nevěděla pořádně v čem, ale posledních pár dnů se jí zdál být... snad vážnější? Jako by najednou dostal rozum a poprvé se opravdu pokusil o obnovení jejich vztahu.

Pryč byly jeho dvojsmyslné poznámky, dotěrné ruce a silácké řeči. Poprvé dal najevo zájem si s ní promluvit o tom, co by chtěla a jak se cítí.

Poprvé se zdálo, že se jí chce opravdu přiblížit.

Všiml si toho i Tim.

„Tatínek se změnil," řekl jednou večer. „Zeptal se mě, co bych chtěl zítra k jídlu.“

Jennifer mu projela rukou ve vlasech. „Snaží se, aby nám s ním bylo dobře. A cos mu řekl?“

„Že chci chobotničky.“

Nedokázala udržet vážnou tvář a rozesmála se. „Ty jsi ale prevít. Neměl by sis z něj v jednom kuse utahovat, když to s tebou... s námi myslí dobře.“

„Hmm.“ Vypadal zamyšleně. „Můžeš mu prosím zítra říct, že jsem si to rozmyslel?“

„A že chceš místo chobotniček hlemýžďě?“

„Ale fuj! Co takhle kuřecí činu?“

Zakřenila se. „Možná bych ho mohla nechat přinést chobotničky, abys dostal za vyučenou!“

„Mami, to ne!“ žadonil, ale poslala ho supem do po-

stele, aniž by mu řekla, co udělá. Nicka viděla až druhý den, skoro v pět hodin odpoledne. Stavil se, když šel z ortopedické poradny.

„Vezmi kuřecí činu, ale řekni mu, že to jsou chobotničky," instruovala ho. Nick zvrátil hlavu a rozesmál se. „Myslím že přece jen vezmu ty chobotničky, abych dal tomu malému neřádkovi co proto. Tak zatím ahoj."

Jeho oči byly plné vřelosti a ona se na něj mile usmála.

S úsměvem na rtech se vrátila k Andrewovi do ordinace.

Nasupeně civěl na obrazovku počítače a potom se k ní zamračeně obrátil.

„Je tu snad něco k smíchu?" zavrčel.

Řekla mu o Timovi a chobotničkách, na které chtěl nacytat Nicka, a tvář se mu projasnila. „Vycházejí spolu líp?"

„Vypadá to tak. Ach bože, doufám, že k sobě konečně najdou cestu. Celé roky jsem se tím trápila, ale... víš že se Nick od minulého víkendu docela změnil? Je najednou takový... dospělý. Sama nevím, kde se to v něm bere. Ne že bych za tím něco hledala, ale vypadá skoro provinile."

Andrew pokrčil rameny a otočil se zpátky k monitoru. „Možná. Snad si uvědomil že se nechoval tak, jak bys očekávala od svého nápadníka."

„Za to teď dělá co může," povzdechla si Jennifer a opřela se o stůl. „Můžu ti zavolat Anthonyho Cravena?"

„Hmmm." Otočil se k ní od počítače. „Už tu máme seshora jeho rentgenové snímky?"

„Ano... plíce má čisté."

„Výborně. Tak ho zavolej. Rád bych skončil co nejdřív. Kořata budou vyhladovělá a až je nakrmím, musí se sem zase vrátit."

„Kolik už jim je?“

„Skoro šest týdnů.“

Jennifer se zadívala do jeho laskavých očí a vzpomněla si na víkend, kdy se koťata narodila a kdy poprvé a naposledy spočinula v jeho široké náručí... „Opravdu je to tak dlouho?“ zašeptala melancholicky.

Hluboko v očích se mu při vzpomínce na její sladké polibky rozhořel oheň. Rychle odvrátil pohled. „Někdy mi to připadá mnohem mnohem déle,“ zamumlal.

„Ach Andrew, je mi to tak líto...“

Položila mu ruku na paži a cítila, jak zařal svaly.

„Nech to být,“ poradil jí chraplavě. „Na smutnění je život příliš krátký.“ Odvrátil se, ona zvedla ruku z jeho paže a přešla ke dveřím.

„Dojdu pro Anthonyho.“

Andrew se dostal z poradny o hodně později, než zamýšlel, a Jennifer tím pádem měla také zpoždění. Vyzvedla Tima od paní, která ho v podobných případech hlídala, a rychle s ním pospíchala domů, aby stačila před Nickovým příchodem ještě trochu poklidit.

„Viděla ses s ním?“ zeptal se Tim nejistě. Zjevně měl strach z chobotniček, které si poručil k večeři.

„Měli jsme přes den oba moc práce,“ poznamenala lhostejně a nechala ho „podusit“. Jen mu to prospěje, pomyslela si pobaveně. Když přišel Nick, pokračoval v té hře až do okamžiku, kdy se jídlo objevilo na talířích.

Timova úleva byla komická a všichni se rozesmáli. Kolem stolu se konečně rozhostila rodinná atmosféra, kterou Jennifer do té doby tak bolestně postrádala.

Večer uplynul v nenucené náladě. Společně uložili Tima do postele a najednou byl čas na polibek na roz-

loučenou. Jak snadné by bylo říct Nickovi, aby zůstal, pomyslela si, když za ním zavřela dveře.

Poprvé měla dojem, že by jejich vztah mohl mít perspektivu.

Měla by z toho mít radost. Místo toho jí zjištění, že se k němu pravděpodobně vrátí, naplňovalo zvláštním smutkem.

Andrew byl v pondělí na nějaké konferenci, a tak ho viděla až ve středu ráno, v diabetické poradně.

Malý Paul Downing byl ještě plný zážitků z nedělní návštěvy zoo.

Jennifer se ho zeptala, jaká zvířata tam viděl, a Paulovi se při prohlídce ani na chvilku nezastavila pusa.

Andrew ho prohlédl, zkontroloval v záznamech jeho váhu a výšku a výsledky testů a dokonce se mu podařilo zeptat se na jeho životosprávu, aniž by si to Paul uvědomil.

„Zdá se, že to začínají zvládat na jedničku," poznamenal Andrew pobaveně, když Jennifer zavřela dveře za upovídaným Paulem a jeho matkou. „Vypadá to, jako by si Paul začal konečně pořádně užívat."

Zato jejich další pacientku život zjevně nebavil.

Suzanne Hooperová, ještě vychrtlejší a balancující skoro pořád na pokraji hypoglykémie, byla podrážděná, zamlklá a zjevně se ani nepokusila dodržovat správný dietní režim.

Když Andrewovi mezi řečí sdělila, že si svévolně snížila dávky inzulínu, aby snížila počet svých hypoglykemických stavů, zhrozil se. „Suzanne, jestli nepřestaneš s těmi svými experimenty, budeš trpět následky své nerozvážnosti celý život," řekl jí ustaraně.

Obrátila oči v sloup. „Vy taky? Tohle poslouchám od mámy, táty a té hloupé psychologky od rána do večera. Nikdo mi nerozumí!"

„Tak to s námi zkus. Vysvětli nám svoje chování," naléhal na ni jemně, ale Suzanne rozmrzele zmlkla a zase s ní nebyla řeč.

Andrew ji poslal do čekárny a promluvil s její matkou. Vysvětlil jí, že Suzanne dělá stále všechno pro to, aby se jim-ztratila před očima.

„Můj bože, ona zemře, vím to," zašeptala zničeně paní Hooperová a propukla v pláč.

Andrew jí položil konejšivě ruku na rameno a chvíli ji nechal vyplakat. Potom jí beze slova podal hrst papírových kapesníků.

„Dáme jí ještě týden. Vezměte ji podle plánu na sezení k psycholožce a potom posoudíme, jaký pokrok udělala. Pokud se nic nezmění, koncem týdne ji hospitalizujeme. Nenechám ji umřít, paní Hooperová, nenechám, pokud je to v mých silách."

„Děkuji vám," šeptla plačtivě a zvedla se k odchodu.

„Doufám že nedáváš sliby, které jsou nesplnitelné," řekla Jennifer potichu, když se zavřely dveře.

Andrew se jí vážně zadíval do očí. „V to doufám taky," přikývl Andrew.

„Kde je Lucy Banksová?"

Andrew vzhlédl od rozepsaných poznámek a zamýšleně položil pero.

„Na oddělení. Přijal jsem ji včera večer s hlubokou streptokokovou infekcí. Je na tom zle."

Jennifer si sedla na okraj stolu a sevřela v náruči zdravotní záznamy. Pátravě se zadívala na Andrewa.

„Zvládne to?"

Pokrčil rameny. „Tentokrát možná. Ale příště už určitě ne. Tohle pro ni bylo mizerné léto... ubohé dítě."

„Musí to být hrozný," řekla Jennifer pomalu. „Tim možná je někdy nesnesitelný, ale když jen pomyslím, že bych ho měla ztratit..."

Zlomil se jí hlas a zavrtěla hlavou.

„Suzanne Hooperová je na oddělení taky. Včera ve škole měla další hypoglykémii a sem přišla tak slabá, že jsem jí dal na kapačku. I když ona byla jiného názoru, měl bych dodat.“

„To se vsadím. Nepokusila se odpojit?“

Zasmál se. „Jen dvakrát. Když si uvědomila, že ji pokaždé připojíme zpátky a že to bolí, vzdala to.“

„Jak spolu vycházíte, ty a Nick?“ zeptal se nečekaně a nervózně si přitom hrál s perem.

„Střídavě oblačno. Včera večer jsme se trochu chytli, protože ho viděli s jednou ze sálových sester -“

Andrewovi vystříklo pero a inkoust mu postřísnil plášť a poznámky. Zaklel, hrábl po papírových kapesníčcích a trhaně začal stírat inkoust ze svých záznamů.

„Co ti na to řekl?“ vyštěkl nasupeně.

Jennifer se na něj zvědavě zadívala. „Řekl, že to nic nebylo. Proč? Doneslo se k tobě něco?“

„Nic moc,“ řekl stručně a pokračoval v odstraňování modrých skvrn. „Podle mého v tom nic není. Vím že byl na drinku s jednou ze sester ale -“

„S Pam Slaterovou?“

Povzdechl si. „Jennifer, to nic neznamena. Bylo to už před několika týdny.“

Zhluboka se nadechla. „Věděla jsem, že k něčemu takovému dojde. Jeden by si mohl myslet, po tom všem, co řekl, že mu budu moct důvěřovat...“

Andrew zvedl hlavu a něžně se jí zadíval do očí. „Myslím že mu můžeš věřit,“ usmál se na ni. „Podle mého to celé zveličily jen nemocniční tamtamy. Prostě to ignoruj.“

„Nedokážu to ignorovat. Andrew, já tu byla dřív.“

„Znovu s ním promluv,“ poradil jí.

Povzdechla si. „To nejde. Bere Tima na víkend k rodičům a uvidím ho jen v pátek, až se staví pro Tima.“

Andrew ji zamyšleně pozoroval. „Co budeš dělat přes víkend?“

Pokrčila rameny. „Nic moc... proč?“

„Jen mě něco napadlo. Na oddělení mají přes víkend málo personálu, přinejmenším toho kvalifikovaného. Myslel jsem že by se ti mohlo hodit pár přesčasů, abys mohla koupit Timovi ten počítač, co chce k Vánocům.“

Chvilku se tvářila pochybovačně. „Myslíš, že bych mohla? Už je to hrozně dávno, co jsem dělala na oddělení.“

Nadzvedl obočí. „A proč ne? Každopádně se na to optej, nemůžeš nic ztratit.“

„Máš službu?“

Přikývl. „Mmm. Suzanne Hooperové by možná taky pomohlo, kdyby jsme oba byli poblíž. Znamé tváře a tak. Popřemýšlej o tom.“

Jennifer se nad tím odpoledne zamyslela a potom v náhlém popudu zvedla telefon a domluvila si s vedoucí sestrou přes víkend službu na oddělení.

Zbytek dne přemýšlela, co to proboha udělala, ale další ráno zjistila, že se na víkend v nemocnici opravdu těší.

V pátek večer zatáhla Nicka hned po jeho příjezdu do kuchyně.

Vypadal zmateně. „Co je?“ zeptal se smířlivě.

„Pam Slaterová,“ řekla jen. Nick zavřel oči a přejel si rukou po tváři.

„Ale drahoušku -“

„Nech si toho drahouška! Tak co bylo?“

„Co bylo? V podstatě nic. Po tom večírku jsem ji doprovodil do pokoje a odešel. O týden později jsme si spolu v baru dali drink. Potom jsem ji odvedl na pokoj a ona se mě pokoušela svést. Řekl jsem ne, políbil ji na dobrou noc a uprchl.“

Přemýšlivě si ho prohlížela. „To je všechno?“

„Všechno. Bůh je mi svědkem že jsem s ní nespál, i když bys mi mohla něco takového těžko vyčítat. Jennifer, já jsem chlap z masa a kostí a ty mě držíš pěkně zkrátka.“

„Prospěje ti to,“ odbyla ho. „Posílí charakter. Já jsem ze svého života vyloučila sex v den tvého odchodu. A taky jsem to přežila. Pár týdnů odříkání ti ani v nejmenším neuškodí. A jestli se mi donese cokoli o tobě a nějaké jiné ženské, je mezi námi konec. Rozumíš?“

„Rozumím. Nedonese. Chci jen tebe a žádnou jinou. Podívej, určitě nemůžeš odjet s námi? Máma s tátou by tě hrozně rádi viděli a bylo by senzační strávit společně víkend daleko od toho všeho tady.“

Znělo to lákavě... tak lákavě jako rozevřené čelisti pastí, připravené sevřít se kolem ní. Zavrtěla hlavou.

„Nemůžu i kdybych chtěla. Budu pracovat. Na dětském mají nedostatek personálu.“

Nick se zamračil. „Má službu Barrett?“

Jennifer ho chladně sjela pohledem. „Neopovažuj se mi dělat scény, po tom co ses tahal s tou Slaterovou!“

„Bože, tak už jsme zase tam, kde jsme byli.“

Zavřela oči. „Já jsem to nechtěla.“

„Jen, je mi to opravdu moc líto.“

Vypadal tak zkroušeně, že mu odpustila. Vypravila Tima a rozloučila se s nimi. Následující ráno rychle poklidila, převlékla se do stejnokroje a šla do nemocnice.

Andrew už byl na oddělení, občas se odněkud potichu vynořil a optal se jí, jak to jde. A šlo to docela dobře. Zapracovala se v neuvěřitelně krátké době.

Největší starost jí dělala Lucy Banksová. Vypadala spokojeně, jenže Jennifer se nelíbily její zrudlé tváře.

Přisedla si k ní na postel a usmála se. „Už jsem tě dlouho neviděla u nás dole, zdá se mi, že ses rozhodla se sem nastěhovat nastálo! Jak se cítíš?”

„Znuděně,” odpověděla Lucy s náznakem úsměvu. „Tak ráda bych něco dělala, ale jsem tak unavená, že bych to nezvládla.”

Jennifer jí změřila teplotu. Byla trochu zvýšená. Zmínila se o tom Andrewovi a ten jí přidal k lékům ještě další antibiotika.

Suzanne Hooperová, další pacientka z poradny, byla rozmrzelá, ale smířená s osudem. Jennifer jí přinesla oběd na pokoj a sedla si s ní ke stolu.

Suzanne se s nechutí pustila do jídla a stěžovala si. „Není tady co dělat. Jsou tu samá prťata.”

„Ne tak úplně. Je tu i několik dívek tvého věku, třeba Lucy z vedlejšího pokoje. Nechtěla bys za ní zajít a popovídat si s ní?”

„Co jí je?”

„Má plicní infekci.”

„No, myslím, že bych za ní mohla zajít. Můžu trošku nechat?”

Jennifer přikývla a usmála se. „Už jsi toho snědla až až.”

„Neměla jsem ani jinou možnost,” poznamenala bez nadšení Suzanne, odstrčila židli a vrátila se do postele.

Odpoledne ji Jennifer zahlédla sedět u Lucy na posteli. Spokojeně štěbetaly a smály se. Oběma trochu rozptýlení jen prospěje, pomyslela si Jennifer a šla dál.

V šest třicet byla pauza a Andrew si ji zavolal do ordinace.

„Co takhle něco zakousnout?”

Usmála se na něj. „Za celý den jsem nedostala lepší nabídku! Za všeho toho pobíhání kolem, mi pěkně vyhládlo.”

Zakřenil se. „No tak hned odrazíme, dřív než se něco semele.“

„Co by se proboha mohlo stát?“

„Jen to nezakřikni!“ zarazil ji Andrew ohnivě.

Zasmála se a na odchodu předala sestře své klíče.

U jídla se jí Andrew vyptával na službu a potom přišla řeč na Tima a Nicka.

„Tim odjel v pořádku?“

Přikývla. „Mimochodem, promluvila jsem s Nickem. Zdá se, že to bylo tak, jak jsi říkal. Ale snažil se mi vnutit, že za to můžu já.“

Andrew sraštil obočí. „Ty?“

„Protože s ním nechci spát -“

Andrew skoro vyprskl doušek kávy. S kuckáním postavil na stůl svůj šálek.

„Cože?“ dostal za sebe mezi kašlem.

Dlouze si ho prohlížela. „Jak to myslíš?“

Andrew zčervenál a odvrátil pohled. „Já jen myslel... domníval jsem se...“

„Nick taky, ale mýlil se.“ Nadzvedla ramena. „Nechci, aby měl v něčem navrch... koneckonců, s tebou jsem taky nespala...“ Usmála se. „Je to pro něj hrozně těžké, ale snaží se. Nevím, možná, možná to tentokrát vyjde. Kdo ví?“

„Ano, kdo ví?“ zamumlal Andrew a zvedl se k odchodu. Beze slov kráčeli na oddělení. Ve dveřích je uvítala rozčilená sestra.

„Sestro, pane doktore, jsem ráda, že jste zpátky. Právě jsem vás chtěla nechat vyvolat. Je to Lucy Banksová. Jde to s ní rychle s kopce.“

Andrew a Jennifer se pustili okamžitě do akce, ale nedalo se už nic dělat.

Ve čtvrt na devět Lucy naposledy vydechla. Andrew odešel s jejími rodiči a Jennifer zůstala u Lucy. Odpojila jí kapačku, a sundala, nyní už zbytečnou kys-

líkovou masku. Najednou ji na zádech zašimraly vlasy a ona se otočila.

Stála tam Suzanne Hooperová a v bílé tváři jí svítily vytřeštěné oči.

„Co se stalo?“ zašeptala.

„Umřela,“ odpověděla jemně Jennifer. „Bylo to nevyhnutelné. Měla cystickou fibrózu a vážná plicní infekce je často osudovou záležitostí.“

Suzanne přistoupila k posteli a dotkla se Lucyiny ruky. „Je ještě teplá... Před chvilkou jsem si s ní povídala. Nemůže být mrtvá!“ Vzhlédla k Jennifer s očima plnými slz. „Bože, ani jsem se nezeptala, co jí je. Jen jsem pořád mlela o tom, jak mám cukrovku a teď -“

Zakryla si rukou ústa a vyběhla z pokoje. Jennifer vzhlédla na chodbu a přivolala sestru.

„Můžete to tu za mě dodělat? Musím jít za Suzanne.“

Sestra přikývla a Jennifer se rozběhla chodbou.

Suzanne vzlykala schoulená na gauči v rohu herny pro nejmenší pacienty.

Jennifer se nepokoušela s ní mluvit, jen ji držela a nechala vyplakat.

„Myslela jsem, že mám problémy,“ mumlala mezi vzlyky a Jennifer mlčky přikývla.

Když Suzanne přestala plakat, začala jí Jennifer potichu vyprávět o Lucy a její nemoci a nakonec odvedla uklidněnou dívku zpátky na oddělení.

Po chvilce našla Andrewa. Seděl zničeně v ordinaci.

„Byla v registru pacientů, čekajících na transplantaci,“ vypěnil potichu. „Sakra, neměla zemřít! Určitě tam někde musel být příhodný dárc.“

Podala mu šálek kávy. „Cesty boží jsou nevyzpytatelné,“ poznamenala.

„On to ani jinak neumí," řekl Andrew hořce.
„Suzanne ji viděla."
Vzhlédl k ní a zavřel oči. „Bože."
„Možná ji to přivede k rozumu."
„Nebo ji to dorazí."
Zavrtěla hlavou. „To si nemyslím. Řeknu sestrám,
aby na ni pro jistotu přes noc dohlédly."
„Jsi tu zítra?"
Přikývla. „Uvidíme se."
Pozorně se jí zadíval do tváře. „Jsi v pořádku?"
„Ano, myslím že ano."
„Je mi líto, že se to stalo, zrovna když jsi měla služ-
bu."
Ochable se usmála. „Život má mnoho nejružnějších
podob. Proto jsem šla na ošetřovatelku. Nijak mi ne-
ublíží když pro změnu okusím, jak chutná z té hořké
stránky."
Krátce potom předala službu a odešla domů.
Byt jí připadal nesnesitelně prázdný. Najednou by
se hrozně ráda vrátila zpátky na oddělení.

OSMÁ KAPITOLA

Následující ráno přišla Jennifer na oddělení a uviděla Suzanne Hooperovou, jak bez reptání snídá.

Potom si lehla zpátky na postel a očima nehnuté zírala na dveře Lucyina pokoje. Jennifer se k ní obezřetně přiblížila.

„Ahoj. Jsi v pořádku?“

Vzhlédla k Jennifer prázdným pohledem.

„Jsem... vidíte, že budu žít? Neskončím jako Lucy.“

Jennifer si sedla na kraj postele. „Lucy trpěla virovou infekcí. Nemohli jsme udělat nic, čím bychom jí pomohli. Byla už tak oslabená, že s ní nedokázala bojovat.“

„A já dokázala žvanit jen o sobě,“ pípala Suzanne zničeně.

Jennifer jí stiskla ruku. „Určitě jí to nevadilo. Myslí, že to, pro ni musela být příjemná změna. Jinak se jí všichni kolem ptali jen na to, jak se cítí a tak podobně.“

Suzanne se jí zadívala do očí. „Od teď budu jíst rozzumně. V životě jsou důležitější věci než štíhlý pas... jako zůstat naživu. Chci říct že cukrovka není nic hrozného, je to tak?“

„No já nevím. I to chce odvahu se s tím vypořádat. Ale když přistoupíš na jistá omezení, i když třeba nepříjemná, a budeš na sebe dávat pozor, nevidím důvod, proč bys nemohla vést úplně normální život.“

„Ale nezabije mě to, vidíte? Když Lucy umřela... kdyby jste viděla oči její maminky..."

Odvrátila se a zabořila tvář do polštáře. Jennifer ji povzbudivě poplácala po rameni a nechala ji o samotě.

Nepřekvapilo ji, když na oddělení zahlédla Andrewa už krátce po deváté. Na příjmu měli naléhavý případ, dítě s těžkou střevní virózou. Bylo tak dehydrované, že jeho pokožka připomínala krepový papír.

Andrew ho napojil na kapačku s fyziologickým roztokem a glukózou a jeho stav se v průběhu dopoledne pomalu zlepšoval.

Před polednem si našli chvíli na šálek kávy v ordinaci na oddělení. Andrew se s ulehčením zabořil do křesla naproti Jennifer a natáhl si nohy.

„V noci byl fofr?" zeptala se.

„Jako nikdy," zachraptěl. „Přijali jsme dvě děti na jednotku intenzivní péče. Jedno s popáleninami a nadýchané kouře po nějakém divokém pyromanském večírku, který se jim vymkl z rukou, a to druhé v astmatickém záchvatu."

„Jsou v pořádku?"

„Doufám že budou, ale byla to dlouhá noc." Jedním lokem vypil svou kávu a stoupl si. „Mimochodem, se Suzanne jsi měla pravdu. Jak říkáš, cesty boží jsou nevyzpytatelné. Musím letět. Kdybys mě potřebovala, budu na jednotce intenzivní péče."

Vyšel ze dveří a potom ho ztratila z dohledu.

Místnost po jeho odchodu zůstala nesnesitelně prázdná.

Hodinu po poledni sešla do jídelny na oběd. Všimla si tichého rozruchu, který obvykle doprovází špatné zprávy. U jednoho stolu zahlédla Kathleen s Jackem z vedlejšího oddělení a jednu sestru z ortopedie.

Všichni tři se tvářili zničeně. Jennifer si k nim přisedla.

„Co se stalo?“ zeptala se zvědavě.

„Claře a Michael jsou nezvěstní,“ řekla potichu Kathleen. „Někdo zachytil jejich tíšnové vysílání u souostroví Scilly, ale záchranné helikoptéry našly jejich loď prázdnou. Zmizeli beze stopy, ale záchranný člun chybí taky a tak doufají, že by je mohli najít v něm. Jenže počasí jim nepřeje. Bůhví, jak dlouho mužou Michael s Claře přežít v takové zimě.“

„Kdy se to stalo?“ zeptala se Jennifer a cítila, jak jí po zádech přejíždí mráz.

„Dneska brzo ráno,“ řekla Mary. „Jejich volání o pomoc zachytili kolem čtvrté. Byl to hlas Claře.“

„Co se jen mohlo stát?“ zamumlala Jennifer.

„Bůhví,“ povzdechla Mary. „Jdu na chvílku do kapele. Přidáš se?“

Kathleen přikývla. „Nebude to trvat dlouho,“ obrátila se k Jackovi, a ten jí stiskl ruku.

„Jen běž a odříkej za ně Zdrávas Maria. Bůh ví, že to nemůže uškodit.“

„Víš, že jsi starý cynik?“ sjela ho Mary.

Zazubil se. „Cynik ano, ale ne starý.“

Jennifer se dívala za odcházejícími ženami a potom se obrátila k Jackovi. „Ty jsi přece odborník... jak dlouho mužou vydržet v otevřené lodi?“ Pokrčil rameny. „To záleží na okolnostech. Na větru, na tom jak jsou oblečení, jestli mají něco k snědku, kdy naposledy jedli... a tak.“

„Ráda bych slyšela tvůj názor,“ nedala se odbýt.

Našpulil zamyšleně rty. „Může se to pohybovat od jedné k dvanácti hodinám, možná i déle, pokud jim bude přát štěstí.“ Jack se zakabonil. „Nejdřív Michaelova noha, potom mimoděložní těhotenství Claře a teď tohle. Jsi pověřivá?“

Zasmála se, ale oči měla vážné. „Jen když se stane něco takového.“

„Tvůj bývalý manžel je tu na záskok za Michaela, ne?“

„Tady se nic neutají,“ poznamenala suše.

„Jistě, vždyť tohle je nemocnice, Jennifer!“

„Jistě, já zapomněla!“ zažertovala a potom se oba zabrali do svých myšlenek.

Jack se pohodlně opřel a sevřel svůj šálek kávy v dlaních.

„Myslel jsem, že půjde řeč spíš o tobě a Barrettovi, ale potom jsem zaslechl něco o tom, že to chcete dát s Nickem znovu dohromady.“

Jennifer obrátila oči v sloup. „K tomu nemám co dodat. Vidím, že soukromí je v nemocnici naprosto neznámým pojmem.“

Jack se posmutněle usmál. „Mimochodem, taky se mi doneslo, že jste včera večer přišli o dívku s cystickou fibrózou.“

Pomalou přikývla. „Ano, Lucy. Roztomilá holčinka. Je to tak nesmyslné.“

„To vždycky,“ řekl potichu a stoupl si. „Promiň, že tě opouštím, ale musím nazpátek.“

Dívala se za ním a znovu si uvědomila, jaké je štěstí, že se Tim narodil zdravý. Možná by měla přestat otálet a říct Nickovi ano. A potom pracovat na jejich vztahu. Koneckonců, nemohlo by to být přece tak špatné, nebo ano?

Nick s Timem se vrátili kolem šesté večer. Tim překypoval nadšením, a přesto na něm bylo vidět napětí.

„Už vím, že jsou Barringtonovi nezvěstní, hlásili to v rádiu,“ řekl Nick.

„Ano,“ odpověděla nepřítomně, ale očima sledovala Tima. „Ano, je to hrozné. Time, co s tebou je?“

„Ale, Nick se bojí, že nás s tím kotětem vyhodíš. Ale já mu řekl, že to s tebou domluvíím.“

„Kotě?“ Zděšeně se zadívala z Tima na Nicka. „Jaké kotě?“

Nick pokrčil bezradně rameny. „Zašli jsme včera večer k sousedům na zahradní party a měli tam několik barmaských kot'at. Všechna už měla jít z domu a jedno zůstalo ještě nezadané a Tim se do toho malého prcka hned zamiloval.“

Jennifer nemohla věřit svým uším. „Zbláznil ses? Co si myslíš Nicku? Nemůže tady mít kotě!“

„Je naučený chodit na svoje místo, opravdu, nebyly by s ním žádné problémy -“

„Nicku, sem žádná domácí zvířata nesmějí.“

„Ani jedno malé kot'átko?“

Povzdechla si. „Ne. Ani zatracená zlatá rybka! Budeš ho muset vrátit.“

„Ale já ho nemůžu vrátit! Koupil jsem ho -“

„To sis ale měl rozmyslet předtím. Tady zůstat nemůže.“

Nick se zamyšleně podíval na Tima. „Věděls, že sem zvířata nesmějí?“

Tim uhnul pohledem a začal se potit. „Říkalas, že se možná budem brzy stěhovat mami,“ vyhrkl stísněně.

Nick upěl oči na Jennifer. „Opravdu?“

„To bylo... předtím,“ řekla vyhýbavě, ale Nick té nárázce porozuměl.

Ústa mu ztvrdla. „Kocourek tu bude muset zůstat přes noc a zítra už něco vymyslíme. Přinesu ho dovnitř.“

Vyšel ven a Jennifer se našťavaně otočila k Timovi.

„Tentokrát jsi synku zašel opravdu příliš daleko.“

Vysunul tvrdohlavě bradu. „Ale když já to kotě chtěl... chtěl jsem ho už celou věčnost...“

„A věděls že tu žádné mít nemůžeš. Bylo od tebe

moc ošklivé, žes tatínka obelhal, abys dosáhl svého."

„Snad by si ho mohl vzít Andrew?" navrhl s nadějí v hlase.

„Andrew má koček víc než dost. A teď mazej do svého pokoje."

„Ale mami -"

„Ne. Ať už tě nevidím. Promluví si s tebou později. Moc jsi mě rozzlobil."

Nick se vrátil nazpátek ve chvíli, kdy Tim práskl dveřmi svého pokoje. „Je mi to moc líto miláčku. Já jsem si neuvědomil -"

„Víš, kdyby ses nad tím trochu zamyslel a nejednal impulzivně jako vždycky, aspoň bys mi brknul a zeptal se mě."

„Zkoušel jsem to, ale nebylas doma."

Povzddechla si. „Ano, to máš vlastně pravdu. Ale stejně -"

„Neměl jsem to udělat. Mrzí mě to. Tak tady ho máme."

Nick jí podal kartónovou krabici a Jennifer odklopila víko a nakoukla dovnitř.

„Jé, ten je sladký! Kolik mu je?"

„Deset týdnů."

Sáhla dovnitř a vytáhla ven malé chlupaté klubíčko. Kocourek zamňoukal a ona ho konečky prstů něžně pohladila po kožíšku. Potom ho dala na zem. Okamžitě si ulevil na koberec.

„Říkals, že chodí na svoje místočko?"

„A hergot!" Nick se skrčil vedle ní a společně se dívali, jak se kocourek odvážně vydal napříč pokojem.

„Chovej se tu jako doma," řekla kocourkovi. Zamňoukal, vyšplhal do její pantofle a vmžiku usnul.

Otočila se na Nicka. „Můžeš to po něm uklidit.“

„Ale ne!“

Usmála se. „Ale ano. Já ti zatím udělám kafe a potom můžeš jít.“

Byla v kuchyni, když Nick zavolal: „Nemá ten tvůj přítel jedno z těch japonských terénních aut?“

Vykoukla z kuchyňských dveří. „Ano, Isuzu Trooper,“ odpověděla zdrženlivě. „Proč?“

„Protože právě zastavil před domem.“

„Fakticky?“ Vyhlédla ven z okna. A opravdu, Andrew právě vystupoval z auta.

„Možná bude znát někoho, kdo chce kočku,“ řekla zamyšleně.

„Tim chce kočku.“

„Ano, ale tady tu zatracenou kočku mít nemůže. Už jsi po něm uklidil ten svinčík?“

„No jo,“ otráveně protáhl Nick a zamířil do koupelny s hrstí potřísněných kapesníků.

O chvílku později zadrnčel zvonek a ona šla otevřít. Ve dveřích stál Andrew a tvářil se nejistě.

„Pojď dál, dáš si kafe?“

„Máš čas?“

„Právě jsme si jedno chtěli dát.“

„Jsme?“ zaváhal.

„Je tu Nick. Pojď dál Andrew.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, to nejde. Promiň, nedošlo mi, že tu je Nick. Chtěl jsem se ti jen říct co je nového. Už našli Claře a Michaela. Byli podchlazení a Michael má šrám na obočí, ale přežili to.“

Opřela se o zeď. „Díkybohu.“

Otočila se k Nickovi, který právě vycházel z koupelny a utíral si ruce. „Už našli Barringtonovy! Přežili to.“

Nick protáhl obličej. „Teď abych si hledal práci jinde.“

„Proboha Nicku!“ zděsila se Jennifer. „Jsou to mí přátelé, víš vůbec cos řekl?“

„Bože,“ zaúpěl. „Omlouvám se, to byla nevkusná poznámka.“

„Tak ty sis toho všiml,“ rozhodila našťavaně ruce.

„Jen, omluvil jsem se. Nedošlo mi, že jsou to tví přátelé. Jistěže bych si nepřál, aby se jim něco stalo. Sakra, co bych to byl za doktora, kdybych si přál něčí smrt?!“

„Už se ani nepokouším pochopit tvoje myšlenkové pochody,“ procedila mezi zuby, popadla Andrewa za paži a vtáhla ho dovnitř.

„Musíš mi pomoci,“ řekla mu. „Mám problém. Tenhle idiot a jeho syn přitáhli kotě a tady ho nechat nemůžu. Napadlo mě, jestli bys nevěděl o někom, kdo by si ho mohl vzít domů.“

Andrew zavřel oči. „To ne Jennifer, už žádnou kočku!“

„Ale na tebe jsem vůbec nemyslela, ani ve snu by mě nenapadlo žádat tě o něco takového!“

Otevřel oči a pátravě se na ni zadíval. „Kde je?“

Ukázala na pantofli a tvář se mu rozjasnila. Dřepl si a podrbl kocourka za ušima. Kotě otevřelo obrovské modrozelené oči a zvědavě se na něj podívalo.

„To je ale andílek.“

„Ten andílek,“ informovala ho chladně, „už stačil pokřtít koberec.“

„Hmm, je to chlapík.“

„Jistěže je to chlapík,“ připojil se k nim Nick. „A zkuste uhodnout, kdo to po něm uklízel?“

Andrew se usmál. „Ani nemusím hádat. Je to barmská kočka?“

„Ano a čistokrevná k tomu.“

„To věřím,“ poznamenal Andrew. „Je opravdu nádherný.“

Vzal kotě do své velké dlaně a zvedl si ho k sobě. Kotě začalo okamžitě nahlas vrnět a stulilo se k Andrewovi.

Andrew se narovnal. „Není hladový?“

Jennifer nadzvedla ramena. „Nemám zdání.“

Andrew se usmál. „Vidím, že jsi do toho celá žhává.“

Ramena jí poklesla. „Ale Andrew. Já mám kočky hrozně ráda, ale tady si ho nechat nemůžeme. A navíc, teď budou kvůli té kočce problémy s Timem.“

Andrew se podíval z Jennifer na Nicka a zase nazpátek.

„A co kdybych se vám o něj postaral? Jen dočasně, později bychom už něco vymysleli.“

Zadívala se mu do tváře a vyčetla z ní stejnou nejistotu, kterou cítila i ona, když se zamyslela nad svou budoucností.

Pro koho se má rozhodnout? Pro Nicka nebo pro Andrewa?

V téhle chvíli bylo těžké si vybrat. Chtěla by být s Andrewem, ale myslela si, že ji nemiluje. A kdo by jí koneckonců mohl být lepším partnerem pro život, když ne otec jejího syna? A že ho nemilovala tak, jako kdysi? Co na tom, měli spolu přece stále hodně společného.

To každopádně neřešilo její momentální problém s kočkou.

„Mohl bys?“ zeptala se váhavě. „A potom, později-“

Chápavě přikývl. „Jistě. Nedělej si s tím starosti, postarám se o něj.“

„A co Lord?“

Ušklíbl se. „Lord se s tím srovná. Má tenhle kocourek nějaké jméno?“

„Walker.“

Oba na Nicka upřeli překvapený pohled. „Walker?”

Nick nadzvedl ramena. „Ano, Johnie Walker. Má stejnou barvu.”

Andrew kocourkovi načechral hnědý kožíšek. „Prima Walkere, pojedeme domů.”

Jennifer se závistivě dívala na koťátko, stočené v Andrewově velké laskavé dlani. Napadlo ji, že se musela zbláznit. Jinak by přece nemohla nikdy žárlit na kotě!

Po několika dnech strávených v nemocnici se Baringtonovi vrátili na svou Henriettu, zakotvenou u souostroví Scilly a přeplavili se zpátky do Shotley v Suffolku.

O týden později se vrátili do práce. V nemocnici je všichni vítali jako hrdiny. A až na pár stehů přes Michaelovo levé obočí vypadali oba naprosto v pořádku.

Další večer se Nick zmínil o tom, že mu byl Michael od rána v patách. „On mě normálně kontroloval!”

„A přišel na něco?”

Nick se zeširoka usmál. „Řekl doslova, že ať se snažil sebevíc, stejně na mě nic nenašel.”

Jennifer se usmála. „On je vždycky hrozně milý.”

„Takže ty mi nevěříš?”

„Měla bych?”

Nick zasténal. „Moc bych si to přál. Miluju tě Jen.

Řekni, mám ještě šanci?”

Odvrátila pohled.

„Jennifer, zbývá mi už jen deset dní. Řekni, mám šanci?” zeptal se naléhavě a ona cítila, jak slábne. Bylo by to tak snadné...

Ticho prořízlo pípání jeho operátoru. Potichu zaklel a vypnul ho. „Musím jít.” Objal ji. „Pamatuj Jen, že tě miluju.”

Něžně ji políbil a potom odešel. Zůstala sama, zmatená víc než kdy předtím.

Suzanne Hooperová přišla v úterý do diabetické poradny na svou první kontrolu od pobytu v nemocnici. Byla na tom o hodně líp. Poprvé měla hladina cukru v její krvi normální hodnotu. Pochlubila se, že přesně dodržuje dietu a že už si po jídle přestala vyvolávat zvracení.

„Bylo to hloupé, fakt. Dívala jsem se na nějaké fotky z léta a vypadám na nich hrozně. Dokud jsem se neviděla, nedošlo mi, že jsem o tolik zhubla.“

Od svého pobytu v nemocnici už trochu přibrala a její propadlé tváře se začaly zaoblovat. Vypadala o moc líp než předtím.

Klinická psychologka z ní měla ohromnou radost a propustila ji ze své péče a paní Hooperová byla v sedmém nebi.

„Mimochodem..." otočil se k Jennifer Andrew, když Suzanne odešla „...před několika dny jsem mluvil s paní Banksovou. Řekla mi, že Suzanne je s nimi od Lucyiny smrti ve stálém kontaktu. Prý bych nevěřil, jakou útěchu jim přineslo zjištění, že její smrt pomohla Suzanne najít smysl života. Takhle jim případně ztráta jejich dcery o něco méně zbytečná.“

„Jak se s tím vyrovnávají?“

„Tak tak... musí to pro ně být hrozně těžké.“

„To ano. Při pohledu na Tima mě někdy napadne, jak by mi asi bylo, kdybych ho ztratila.“

„O tom radši nepřemýšlej. Když už je řeč o Timovi, nechtěli byste se o víkendu podívat na Walkera?“

„Tim by byl určitě nadšením bez sebe. Jaké to s tím malým výtržníkem je?“

Andrew se usmál. „Příšerné. Je to hrozný uličník a je

neskutečně chytrý a rychlý... vlezte všude. Včera večer se mi ztratil a pak jsem ho náhodou našel ve své posteli. Bůhví, jak se tam dostal. Musel se tam vyškrábat po dece, protože ještě neumí vyskočit tak vysoko."

„Asi zatoužil po troše bezpečí a klidu, se sedmi kočkami si ho moc neužije."

„To mi ani nepřipomínej," povzdechl si. „Mám pohotovost na drátě, ale můžu se pro vás kdykoliv zastavit, jen si řekni kdy."

„Andrew, co kdybychom to odložili o týden?" zeptala se unaveně. „Tohle je poslední Nickův víkend tady a myslím, že by ho chtěl strávit s námi."

Andrew přikývl. Na okamžik se jí zdálo, že zahlédla v jeho očích zklamání, ale na pouhých dohadech nemohla vystavět celou svou budoucnost. Zřejmě to bylo jen její zbožné přání. „Bude to tak lepší, máš pravdu," přikývl nevzrušeně. „Tehle víkend bude zřejmě poněkud hektický."

„Taky se mi zdá," poznamenala pomalu. „Takže se dohodneme na ten další?"

Na víkend vyšlo chladné ale slunečné počasí, jaké dokáže vykouzlit jen konec října. V sobotu si společně zajeli do Norfolku a prošli se podél útesů v Cromeru. Nick navrhoval zůstat přes noc v hotelu, ale když Jennifer poznamenala, že bude spát s Timem, rezignovaně se usmál a odvezl je domů.

V neděli vyrazili do zoo a Tim prohlásil, že podle něj je kruté, když se zvířata zavírají do klecí, a že by je nejradši všechny pustil zpátky do přírody.

Stejně se mu ale v zoo moc líbilo a prožili nádherný den, zakončený večeří, kterou uvařil Nick.

Při její přípravě se úzkostlivě snažil vyhnout všemu, co Tim neměl rád. Jennifer se znovu nestačila divit, jak moc se Nick změnil.

S úžasem si uvědomila, že se jí po něm bude stýskat, až odjede.

Byla přesvědčená, že ho nemiluje. Ale byl jí teď tím, čím nikdy předtím. Přítelem. Došlo jí, jak moc si jejich nového vztahu váží.

Řekla mu to, když Tim odešel do postele. Oči mu projasnila naděje.

„Nemusíš si stýskat. Vždyť víš, vždycky se ke mně můžeš vrátit.“

Zírala na něj, na okamžik neschopná slova. Vzal ji za ruku, zadíval se na ni a otočil prstenem na jejím ukazováčku.

„Odjed se mnou na víkend. Jen ty a já. Víš ty co, mám návrh. Počkáme s tím ještě tak týden dva. Potom možná zapomeneš na moje slabůstky a zlozvyky, které tě tak dokážou vytočit.“ Zvedl jí bradu, až se mu musela podívat do očí, a uviděla v nich plameny vášně.

„Bylo nám spolu dobře Jennifer. Dej nám šanci.“

Ztěžka polkla a přikývla. „Dobře. Přijedu na víkend, za dva týdny.“

Upřel na ni vážný pohled. „Kolik pokojů mám zamluvit?“

Zhluboka se nadechla a potom se vrhla do propasti. „Jeden.“

Zatvářil se potěšené a něžně ji objal. „Děkuju ti. Raději půjdu. Je pozdě a mohl bych zapomenout na své dobré úmysly.“

Přitiskl si ji k sobě, políbil a potom zamířil ke dveřím.

Na poslední chvíli ho zastavila. „Nicku?“

„Ano?“

„Neznamená to ale, že se k tobě vrátím.“

Po chvilce přikývl na souhlas a spiklenecky na ni mrkl. „Budu tě muset přesvědčit o své výjimečnosti.“

Pokusila se o úsměv. Když se za ním vzápětí zavřely dveře, nestačila se divit, co si to na sebe „ušila“.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Nick odešel a večer byl nezvykle dlouhý. Jennifer si sedla s Timem a pomohla mu s úkoly, vykoukala ho a potom se uvelebili na gauči před televizí a povídali si.

V pátek večer měl Tim dovoleno zůstat vzhůru o něco déle.

Přitulil se k Jennifer a položil jí hlavu na rameno. Už si myslela, že usnul, když tu potichu promluvil. „Vrátíš se k němu a budeš s ním znovu žít?“

Sklonila hlavu a zadívala se na něj. „Ještě nevím,“ odpovíděla popravdě. „Zamlouvalo by se ti to?“

Na chvílku o tom popřemýšlel a potom pokrčil útlými ramínky. „A proč ne. Je teď o hodně lepší než býval... nenutí mě jíst co mi nechutná a umí naslouchat druhým. Víš, jak to myslím?“

„Ano, vím. Mně teď taky naslouchá.“

Tim si povzdechl. „Rád bych věděl, jak se má Walker.“

„Zítra se na něj jedeme podívat,“ řekla jako by nic Jennifer a Tim ji obdařil šťastným úsměvem.

„Opravdu? Senzace! Kdy?“

„Pojedeme tam na oběd. Andrew se pro nás staví v poledne a domů nás odveze někdy odpoledne.“

„To je super! Budu moct nasypat slepicím a hrát si s koťaty... mám čisté džíny?“

Usmála se. „Myslím, že teď jsou ještě čisté, ale nevím, na jak dlouho.“

Rozesmál se a objal ji. „Je to už celá věčnost, co jsme tam byli. Nemůžu se dočkat. Radši si půjdu hned lehnout. Čím dřív usnu, tím rychleji mi to uteče.“

Nebyl to špatný nápad, ale bohužel u dospělých nezabíral tak spolehlivě, jako u dětí. Zvlášť když se Jennifer při pomyslení na plánovanou návštěvu střídavě hrozně těšila a vzápětí děsila toho, co následující den přinese. Každopádně to bude zřejmě naposledy, kdy se s Andrewem setká mimo práci. Bez pochyb to bude den plný smíšených pocitů. Měla trochu obavy, protože Tim se na víkend s Andrewem těšil stokrát víc, než na život strávený s Nickem. Ale potom si řekla, že jsou jako rodina teprve na samém začátku a že Nick s Timem ještě musí na svém vztahu hodně pracovat. Neodvážila se prodlévat příliš dlouho u myšlenky, že ona se taky těší mnohem víc na zítřejší den, než na následující víkend po boku Nicka. Jenže musela vzít do úvahy i Andrewovy city. A byla si naprosto jistá, že Andrew ji nemiluje.

Přijel přesně ve dvanáct. Tim seběhl ze schodů, přeletěl parkoviště a vrhl se Andrewovi do náruče. Když ho potom Andrew postavil zpátky na zem, byly jeho oči plné dojetí.

Vzhlédl k Jennifer a obezřetně se usmál. „Ahoj.“

„Ahoj. Jsme připravení.“

„Výborně. Takže vyrážíme.“

Možná to bylo její nervozitou, nebo snad proto, že si začala zvykat na Nicka, ale Andrew jí připadal hrozně velký. Očima se bezděčně znovu a znovu vracela k jeho velikánským dlaním na volant. A sebemenší pohyb jeho mohutných stehů ji pokaždé donutil sklouznout k nim pohledem. Znepokojovalo ji vědomí, že vedle ní nesedí jen její kolega, ale navíc pohodlný a nad jiné přitažlivý muž.

Skoro vydechla úlevou, když dorazili před jeho vilku, a ona mohla prchnout z těsné kabiny auta.

„Kde je Walker?“ staral se hned Tim. Andrew odemkl dveře a zavedl je do kuchyně. Tim byl z Walkera celý unesený a hned si s ním začal hrát.

Jennifer začala pomáhat Andrewovi s přípravou lehkého oběda, takže dočasně zaměstnala ruce i mysl. Ale přesto věděla, že si budou muset co nejdřív promluvit. A začala ji opouštět chuť k jídlu.

Na začátek prosince byl teplý den. Tim vzal po obědě všechna kořata ven a hrál si s nimi na trávníku. Jennifer s Andrewem si sedli uvnitř a pozorovali rozvernou skupinku mláďat skrz okna. Jennifer předstírala, že ji beze zbytku zaujaly jejich povedené kousky, ale neoklamala ani Andrewa, ani sebe.

„Jennifer?“ ozval se nakonec Andrew,

Výraz jeho očí ji upoutal. Ještě nikdy neviděla v něm čím pohledu tolik beznaděje. Rezignovaně si uvědomila, že je na čase si promluvit.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se váhavě.

Ústa mu zkřivil trpký úsměv. „Budu. Jak je to s tebou? Musí se ti stýskat po Nickovi,“ poznamenal potichu.

Zamyšleně přikývla. „Je to legrační. Nikdy bych si nepomyslela že se mi po něm bude stýskat, ale je to tak. Změnil se... řekla bych, že dospěl.“

Andrew se strnule přemístil od okna ke krbu a nepřítomně prohrábl oheň.

„Takže, co bude teď?“ zeptal se lhostejně.

Zhluboka se nadechla. „Požádal mě, abych s ním odjela na víkend.“

Ramena mu skoro neznatelně ztuhla. „A?“

„Řekla jsem, že pojedu.“

„Vracíš se k němu,“ konstatoval sklesle.

„Já... nejspíš ano.“ To záleží na tom, chtělo se jí

říct, jestli o mě ještě stojíš. Ale ta slova zůstala nevy-slovena.

Propalovala pohledem jeho široká záda. Hrozně moc si přála, aby se k ní otočil a řekl, že ji miluje. Ale to se nestalo. Zůstal příkrčený u ohně, k ní zády. Nakonec si dlouze povzdechl a narovnal se. Jeho slova rozdrtila poslední záblesk její naděje v prach.

„Myslím, že děláš dobře. Miluje tě... Tim je jeho syn. Dává to smysl, opravdu..."

Přihodil na oheň poleno a když se k ní konečně otočil tváří v tvář, nedalo se z výrazu jeho tváře vůbec nic vyčíst. Naproti tomu jeho hlas zněl trochu skřípavě, ale to mohlo být kouřem, nebo že by snad...

„Budete mi oba chybět," řekl chraplavě.

„Ano?" vymáčkla ze sebe přiškrčeně a potom byla najednou v jeho náruči a tiskla se tváří k jeho pevnému hrudníku a proklínala slzy, které se jí nezadržitelně hrnuly z očí a stékaly po tvářích.

„Neplač," zaprosil a uhladil jí konejšivě vlasy. A celé to udělal ještě horší. Tak procítěné objetí, a musí být poslední! Odtáhla se od něj a utřela si tváře potahaným papírovým kapesníčkem, který našla v kapse.

„Omlouvám se. Je to zvláštní. Měla bych být šťastná ale... taky mi budeš chybět."

A znovu jí z očí vytryskly slzy. Posadil se, přitáhl si ji na klín a nechal ji vyplakat. Konečně se trochu sebrala a s popotahováním narovнала záda.

„Promiň," mumlala, „ale je to tak těžké a ty jsi to celé bral od začátku tak fantasticky a já nesnesu pomyslení, že ti ubližuju -"

„S tím si nedělej starosti. Jsem v pohodě. Chci jen, abys byla šťastná. A jestli je Nick pro tebe tím pravým, je všechno v nejlepším pořádku. A teď si osuš oči a půjdeme se podívat na Tima dřív, než koťata zmrznou."

A bylo to. Andrew byl v pohodě, sám to řekl, takže

se mohla bez dalšího otálení rozjet za Nickem, který ji aspoň miloval.

Krátce poté je Andrew zavezl domů, v tichu plném emocí, a ten večer se uplakala k spánku.

Následující den volal Nick. Tim mu nejdřív musel sdělit všechny novinky a potom jí podal sluchátko. „Táta s tebou chce mluvit.“

Domluvili si plán na příští víkend a potom zavěsila a zjistila, že ji Tim zamyšleně sleduje.

„My někam jedeme?“

„Jen já, s tvým tatínkem. Ty zůstaneš s Anne.“

„Jé," řekl na to jen a ona by to nekomentovala jinak.

Byl to obtížný týden. Andrew měl hodně práce a vypadal unaveně a podrážděně jako snad nikdy předtím. A s blížícím se víkendem se z Jennifer stávala nevýkonná, plačtivá hromádka nervů.

Potom, v pátek kolem oběda, zavolala Anne, že si její syn zlomil ruku a že nebude moct přes víkend pohlídat Tima.

Po všech přípravách a očekávání a nervování měla tohle všechno absolvovat celé znovu? To na ni bylo příliš.

Utekla do kuchyňky na oddělení, zavřela dveře a propukla v pláč. Beattie, která tam právě dělala pro všechny kávu, na ni zůstala užasle zírat.

„Ale drahoušku, copak se nám stalo?" zeptala se mateřsky a ovinula jí paži kolem ramen.

„Chci jen, aby to bylo za mnou," vzlykla a Beattie ji objala tak, jak by to udělala správná matka, a poplácávala ji po zádech a konejšila. Jenže tak to bylo pro Jennifer ještě horší.

Potom jí u ucha zazněl hluboký hlas Andrewa. Beattie ji předala do jeho široké náruče a vyklidila pozice. A slzy začaly téct ještě rychleji.

„Lásko, neplač," zašeptal jí Andrew do vlasů a položil hlavu na své srdce. Pravidelný tep jeho srdce ji postupně zklidnil a proud slz se zpomalil.

„Chceš mi o tom říct?"

Popotáhla a v ruce najednou měla velký bílý kapesník. Otréla si tváře, vysmrkala se a odstranila z tváře zvlhlé prameny vlasů.

„Volala paní, která mi vždycky hlídá Tima. Tentokrát ho ale nemůže přes víkend obstarat, protože si její kluk zlomil ruku a já nemám nikoho jiného, a to znamená, že nemůžu odjet s Nickem a myslím, že případný odklad už dost dobře nezvládnou..."

Z hrdla se jí dral další vzlyk. Přitiskla si na ústa kapesník a snažila se ovládnout. Laskavá velká ruka jí sklouzla z ramen a Andrew se odvrátil.

„O Tima se ti postarám."

Oči jí vylétly vzhůru a pátravě se zadívala na nehybnou křivku jeho ramen.

„To bych po tobě nemohla žádat -"

„Nežádalas mě, nabídl jsem se sám. Tenhle víkend mám volno, takže to nebude žádný problém. Kdybych přece jen musel do nemocnice, vždycky ho můžu vzít s sebou. Může si hrát s koťaty a pomoci mi v zahradě, opravdu, Jennifer, není to problém."

Pomalů se k ní otočil a s vypětím všech sil se usmál. „Ty jed'. Zvládneme to."

Zadívala se mu do očí a doufala, že v jejich jantarových hlubinách najde ukrývanou lásku, ale nenašla ani náznak.

Přikývla. „Jestli ti to opravdu nevádí..."

„Nevadí. A teď si opláchni obličej, nanes na něj nějaké bojové barvy a vrhneme se zase na poradnu."

Bylo to pomalé, dlouhé odpoledne, typické pro pátek. V ordinaci se střídaly děti s nejrůznějšími problémy.

Jedním z nich byla Gemma Edwardsová, malá holčička marodící s opakujícími se záněty močových cest. Měla za sebou chirurgický zákrok, který odstranil funkční poruchu svěrače močového měchýře.

Byla plná energie jako vždycky a Jennifer se povznesla nad své problémy a soustředila se na malou pacientku.

„Když čůrám, tak už mě nic nebolí," pochlubila se Gemmy hrdě. „A kamarádky ze školy mi závidí že jsem byla v nemocnici a když si hrajeme na doktory, tak to vždycky řídím!"

„Opravdu zlatíčko? Tak to jsi slavná!" usmála se Jennifer.

Andrew skončil s vyšetřením a mrkl na Gemmu. „Třeba z tebe jednou bude opravdová paní doktorka... Prozatím musíš jen hodně pít a užívat si života, ano?"

„Ano!" vyhrkla vesele a seskočila z lehátka. „Už můžeme jít?"

Andrew přikývl. „Ano. Myslím, že už vás propustíme ze své péče, ale dávejte na ni pozor paní Edwardsová a kdyby se vám něco nezdálo, jděte hned za svým lékařem, který vás případně pošle za mnou, ano?"

Paní Edwardsová přikývla a potřásla si s ním rukou. „Mockrát vám děkujeme pane doktore. Máte zlaté ruce i srdce."

Zlehka zčervenal a usmál se. „To nestojí za řeč."

Odešly a Jennifer cítila, jak se jí zrychluje tep.

„Je to všechno?" zeptal se Andrew a ona přikývla.

„Ano, všechno."

Podívali se na sebe. „Radši by ses měla jít připravit na cestu. V kolik se mám stavit pro Tima?"

„Můžeme ho k tobě zavézt. Nevím v kolik Nick přijede."

„Radši bych si ho vyzvedl. Řekněme v půl sedmé?"

Přikývla. Jistěže by mu nebylo milé, kdyby jeho

dům navštívil Nick. Najednou začala váhat. Jak po něm mohla chtít, aby hlídal Tima, zatímco ona a Nick...

Hrdlo se jí sevřelo a ztěžka polkla.

„Běž už," pobídl ji chraplavě a odvrátil se. „Dám to tady do pořádku."

„Dobře."

Na chvilku se na něj nerozhodně dívala, potom se otočila na podpatku a z nemocnice skoro vyběhla. Stavila se ve škole pro Tima a pospíchala domů.

„Přes víkend tě bude hlídat Andrew," oznámila mu předběžně.

Tvář se mu rozzářila. „Opravdu? Celý víkend?"

S obavami sledovala jeho výbuch nadšení. Udělala správnou věc? Nechtěla, aby k sobě on a Andrew příliš přilnuli, ale zdálo se, že k sobě mají tak blízko...

„Celý víkend."

„Senza!" vykřikl a začal poskakovat.

„Ale no tak, uklidni se přece," usmála se na něj a poslala ho do pokoje, aby si rychle sbalil věci. Potom se rychle osprchovala, umyla si vlasy a jako obvykle si je začala sušit vleže, přehozené přes kraj postele.

Už skoro končila, když zazvonil zvonek. Hodinky ukazovaly teprve něco po čtvrt na sedm a ona poslala otevřít Tima. Byla si jistá, že to je Nick.

Ale mýlila se, byl to někdo jiný. On a ona stáli každý na jedné straně obývacího s pohledy zakleslími do sebe.

Měla na sobě jen spodní prádlo, přes které si ve spěchu přetáhla župan. Intenzívně si uvědomovala horrost, stoupající do tváří. A korunu všemu nasadily její divoce rozčuchané vlasy. Takže ne Nick, ale Andrew.

„Jen na sebe něco hodím," vyrazila ze sebe bez dechu a utíkala zpátky do ložnice. Natáhla na sebe ze-

lenkavé šaty ze žerzeje, které si připravila na cestu, nakopla si lodičky a v rychlosti si učesala vlasy. Teď už si připadala o něco míň zranitelná.

Když se vrátila do obývacího pokoje, stál Andrew u okna a tvářil se, jakoby nic.

„Dojdi si pro věci," přikázala trochu roztřeseně Timovi, a ten vmžiku zmizel.

Za chvilku se ozval z pokojíku. „Mami, nevidělas tu knížku o houbách, co jsem si vypůjčil v knihovně?"

„Máš ji na poličce."

„Jsi hrozně hodný že si Tima bereš k sobě," usmála se na Andrewa.

„Potěšení na mé straně. Víš, že ho mám rád."

„Ano."

Potom už si neměli co říct. Přinejmenším nic, co by se slušelo probírat nahlas. Zavřela oči a otočila se.

„Time, zlato, pojd' už. Andrew čeká," zavolala na něj ze zoufalství.

Vyběhl z pokojíčku, v jedné ruce malou tašku, v druhé objemnou knihu.

„Máš všechno?" zeptal se Andrew poněkud drsným hlasem a Tim přikývl.

„Takže můžeme vyrazit."

Jennifer objala pevně Tima a políbila ho do vlasů.

„Tak utíkej. Vyzvedneme tě s tatínkem v neděli odpoledne."

Vzhlédla k Andrewovi. „Zavolám ti."

Úsečné přikývl, potom se otočil a šel ke dveřím.

Táhle se jí zadíval do očí, potom otevřel dveře a vyšel s Timem ven. A to právě ve chvíli, kdy k domu přicházel Nick. Jennifer se zmocnila panika. Ne, tohle se nemělo stát!

Nick přelétl zpola nechápavým pohledem všechny zúčastněné. „Unášíte mi syna?" zažertoval.

„Ahoj tati," prorazil trapné ticho Tim. „Budu na ví-

kend u Andrewa, protože si James zlomil ruku a tak mě Anne nemohla hlídat."

Nick vypadal skoro pobaveně. „To jsou mi věci," zamumlal a podíval se zpřímá na Andrewa. „Je to od vás velmi šlechetné."

Andrew se hořce pousmál. „Hlavně, že to Jennifer pomůže. Tak jako tak jsme s Timem kamarádi, vid'?"

Tim přikývl. „Měl bys vidět Walkera tati. Je hrozně zvědavý a upovídaný."

„Jako by to bylo dítě," zavrtěl hlavou Nick.

„Vždyť on je dítě," poznamenal Tim rozumně a Nick se trochu křečovitě rozesmál. „Tak to je celý on. Takže buď hodný synu. Uvidíme se v neděli."

„Ještě něco," řekl Andrew Nickovi nezvykle potichu a chladně. „Dávejte na ni pozor."

Nick se otočil k Andrewovi s vítězoslavným úsměvem. „Budu."

Potom ti dva odešli a Jennifer zůstala jen s Nickem.

„Jsi připravená?"

„Jen se musím trochu přimalovat."

Vytratila se do koupelny. Roztřesenýma rukama si namalovala oči a pusy a vrátila se do obýváku.

Nick seděl na opěradle gauče, jednou nohou pohupoval sem a tam a pozorně si ji prohlížel. „Bylo moudré nechat ho přes víkend u Andrewa?"

„Neměla jsem na vybranou. Proč? Nedůvěřuješ mu?"

Pokrčil rameny. „To není věc důvěryhodnosti. Jen mám dojem, že je dost drsné po něm žádat, aby se staral o Tima, zatímco my dva spolu odjedeme na víkend."

„Souhlasím s tebou, ale já ho nežádala, sám se nabídl. Andrew to stejně tak nebere -"

Hlas se jí trochu zachvěl. Zašla do ložnice a zavřela kufr. „Můžeme jet."

Hotel byl velmi vkusně zařízený a v prostorné tiché hale hřímal Nickův hlas nepřírozeně hlasitě.

„Pan a paní Davidsonovi," řekl recepční a Jennifer poskočilo srdce. Bylo to tak dávno, kdy je spojovalo stejné jméno, že jí to znělo cize.

Jejich zavazadel se ujal poslíček, a tak šli přímo k baru a potom do restaurace. Jennifer se každopádně velmi ulevilo. Uklidnilo ji snad, že se prozatím vyhnuli pobytu na pokoji?

Prostředí bylo přepychové, jídlo vynikající a obsluha pozorná. Tak pozorná, že se u večeře mohli vyhnout jakékoliv konverzaci, s výjimkou té nejbanálnější. S údivem si všimla, že i Nick je nervózní, a to možná víc, než ona sama. Oba se s úlevou poddali příjemnému rituálu jídla a potom zbytečně dlouho pili jeden a potom druhý šálek kávy.

Nakonec ale nezůstalo nic, za co by se mohli skrýt.

Nick se nepřírozeně usmál a zlehka mávl rukou. „Nepůjdeme už?"

Přikývla a hrdlo se jí sevřelo. Proč byla tak nervózní? Vždyť to byl její manžel, muž za kterého se provdala před devíti roky. Dnes večer se mezi nimi nemohlo stát nového, ani neznámého. Čeho se tedy tak bála?

V tichosti vyjeli výtahem nahoru a Nick galantně otevřel pokoj a uvedl ji dovnitř.

Ložnice byla nádherná, zařízená v světlých pastelech. Na stolku stála váza s rudými poupaty růží těsně před rozpukem.

Sevřelo se jí hrdlo. Růže, kterou jí dal Andrew, voněla tak omamně, že se z toho točila hlava. A na jejích okvětních lístcích se jako perly třpytily kapky rosy. Ta růže měla do dokonalosti těchto poupat daleko, ale byla tak nějak opravdovější.

Ale ona nebyla s Andrewem. Byla s Nickem a milo-

vala ho, opravdu milovala. Jako dobrého přítele i jako Timova otce. To musí stačit. Modlila se, aby to stačilo.

Nick si ji otočil k sobě, vzal jí hlavu do dlaní a něžně políbil na rty.

„Dneska večer jsi nádherná," zašeptal a znovu ji políbil. Potom ji objal, přitáhl k sobě a jeho ústa si vynutila polibek, který by měl zatřást zemí.

Bože, musím přece něco cítit! pomyslela si zoufale. Možná když zavřu oči a budu si představovat, že to je Andrew...

Úzkostí se jí stáhlo hrdlo. Nick uvolnil svůj stisk a ustoupil od ní. V tichu, které následovalo, bylo slyšet jen jeho lehce chraptivý dech. Otevřela oči. Prohlížel si ji skleslým pohledem poraženého.

„Nicku...?"

„Ztratil jsem tě, vid'?" zeptal se smrtelně vážným hlasem. Znovu zavřela oči. Neměla sílu mu pohlédnout do očí. „Není to tím, že bych tě nemilovala... vždycky jsi pro mě hodně znamenal, ale nějak -"

„Nepatříš mi už. Nejsem si vlastně jistý, jestli jsi mi kdy patřila... je konec, mám pravdu?"

Otupěle přikývla.

„Podívej se na mě, neukousnu tě přece."

Zvedla hlavu a z jeho laskavého úsměvu jí bylo do breku.

„Takhle je to lepší. A teď mi to řekni. Je v tom Andrew?"

Zavrtěla hlavou. „Ani ne. Spíš jsem si pod tlakem okolností uvědomila, že nedokážu opětovat tvé city... ale pokud jde o Andrewa, je to opravdu čisté teoretizování, protože mě nemiluje..." hlas se jí zlomil a ztěžka dosedla na postel.

„Ale Jen." Nick si sedl vedle na postel a položil jí ruku kolem ramen. „Myslím, že v tom se mýlíš. Mám dojem že tě miluje."

„Ale nikdy to neřekl.“

Nick si utrápeně povzdechl. „Snad proto, že je příliš velký džentlmen. Podle mého mlčel, protože se nechtěl vměšovat mezi nás dva.“

Naklonila hlavu ke straně a zadívala se mu do očí. Bála se uvěřit naději, která v ní začala znovu klíčit. „Opravdu? Opravdu myslíš, že mě miluje?“

Nick pokrčil rameny. „Nikdy mi to neřekl, ale mám ten dojem... nezajedeš za ním? Jestli tě miluje, musí právě teď procházet peklem.“

Přikývla. „Snad zítra... chci čas na rozmyšlenou.“

„Jennifer, pokud jde o Tima...“

Měl smutný obličej. Stiskla mu ruku.

„Ty jsi Timův otec. A vždycky budeš. Na tom se nic nemůže změnit. Potřebuje tě Nicku... a já, svým způsobem. Doufám že zůstaneme přátelé, protože bych těžce nesla, kdybych o tvé přátelství teď přišla.“ Zaváhala a potom pomalu pokračovala. „Je mi líto, že nedokážu být tím, co bys chtěl abych byla. Dokázala bych to, kdybych mohla... ale já nemůžu.“

„Bylo by to jako z červené knihovny, nezdá se ti? Život takový není. Běž za ním.“

Tázavě se zadívala do jeho nebesky modrých očí. „S tvým požehnáním?“

Dlouze zaváhal. Potom mu ústa zvlnil smutný úsměv. „Ano, s mým požehnáním. Chci tě Jen, ale ne takhle, jako jehňátko na porážce. Budeš mi bez pochyb scházet, ale svým způsobem mám pocit, že to Andrewovi dlužím. Kdyby nebylo jeho, možná by ses ke mně vrátila a možná bychom promrhali dalších pár roků ve vlažném vztahu, který by nikdy nebyl ani zdaleka ideální.“

„Tak to vidíš?“

Přikývl. „Ty snad ne?“

Ochable se usmála. „Nejspíš ano. Nicku...“

Jeho objetí bylo laskavé a něžné. Chvilku vychutnávala vzácný moment naprostého usmíření a potom se narovnála.

Byla tu ještě jedna poslední věc. S malým pootočením si stáhla z ukazováčku snubní prsten a podala mu ho.

Těžce polkl a nechal ho vklouznout do kapsy.

„Chceš, abych tě vzal domů?“

Přikývla. „Mohl bys?“

„Jistě.“

Měla by zazvonit. Neměla žádnou jistotu, že ji bude chtít vidět, zvláště ve tři ráno. Ale nemohla vydržet to napjaté očekávání. Taxík odjel a ona zůstala stát na silnici v chladném nočním vzduchu.

Nahore u Tima se svítilo a v kuchyni taky.

Ploužila se ke dveřím a srdce jí divoce bušilo někde v krku. Najednou zaslechla tiché tóny Faurého „Rekviem“. Zavřela oči. Nedokázala unést mohutnou vlnu emocí, která se přes ni přelila. Naposledy tohle rekviem slyšela v noci, kdy se z nich málem stali milenci.

Proč, proč jen dopustila, aby Andrew přestal? Mohla s ním prožít aspoň jednu noc.

Ted' bylo možná příliš pozdě. Bože, pomoz mi, modlila se potichu. Dej, ať mě miluje. Prosím, ať mě miluje.

DESÁTÁ KAPITOLA

Oheň dohořel, ale něco tak malicherného, jako chlad, Andrew necítil. Snad potisící ho začaly trýznit otázky, na které neznal odpověď. Co dělá Jennifer s Nickem? Už šli nahoru do pokoje? V přítmí se zadíval na hodinky a potichu zaklel. Na číselník neviděl, ale vzpomněl si, že před nějakou chvílí odbily dvakrát hodiny v hale.

Ano, určitě už je to za nimi. Všechno. A touhle dobou spí, znaveni milováním.

Projela jím prudká bolest.

Zvrátil hlavu do křesla a nepřítomně zíral do temného prostoru kolem.

Tim byl předcházející večer taky neklidný. Andrew ho uložil do postele, ale vzápětí se dole objevil znovu, se zamyšleným výrazem v kulaté tváříčce.

Potichu vylezl Andrewovi na klín a po chvilce se začal vyptávat na maminku a tatínka.

„Asi bych měl chtít, aby se zase dali dohromady, vid’?“ zeptal se šeptem a Andrew dostal strach.

„A nechceš to snad?“

„Ne tak úplně. Myslím že to nechce ani maminka. Když táta odejde, je vždycky smutná. Jenže když zase přijde, hned mámu něčím vytočí a celou dobu je potom na něj nabroušená.“

Andrew ho něžně objal. „Takhle se k sobě často chovají lidé, kteří se milují. Neznamená to, že by spolu nechtěli být.“

Tim se k němu natočil a jeho vážná tvářička dostala najednou dospělý výraz. „Na tebe taková není nikdy. S tebou se vždycky směje a vypadá šťastně... vlastně vypadala. Už několik týdnů je smutná i kvůli tobě. Pokaždé když o tobě začnu mluvit, začne uhýbat pohledem a znervózní.“

Andrewovi se stáhlo hrdlo. S obtížemi polkl. Zoufale se snažil přijít na nějakou smysluplnou poznámku. „Zdálo se mi, že ty a tvůj otec spolu teď vycházíte líp.“

„Já ano, ale nevím jak mamka. Smějí se a dělají legrácky, a potom odejde a já ji v noci slyším brečet.“

„Možná se jí po něm jen stýská,“ přiškrceně prohodil Andrew. „Myslím že zkrátka chce, abyste zase žili pohromadě jako rodina. Teď už možná bude všechno v pořádku.“

„Možná,“ pípl Tim, ale neznělo to přesvědčivě.

Co mohl ještě říct? Sám tomu nevěřil. Věděl jen, že je pro něj navždycky ztracená.

Odkašlal si. „Mladíku, je čas jít na kutě.“

„Přečteš mi něco?“

Andrew se zadíval do jeho šedých kukadel, tak podobných očím Jennifer, a srdce se mu sevřelo.

„To víš, že ti něco přečtu. Tak jdeme.“

Vyšli nahoru do pokojíku a na dece našli do klubíčka stočeného Walkera.

„Může spát se mnou?“ zeptal se Tim bázlivě, když se po nějaké době Andrew zvedl k odchodu.

Pro jednu to snad nemůže vadit, rozhodl Andrew po krátkém zaváhání.

„Dobře. A teď zkus usnout. Kdybys něco potřeboval, budu buď dole nebo ve svém pokoji. Ano?“

Tim přikývl a přitulil se k vrnícímu kotěti. Andrew od nich odcházel s těžkým srdcem.

Ubohé děcko. Bylo pro něj hrozně těžké vyrovnat

se se současným stavem věcí, a nebyl sám, kdo se tím trápil. Andrewa nesmírně bolelo zjištění, že Jennifer po nocích pláče. Udělal by cokoliv, aby byla šťastná. Ale k tomu nebude mít příležitost.

Začaly ho pálit oči. Tápavě zhasl lampu. Nechtěl riskovat. Tim by se ještě mohl vrátit dolů a místo tvrdého chlapa by tu našel uplakanou ruinu.

Pustil si Faurého „Rekviem“. Byla to záměrně masochistická volba a vzápětí se mu začaly vybavovat vzpomínky spjaté s večerem, kdy tuhle hudbu poslouchal naposledy, s Jennifer ve svém objetí. Zvrátil hlavu do křesla, zavřel oči a ignoroval slzy, které mu začaly stékat po tvářích.

Zadní dveře ještě nebyly zamčené a Jennifer je pomalu otevřela.

„Andrew?“

V kuchyni nebyl, a tak se vydala do obývacího pokoje, odkud k ní doléhala hudba. Nejdříve si myslela, že tam také není. Po chvíli si ale její oči přivykly na tmou a ona ho uviděla nehybně nataženého v křesle, se zavřenýma očima.

Znovu vyslovila jeho jméno a on k ní otočil hlavu a potom se pomalu posadil.

„Jennifer?“ zachraptěl šeptem. Byl to spíš povzdech než slovo. Přešla k němu.

„A-ahoj,“ zadrhla se. „To jsem jen já.“

Pomaloučku vztyčil, rozsvítil lampu, a ta osvětlila jeho zarudlé oči a mokrou tvář, bílou jako stěna. „Co je? Co ti je?“

Zhluboka se nadechla a slova, která si tolikrát zkoušela nanečisto, začala volně plynout z její rozbourané mysli.

„Miluju tě,“ vyhrkla ze sebe. „Je mi líto že mi trvalo tak dlouho, než jsem si to uvědomila, a vím že mě

zřejmě nebudeš chtít a že je velmi nepravděpodobné že by tvá nabídka k sňatku ještě trvala, ale stejně chci abys věděl, že bych považovala za velkou čest stát se tvou manželkou..."

Stál proti ní, bez jediného slova nebo pohybu, a ona si zničeně uvědomila, že měla pravdu. Nestál o ni. Bože...

Zkřížila ruce na prsou a sklopila oči. Nedokázala se na něj podívat ze strachu, co by uviděla.

Najednou ucítila na tváři něžný dotek jeho rukou. Potom jí ukazovákem podebral bradu a zvedl tvář.

„Jennifer," vydechl a potom ji objal. „Moje milovaná," zašeptal přerývaně a potom už nemusel nic říkat. Stačilo jí cítit vroucí objetí jeho paží a trhaný zvuk jeho dechu. Potom ji uvolnil a jeho oči přetékały láskou.

„Jak bych tě mohl nechtít?" zašeptal ohnivě. „Máš ty vůbec zdání, jak tě miluju?"

„Já myslela... nikdy jsi to neřekl -"

„Jen proto, že by to nebylo fér k tobě a Nickovi."

Zavrtěla hlavou. „Ale Andrew, kdybych jen věděla..."

„Už to víš," řekl jí rozechvěle. „Slova ani nedokážou vyjádřit jak moc tě miluju."

„Tak mi to ukaž," zašeptala.

Zadíval se na ni. Temná hněd' jeho očí se změnila v rozžhavenou lávu. „Opravdu to chceš? Ale potom už tě nikdy nenechám odejít."

„To je hrozba nebo slib?" zeptala se s rozechvělým úsměvem.

„Slib," řekl vážně a beze slov si ji odváděl nahoru do své ložnice.

Zaslechla tiché vrznutí dveří a vzpomněla si na Tima.

„Je Tim v pořádku?"

Andrew se usmál. „Ted' už bude. Pojd' ke mně."

Pomalů ji začal svlékat, a prsty se mu třáslý tak sil-

ně, že je skoro nedokázal přimět ke spolupráci. Když zůstala ve spodním prádle, udělal krok dozadu a s pohledem upřeným do jejích očí ze sebe horečně strhal svoje oblečení.

Sledovala ho se zatajeným dechem. Byl tak velký a mohutný, a přesto z něj neměla strach. A pokud se přece jen chvěla, bylo to štěstím. Natáhla ruku a bázlivě se dotkla shluku jemných chloupků uprostřed. Hrud' se mu vzedmula a ona pod rukou jasně cítila, jak moc po ní touží jeho tělo.

Ruka se jí bezděčně roztrásla. Vzal ji do své a přitiskl ke rtům. „Neboj se. Neublížím ti... nikdy ti neublížím.“

„Já se nebojím,“ zašeptala a podívala se do jeho čokoládových očí, z kterých vyzařovala láska.

Zadíval se jí na ruce. „Sundala sis snubní prstýnek.“

„Ano. Dala jsem ho Nickovi.“

„Nechci abys otěhotněla,“ poznamenal skoro drsně. „Ne teď, tenhle víkend. Až se to stane, chci mít jistotu že -“

Hlas se mu zlomil.

„Ale miláčku. Opravdu si myslíš, že jsem k tobě přišla z Nickovy postele?“

Odvrátil hlavu, ale nedokázal zakrýt bolest, kterou mu to působilo.

Něžně ho pohladila po hořící tváři. „Ráda bych ti řekla, co se mezi námi stalo.“

„Ne! Prosím, jen to ne...“

„Když mě políbil -“ Andrew se trhaně nadechl a strnul „- zavřela jsem oči a napadlo mě, že kdybych si představila že mě líbáš ty, možná bych něco cítila.“

Zmučeným pohledem sklouzl zpátky k ní. „A?“ vyrazil ze sebe.

Smutně se usmála. „Nick poznal, o co se snažím. Přestal dřív, než jsem to mohla udělat sama. Řekl mi,

abych šla za tebou. Já se neodvažovala ani doufat, že mě miluješ, ale on mi řekl abych to zkusila." Pohládila ho po tváři. „Neměla jsem co ztratit. Bez tebe to už nikdy nebudu já. Nedokážu bez tebe žít."

Z jeho obličeje opadla část napětí. „Celou noc..." zamumlal „...celou noc jsem se mučil..."

Položil dlaně na její holá ramena a teplo, které z nich sálalo, ji naplnilo blahem. „Nemůžu uvěřit, že jsi opravdová," zašeptal. „Tolikrát jsem si tuhle chvíli představoval a vím že teď, když je opravdu tady, ji promarním."

Vzdechla a přitulila se k němu. „Nemůžeš ji dost dobře promarnit. Chci jen, abys mě objímal."

Znenadání se potichu rozesmál. „V tom případě to pro tebe bude docela velký šok."

„Já vlastně nechci jen objímat," opravila se a v očích jí zasvítily skotačivé jiskřičky. Zvedl ji a položil opatrně doprostřed velké, vysoké postele.

„Kde je Walker?" zeptala se.

Pomalů se usmál. „S Timem... jaké to štěstí."

Lehl si k ní a něžně ji kolébal ve svém objetí.

„Miluju tě," zašeptal jí do vlasů a potom ji vzal do raje.

Probudil ji ještě za tmy a přestěhoval do pokoje pro hosty. Ne že by chtěli oklamat Tima, ale bylo toho na něj hodně, a tak na něj nechtěli spěchat.

Jak Andrew řekl, nemuseli se obávat problémů. A měl pravdu.

Tim byl zvratem událostí přímo nadšený. Jak Andrew suše poznamenal, bylo to především proto, že teď bude mít neomezený přístup k sedmi kočkám a čtyřem slepicím, nemluvě o lesní zvěři.

Ale hlavní důvod jeho bujaré radosti spočíval někde jinde a to si všichni uvědomovali.

Tim měl jen jednu výhradu.

„Ale stejně se budu vídat s tatškou... je to tak?" zeptal se jich s pochybami v hlase.

„Ale to víš že ano broučku. Je to tvůj tatínek a vždycky jím bude. Jistě že ho budeš vídat a často. A taky babičku a dědečka."

„Jen pod podmínkou, že od nich nepřitáhne další kořata," výhružně zabručel Andrew a Tim, který držel v náruči Walkera, se roztomilě zazubil.

Termín svatby provizorně stanovili na Štědrý den, protože to byl Andrewův první volný den v prosinci.

„Je vůbec možné mít svatbu na Štědrý den?" zeptala se pochybovačně Jennifer.

„Aspoň doufám... čekat déle než dva týdny by bylo nad moje síly," zaúpěl Andrew. „Zavolej na matriku."

Hned to udělala a dozvěděla se, že to možné je. A tak s matrikářkou domluvila, že ještě ten samý den zajdou s Andrewem na matriku zařídit všechno potřebné.

O něco později zavolala Nickovi a řekla mu o plánované svatbě.

„Dobrá," řekl prostě. „Zasloužíš si být šťastná. Je mi jen líto, že pro tebe nejsem tím pravým já. Ale na druhou stranu bych pro tebe a našeho syna nemohl vybrat nikoho lepšího."

„I když je to suchar?" nemohla si odpustit trefnou narážku.

Ostře se zasmál. „Připouštím, že to jsem trochu přehnal. Stejně mám dojem, že kdybych se snažil tajit své city jako on, vypadal bych stejně. Pozdravuj ho ode mě... kdy že je ta svatba? Snad bych vám mohl na oplátku pohlídat Tima."

„Na Štědrý den."

„Opravdu? Senzace. Můžu ho vzít k našim... budou

mít určitě hroznou radost." Zaváhal a potom se zeptal: „Nevadí, když si ho vezmu na Vánoce?”

„Ale Nicku jistě že ne! Já se tu bez Tima nudit určitě nebudu. Andrew bude mít pohotovost na telefonu, takže zřejmě strávíme svátky v nemocnici.”

„Jak romantické!” rozesmál se.

V dalších dnech bylo jako obvykle v nemocnici spousta práce a večery a noci, ve kterých měl Andrew službu, byly k nepřečkání dlouhé.

Poslední den před svatbou, ve čtvrtek odpoledne, je čekala poradna pro pacienty s cystickou fibrózou.

„Nerozmyslíš si to ještě?” zeptal se Andrew, když si udělali pauzu na šálek čaje.

Zavrtěla hlavou. „V žádném případě. V životě jsem neudělala nic správnějšího.”

Něžně se na ni usmál, ale v očích se mu rozhořely plamínky vášně. „Už to nepotrvá dlouho,” zamumlal.

„Ne... nepotrvá.”

Ozvalo se zaklepání na dveře a oni od sebe provinile odskočili. Byla to Janet se stohem zdravotních karet.

Mrkla na ně. „Jako bych tu nebyla. Chápu že si musíte ještě trochu užít. Po zítřku už to bude o něčem jiném.”

Odešla a Andrew zaúpěl.

„Ještě jedna taková poznámka a...”

Jennifer se zazubila. „Určitě jich budeš muset přetrpět mnohem víc než jednu. Mám to příště zahrát do autu?”

„Radši ano, než zapomenu na své dobré úmysly. Jak vypadá Jackie Longová?”

„Mmm... plicní funkce mírně zhoršená. Jak to asi vypadá s tím jejím kolenem?”

„Na to jsem taky zvědavý. Vezmi ji dovnitř. Kdyby to bylo ještě oteklé, zavolali bychom na to Michaela

Barringtona. A museli bychom jí zatrhnout to cvičení."

Jennifer se zasmála. „Umiš si představit, jak by se chovala v přítomnosti Michaela? Z Nicka byla celá vedle a to se s nasazením života neplavil po Atlantiku!"

Andrew se zazubil. „Asi by to bylo dost hrozné. No tak sem s ní."

Jackie hlásila, že už ji koleno nebolí, ale že ještě odpočívá a když cvičí, tak s mírou a jen cviky zaměřené na oblast trupu a paží.

Vypadalo to dobře, ale Andrew si pro jistotu přizval odborníka, Michaela Barringtona.

Jackie se chovala velmi afektovaně, ale Andrew ani Nick si jejího flirtování nevšimli a soustředili se na koleno.

„Zdá se, že se to dalo do pořádku," poznamenal Michael po vzebrubné prohlídce. „Řekl bych, že může začít sportovat, ale s citem!" Obrátil se k dívce. „Žádný step-aerobik, ani cyklistika nebo jízda na koni. Ale pokud tě koleno nebude bolet a nebude ti otékat, můžeš po nějaké době pozvolna zkusit i to. Ale pamatuj, že nic nesmíš uspěchat, ano?"

Jackie přikývla a řasy se jí zachvěly. „Pane doktore, mohl byste mi dát autogram, když jste teď tak slavný?"

Michael zrudl a zavrtěl hlavou, ale nakonec to vzdal. „Když máme ty Vánoce," řekl s rozpačitým úsměvem a Andrew mu s kamenným výrazem podal kus papíru.

Když Michael s úlevou utekl, poslal Andrew Jackii na fyzioterapii pro sestavu rehabilitačních cviků.

„To je ale číslo," řekl potom Jennifer pobaveně.

„Je jen obětí svých hormonů," poznamenala s úsměvem.

Ušklíbl se. „Nejsme jejich obětí my všichni?"

„Už jen jeden den..."

Jeho pohled jí skoro ožehl řasy. „Ještě dvacet a půl hodiny."

Povytáhla obočí. „Opravdu?"

Zasmál se. „No jistě, mám na to tabulku. Každou hodinu si pečlivě odškrťávám."

„Zkus Timův trik," navrhla mu. „Běž si brzo leh-nout. Potom ti noc uteče rychleji."

„To by se mi mohlo hodit. Zařídili jsme na zítřek všechno potřebné?"

Přikývla. „Ano. Hlavně tam musíš být přesně v jed-nu."

„Budu, v tom mi nezabrání ani stádo divokých koní."

Nick se pro ni s Timem stavil v bytě o půl jedné. Na uvítanou ji objal. „Vypadáš nádherně," řekl zastře-ným hlasem. „Je to šťastný muž."

Oči jí zaplnily slzy. „Ale Nicku..."

„Pšš. Rozmaže se ti mejkap. Můžeme vyrazit?"

Přikývla a ještě jednou překontrolovala svůj ze-vnějšek ve vysokém zrcadle u dveří. Měla na sobě kostýmek v barvě holubí šedi a pod ním krémovou ha-lenku z hedvábí. Do knoflíkové dírky si dala květ sme-tanově zbarvené růže z Andrewovy zahrady, který jí přinesl večer předtím.

Tim vypadal taky jako ze škatulky, ve své školní uniformě s novou bílou košilí a červenou vázankou. Sám si leštil boty tak dlouho, dokud se neleskly jako zrcadlo, do kterého se teď trochu překvapeně díval na svůj odraz. Jennifer se na oba dojatě usmála.

„Můžeš s sebou vzít taky dárky pro Tima?" zeptala se Nicka.

„A budeme je vůbec potřebovat?"

Tim sjel svého otce odměřeným pohledem a Nick se rozesmál. „Tak kde je máte?"

„Tady. Neupust' ten velký na zem.“

Zvedl ho do náruče a zaúpěl. „Co tam máte? Cihly?“

Usmála se. „Jen to neupust'.“

Naložili do auta dárky a Timův kufr a potom Nick usadil Jennifer na sedadlo spolujezdce, Tima dozadu a sám vklouzl za volant.

Než nastartoval, otočil se k ní. „Nerozmyslíš si to ještě?“

Zavrtěla hlavou a nedokázala potlačit šťastný úsměv. „Nerozmyslím.“

Mrkl na ni. „V tom případě vyrazíme.“

Byla to jen tichá svatba, na kterou pozvali jen kolegy z nemocnice.

Po krátkém obřadu se všichni vrátili do nemocniční kantýny na improvizovanou hostinu. K novomanželům po chvilce přistoupili Tim s Nickem.

„Jedeme,“ řekl Nick. „Rád bych se dostal na cestu dřív, než začne špička.“

„Dobře,“ odpověděla Jennifer. „Dávej pozor na Tima a přeju vám všem krásné Vánoce. Uvidíme se na Štěpána.“

Nick přikývl, potom ji impulzivně objal. Vzápětí se od ní odtrhl, otočil se k Andrewovi a stiskl mu ruku. „Dávej mi na ni pozor. Je to výjimečná žena.“

Andrew se na ni láskyplně zadíval a přikývl. „Já vím. Nedělej si s tím starosti, postarám se o ni.“

Potom políbila Tima na rozloučenou a se zamyšleným výrazem v tváři sledovala jejich odchod.

„Pořád tě miluje,“ poznamenal Andrew potichu.

„Ne. Jen si to myslí. Bude v pořádku. Viděls, jak šarmantně sváděl u stolu ty zdravotní sestry?“

Andrew se usmál. „Říkal jsem si, jestli si toho všimneš.“

„Jistěže jsem si toho všimla,“ zvedla hlavu a zadívala se mu do očí. „A co budeme dělat my?“

Žalostně se usmál. „O něčem bych věděl. Bohužel se obávám že naše plány budou muset počkat. Anthonyho Cravena přijali na lůžkové s plicní infekcí. Chci se na něj skočit podívat. A potom, v šest večer je na oddělení Vánoční mše... A potom pojedeme rovnou domů..."

Vánoční mše byla překrásná. Předzpěvákem byl jeden z malých pacientů, jedenáctiletý chlapec se zlomenou nohou. Jeho průzračný soprán se linul oddělením a následovaly ho hlasy všech přítomných. Jennifer se dojetím stáhlo hrdlo a nemohla zpívat. Jen poslouchala Andrewův nádherný bohatý barytón, smíšený s vyššími hlasy dětí a matek.

Po skončení mše obešel Andrew oddělení a popřál všem svým pacientům hezké Vánoce. Když si potom potřásl rukama s celým personálem a vyslechli záplavu přání „Všeho nejlepšího do společného života", vyklouzli ven a odjeli do Andrewovy vilky.

„Měla jsem si vzít z bytu aspoň to nejnnutnější," řekla, když zaparkovali před domkem.

„Nebudeš nic potřebovat," ujistil ji rozhodným hlasem. „Kartáček na zuby si půjčíš ode mě a oblečení nebudeš potřebovat. A zítra nebo pozítří si můžeš pro něco dojet."

Zamířil do obývacího pokoje a vzkřísil vyhasínající oheň v krbu. Potom si ji odvedl do středu pokoje.

Z trámu visela větvička jmelí a právě pod tu ji s úsměvem vmanévroval.

„Krásné Vánoce, paní Barrettová," řekl něžně.

„Krásné Vánoce," zašeptala šťastně a nabídla mu své rty.

Byl to fantastický polibek, neskutečně něžný a zároveň plný vášně.

Potom Andrew zvedl hlavu a v jeho očích se zračila jediná otázka.

Zvedla ruku a povolila mu kravatu.

„Co to děláš?" zeptal se chraplavě.

„Rozbaluju svůj vánoční dárek. Nepřidáš se?"

„Ale ano..."

Vzápětí klesli před plápolající oheň.

„Miluju tě," zašeptal a když ji bral do náruče, našly plameny odezvu v jeho očích.